

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 44

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 52

21 lutego 2009

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV Zawiadomienia

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości

2009/C 44/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*
Dz.U. C 32 z 7.2.2009.

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2009/C 44/02

Sprawa C-276/05: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — The Wellcome Foundation Ltd przeciwko Paranova Pharmazeutika Handels GmbH (Znaki towarowe — Produkty lecznicze — Przepakowywanie — Przywóz równoległy — Istotna zmiana wyglądu opakowania — Obowiązek wcześniejszego zawiadomienia)

2

2009/C 44/03

Sprawa C-16/06 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 grudnia 2008 r. — Les Éditions Albert René SARL przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Orange A/S (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuły 8 i 63 — Słowny znak towarowy MOBILIX — Sprzeciw właściciela słownego wspólnotowego i krajowego znaku towarowego OBELIX — Częściowe oddalenie sprzeciwu — Reformatio in pejus — Teoria „znoszenia się” — Zmiana przedmiotu sporu — Dokumenty dołączone do skargi wniesionej do Sądu jako nowy dowód)

2

PL

Cena:
18 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2009/C 44/04	Sprawa C-210/06: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szegedi Ítéltábla — Republika Węgier) — W postępowaniu w sprawie Cartesio Oktató és Szolgáltató Bt (Przeniesienie siedziby spółki do innego państwa członkowskiego niż państwo utworzenia spółki — Wniosek o zmianę danych dotyczących siedziby w rejestrze handlowym — Odmowa — Apelacja od postanowienia sądu rejestrowego — Artykuł 234 WE — Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Dopuszczalność — Pojęcie „sąd” — Pojęcie „sąd krajowy, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego” — Apelacja od postanowienia w sprawie wystąpienia z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Uprawnienie sądu apelacyjnego do wycofania tego postanowienia — Swoboda przedsiębiorczości — Artykuły 43 WE i 48 WE) 3	3
2009/C 44/05	Sprawa C-338/06: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Druga dyrektywa 77/91/EWG — Artykuły 29 i 42 — Spółki akcyjne — Podwyższenie kapitału — Prawo pierwszeństwa do subskrypcji akcji i obligacji zamiennych na akcje — Wyłączenie — Ochrona akcjonariuszy — Zasada równości traktowania) 4	4
2009/C 44/06	Sprawa C-487/06 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. — British Aggregates Association przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Odwołanie — Pomoc państwa — Opłata środowiskowa od wydobywania kruszywa w Zjednoczonym Królestwie) 4	4
2009/C 44/07	Sprawa C-524/06: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen — Niemcy) — Heinz Huber przeciwko Bundesrepublik Deutschland (Ochrona danych osobowych — Obywatelstwo europejskie — Zasada niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową — Dyrektywa 95/46/WE — Pojęcie konieczności — Ogólne przetwarzanie danych osobowych dotyczących obywateli Unii będących obywatelami innego państwa członkowskiego — Centralny rejestr cudzoziemców) 5	5
2009/C 44/08	Sprawa C-47/07 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 grudnia 2008 r. — Masdar (UK) Ltd przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Odwołanie — Artykuł 288 akapit drugi WE — Skarga oparta na bezpodstawnym wzbogaceniu Wspólnoty — Programy pomocy wspólnotowej — Nieprawidłowości popełnione przez kontrahenta Komisji — Usługi świadczone przez podwykonawcę — Brak zapłaty — Ryzyko związane z działalnością gospodarczą — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań — Obowiązek staranności administracji wspólnotowej) 5	5
2009/C 44/09	Sprawa C-48/07: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Liège — Belgia) — État belge — SPF Finances przeciwko Les Vergers du Vieux Tauves SA (Podatek dochodowy od osób prawnych — Dyrektywa 90/435/EWG — Status spółki dominującej — Udział w kapitale — Użytkowanie udziałów) 6	6
2009/C 44/10	Sprawa C-73/07: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus — Finlandia) — Tietosuojavaltuutettu przeciwko Satakunnan Markkinapörssi Oy, Satamedia Oy (Dyrektywa 95/46/WE — Zakres stosowania — Przetwarzanie i przepływ danych osobowych dotyczących podatków — Ochrona osób fizycznych — Wolność wypowiedzi) 6	6
2009/C 44/11	Sprawy połączone C-101/07 P i C-110/07 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 grudnia 2008 r. — Coop de France bétail et viande, dawniej Fédération nationale de la coopération bétail et viande (FNCBV), Fédération nationale des syndicats d'exploitants agricoles (FNSEA), Fédération nationale bovine (FNB), Fédération nationale des producteurs de lait (FNPL), Jeunes agriculteurs (JA) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Republice Francuskiej (Odwołanie — Konkurencja — Rynek wołowiny i cielęciny — Porozumienie zawarte między krajowymi federacjami hodowców i ubojni mające na celu zawieszenie przywozu wołowiny i cielęciny oraz ustalenie minimalnych cen skupu — Grzywny — Rozporządzenie nr 17 — Artykuł 15 ust. 2 — Uwzględnienie obrotów przedsiębiorstw będących członkami federacji) 7	7

2009/C 44/12	Sprawa C-121/07: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2001/18/WE — Uwalnianie do środowiska i wprowadzanie do obrotu GMO — Wyrok Trybunału stwierdzający uchybienie zobowiązaniom — Niewykonanie — Artykuł 228 WE — Wykonanie w trakcie postępowania — Kary pieniężne) 8	8
2009/C 44/13	Sprawa C-127/07: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Francja) — Société Arcelor Atlantique et Lorraine, Sollac Méditerranée, Société Arcelor Packaging International, Société Ugine & Alz France, Société Industeel Loire, Société Creusot Métal, Société Imphy Alloys, Arcelor SA przeciwko Premier ministre, Ministre de l'Écologie et du Développement durable, Ministre de l'Économie, des Finances et de l'Industrie (Środowisko naturalne — Zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych — Dyrektywa 2003/87 — Zakres stosowania — Włączenie urzędów przemysłu metalurgicznego — Wyłączenie urzędów sektorów produkcji chemicznej i metalurgii metali nieżelaznych — Zasada równego traktowania) 8	8
2009/C 44/14	Sprawa C-161/07: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 43 WE — Uregulowania krajowe określające warunki rejestracji spółek na wniosek obywateli nowych państw członkowskich — Procedura w zakresie zaświadczenia o niezależności) 9	9
2009/C 44/15	Sprawa C-189/07: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Rozporządzenie (EWG) nr 2847/93 — Artykuł 2 ust. 1 i art. 31 ust. 1 i 2 — Rozporządzenia (WE) nr 2406/96 i 850/98 — System kontroli w sektorze rybołówstwa — Wspólne normy handlowe dla niektórych produktów rybołówstwa — Niewystarczające kontrole i inspekcje — Brak podjęcia stosownych działań w celu sankcjonowania naruszeń — Wykonanie sankcji — Ogólne uchybienie przepisom rozporządzenia — Przedstawienie przed Trybunałem dodatkowych dowodów na ogólny i ciągły charakter uchybienia — Dopuszczalność) 9	9
2009/C 44/16	Sprawa C-198/07 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. — Donal Gordon przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Odwołanie — Sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny — Urzędnik całkowicie i trwale niezdolny do pełnienia służby) 10	10
2009/C 44/17	Sprawa C-205/07: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Beroep te Gent — Belgia) — Postępowanie karne przeciwko Lodewijkowi Gysbrechts, Santurel Inter BVBA (Artykuły 28 WE-30 WE — Dyrektywa 97/7/WE — Ochrona konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość — Termin na odstąpienie od umowy — Zakaz żądania od konsumenta zaliczki lub zapłaty przed upływem terminu na odstąpienie od umowy) 11	11
2009/C 44/18	Sprawa C-213/07: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias — Grecja) — Michaniki AE przeciwko Ethniko Symvoulio Radiotileorasis, Ypourgos Epikrateias (Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Dyrektywa 93/37/EWG — Artykuł 24 — Przypadki wykluczenia z udziału w zamówieniu — Przepisy krajowe wprowadzające zakaz łączenia funkcji pomiędzy sektorem robót publicznym a sektorem środków masowego przekazu) 11	11
2009/C 44/19	Sprawa C-282/07: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Liège — Belgia) — État belge — SPF Finances przeciwko Truck Center SA (Swoboda przedsiębiorczości — Artykuł 52 traktatu WE (obecnie, po zmianie, art. 43 WE) i art. 58 traktatu WE (obecnie art. 48 WE) — Swobodny przepływ kapitału — Artykuł 73b i art. 73d traktatu WE (obecnie, odpowiednio, art. 56 WE i art. 58 WE) — Opodatkowanie osób prawnych — Dochody z kapitału i z dóbr ruchomych — Opodatkowanie u źródła — Zaliczka na podatek od dochodów kapitałowych — Pobór zaliczki na podatek od dochodów kapitałowych od odsetek wypłacanych spółkom niebędącym rezydentami — Brak poboru zaliczki na podatek od dochodów kapitałowych od odsetek wypłacanych spółkom będącym rezydentami — Umowa o unikaniu podwójnego opodatkowania — Ograniczenie — Brak) 12	12

2009/C 44/20	Sprawa C-283/07: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 75/442/EWG — Artykuł pierwszy — Pojęcie „odpadu” — Złom przeznaczony do wykorzystania w działalności stalowniczej — Paliwa uzyskane z odpadów wysokiej jakości — Niewłaściwa transpozycja) 12	12
2009/C 44/21	Sprawa C-306/07: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret — Dania) — Ruben Andersen przeciwko Kommunernes Landsforening som mandatar for Slagelse Kommune (tidl. Skælskør Kommune) (Informowanie pracowników — Dyrektywa 91/533/EWG — Art. 8 ust. 1 i 2 — Zakres stosowania — Pracownicy objęci zakresem układu zbiorowego — Pojęcie „czasowej” umowy i „czasowego” stosunku pracy) 13	13
2009/C 44/22	Sprawa C-333/07: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative d'appel de Lyon — Francja) — Regie Networks przeciwko Direction de contrôle fiscal Rhône-Alpes Bourgogne (Pomoc państwa — Program pomocy na rzecz lokalnych stacji radiowych — Finansowanie w drodze opłaty parafiskalnej od sprzedaży czasu reklamowego — Przychylna decyzja Komisji w ramach wstępnego etapu badania przewidzianego w art. 93 ust. 3 traktatu WE (obecnie art. 88 ust. 3 WE) — Pomoc, która może być zgodna ze wspólnym rynkiem — Artykuł 92 ust. 3 traktatu WE (obecnie, po zmianie, art. 87 ust. 3 WE) — Zakwestionowanie zgodności decyzji z prawem — Obowiązek uzasadnienia — Ocena okoliczności faktycznych — Zgodność opłaty parafiskalnej z traktatem WE) 14	14
2009/C 44/23	Sprawa C-336/07: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Hannover — Niemcy) — Kabel Deutschland Vertrieb und Service GmbH & Co. KG przeciwko Niedersächsische Landesmedienanstalt für privaten Rundfunk (Dyrektywa 2002/22/WE — Artykuł 31 ust. 1 — Mieszczący się w granicach rozsądku obowiązek rozpowszechniania „must carry”) — Uregulowania krajowe zobowiązujące operatorów analogowych sieci kablowych do wprowadzenia do swoich sieci kablowych wszystkich programów telewizyjnych dopuszczonych do rozpowszechnienia drogą naziemną — Zasada proporcjonalności) 14	14
2009/C 44/24	Sprawa C-337/07: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Stuttgart — Niemcy) — Ibrahim Altun przeciwko Stadt Böblingen (Układ stowarzyszeniowy EWG-Turcja — Artykuł 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia — Prawo pobytu dziecka pracownika tureckiego — Przynależność pracownika do legalnego rynku pracy — Niezawinione bezrobocie — Możliwość stosowania wymienionego układu do uchodźców tureckich — Przesłanki utraty praw nabytych) 15	15
2009/C 44/25	Sprawa C-349/07: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 18 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo, Portugalia) — Sopropé — Organizações de Calçado, Lda przeciwko Fazenda Pública (Wspólnotowy kodeks celny — Zasada poszanowania prawa do obrony — Nałożenie cła przywozowego a posteriori) 16	16
2009/C 44/26	Sprawa C-384/07: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 18 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) — Wienstrom GmbH przeciwko Bundesminister für Wirtschaft und Arbeit (Pomoc państwa — Artykuł 88 ust. 3 WE — Pomoc uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem — Spór między beneficjentem a władzami krajowymi dotyczący wysokości pomocy bezprawnie wprowadzonej w życie — Rola sądu krajowego) 16	16
2009/C 44/27	Sprawa C-414/07: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie — Rzeczpospolita Polska) — Magoora sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Krakowie (Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 17 ust. 2 i 6 — Uregulowania krajowe — Odliczenie podatku VAT związanego z zakupem paliwa do niektórych pojazdów niezależnie od celu, w jakim są używane — Rzeczywiste ograniczenie prawa do odliczenia — Wyłączenia przewidziane przez przepisy krajowe w chwili wejścia w życie dyrektywy) 17	17

2009/C 44/28	Sprawa C-442/07: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Patent- und Markensenat — Austria) — Verein Radetzky-Orden przeciwko Bundesvereinigung Kameradschaft „Feldmarschall Radetzky” (Znaki towarowe — Dyrektywa 89/104/EWG — Artykuł 12 — Wygaśnięcie — Oznaczenia zarejestrowane przez stowarzyszenie niemające celu zarobkowego — Pojęcie rzeczywistego używania znaku towarowego — Działalność charytatywna)	17
2009/C 44/29	Sprawa C-443/07 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. — Isabel Clara Centeno Mediavilla, Delphine Fumey, Eva Gerhards, Iona M. S. Hamilton, Raymond Hill, Jean Huby, Patrick Klein, Domenico Lombardi, Thomas Millar, Miltiadis Moraitis, Ansa Norman Palmer, Nicola Robinson, François-Xavier Rouxel, Marta Silva Mendes, Peter van den Hul, Fritz Von Nordheim Nielsen, Michaël Zouridakis przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich i Radzie Unii Europejskiej (Odwołanie — Regulamin pracowniczy — Zarzut niezgodności z prawem art. 12 ust. 3 załącznika XIII dotyczący zakwalifikowania do grupy zaszeręgowania urzędników zatrudnionych po dniu 1 maja 2004 r. — Zasięgnięcie opinii Komitetu ds. Regulaminu Pracowniczego — Brak naruszenia praw nabytych oraz zasady równego traktowania)	18
2009/C 44/30	Sprawa C-480/07: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2000/59/WE — Portowe urządzenia do odbioru odpadów wytwarzanych przez statki i pozostałości ładunku — Bak sporządzenia, realizacji lub zatwierdzenia planów odbioru i zagospodarowania odpadów dla wszystkich portów)	18
2009/C 44/31	Sprawa C-488/07: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 18 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Session (Scotland), Edynburg — Zjednoczone Królestwo) — Royal Bank of Scotland plc przeciwko The Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs (Szósta dyrektywa VAT — Odliczenie podatku naliczonego — Towary i usługi wykorzystywane zarówno do transakcji podlegających opodatkowaniu, jak i transakcji zwolnionych z podatku — Częściowe odliczenie — Obliczanie — Metody przewidziane w art. 17 ust. 5 akapit trzeci — Obowiązek stosowania zasady zaokrąglania z art. 19 ust. 1 akapit drugi)	19
2009/C 44/32	Sprawa C-491/07: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht für Strafsachen Wien — Austria) — Postępowanie karne przeciwko Vladimir Turanskiemu (Konwencja wykonawcza do układu z Schengen — Artykuł 54 — Zasada <i>ne bis in idem</i> — Zakres stosowania — Pojęcie „procesu zakończonego wydaniem prawomocnego wyroku” — Postanowienie organu policji o umorzeniu postępowania — Orzeczenie, które zgodnie z prawem krajowym nie powoduje definitywnie wygaśnięcia prawa oskarżyciela publicznego do oskarżenia i nie wywołuje skutku „ <i>ne bis in idem</i> ”)	19
2009/C 44/33	Sprawa C-517/07: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) — Zjednoczone Królestwo) — Afton Chemical Limited przeciwko The Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs (Dyrektywa 92/81/EWG — Podatki akcyzowe od olejów mineralnych — Art. 2 ust. 2 i 3, art. 3, art. 8 ust. 1 lit. a) — Dyrektywa 2003/96/WE — Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej — Art. 2 ust. 2-4 lit. b) — Zakres stosowania — Dodatki do paliw silnikowych będące olejami mineralnymi lub produktami energetycznymi, ale niewykorzystywane jako paliwo silnikowe — Krajowa regulacja podatkowa)	20
2009/C 44/34	Sprawa C-549/07: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien — Austria) — Friederike Wallentin-Hermann przeciwko Alitalia — Linee Aeree Italiane SpA (Transport lotniczy — Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 — Artykuł 5 — Odszkodowanie i pomoc dla pasażerów w przypadku odwołania lotu — Wyłączenie obowiązku wypłacenia odszkodowania — Odwołanie spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można by było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków)	20
2009/C 44/35	Sprawa C-13/08: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Postępowanie wszczęte przez Ericha Stamma, Anneliese Hauser (Umowa między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób — Równe traktowanie — Osoby prowadzące działalność na własny rachunek na terenach przygranicznych — Dzierżawa gruntów rolnych — Struktura rolna)	21

2009/C 44/36	Sprawa C-273/08: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 18 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2001/81/WE — Zanieczyszczenia powietrza — Krajowe poziomy emisji — Nieprzekazanie programów redukcji emisji, krajowych inwentarzy i rocznych prognoz na 2010 r.)	22
2009/C 44/37	Sprawa C-328/08: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2004/35/WE — Odpowiedzialność za środowisko — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)	22
2009/C 44/38	Sprawa C-388/08 PPU: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 1 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus — Finlandia) — Postępowanie karne przeciwko Arturowi Leymannowi, Aleksejowi Pustovarovowi (Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Artykuł 27 — Europejski nakaz aresztowania i procedura wydawania osób między państwami członkowskimi — Zasada szczególności — Postępowanie w sprawie udzielania zgody)	23
2009/C 44/39	Sprawa C-551/07: Postanowienie Trybunału z dnia 19 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) — Deniz Sahin przeciwko Bundesminister für Inneres (Artykuł 104 ust. 3 akapit pierwszy regulaminu — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuły 18 WE i 39 WE — Prawo do poszanowania życia rodzinnego — Prawo pobytu obywatela państwa trzeciego, który wjechał na terytorium państwa członkowskiego jako osoba ubiegająca się o azyl, a następnie zawarł związek małżeński z obywatelką innego państwa członkowskiego)	23
2009/C 44/40	Sprawa C-25/08 P: Postanowienie Trybunału z dnia 13 listopada 2008 r. — Giuseppe Gargani przeciwko Parlamentowi Europejskiemu (Odwołanie — Skarga przewodniczącego Komisji Prawnej Parlamentu Europejskiego dotycząc „decyzji” przewodniczącego Parlamentu Europejskiego o przedstawieniu w imieniu Parlamentu uwag pisemnych w postępowaniu o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Termin na wniesienie skargi)	24
2009/C 44/41	Sprawy połączone C-180/08 i C-186/08: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 13 listopada 2008 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Dioikitiko Efeteio Thessalonikis — Grecja) — Maria Kastrinaki tou Emmanouil przeciwko Panepistimiako Geniko Nosokomeio Thessalonikis AHEPA (Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy Regulaminu Trybunału Sprawiedliwości — Dyrektywa 89/48/EWG — Uznawanie dyplomów — Studia odbyte w „ośrodku wolnych nauk” nieuznawanych przez przyjmujące państwo członkowskie za instytucję oświatową — Zawód psychologa)	25
2009/C 44/42	Sprawa C-434/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Oldenburg (Niemcy) w dniu 1 października 2008 r. — Arnold i Johann Harms jako spółka cywilna przeciwko Freerk Heidinga	25
2009/C 44/43	Sprawa C-473/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sächsisches Finanzgericht (Niemcy) w dniu 5 listopada 2008 r. — Ingenieurbüro Eulitz GbR Thomas und Marion Eulitz przeciwko Finanzamt Dresden I	26
2009/C 44/44	Sprawa C-486/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgerichts Innsbruck (Austria) w dniu 12 października 2008 r. — Zentralbetriebsrat der Landeskrankenhäuser Tirol przeciwko Land Tirol	26
2009/C 44/45	Sprawa C-491/08: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	27
2009/C 44/46	Sprawa C-496/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 18 września 2008 r. w sprawie T-47/05, Angé Serrano i in. przeciwko Parlamentowi, wniesione w dniu 18 listopada 2008 r. przez Pilar Angé Serrano, Jean-Marie Brasa, Adolfo Orcajo Teresę, Dominieka Decoutere, Armina Hau, Francisco Javiera Solanę Ramosa	27
2009/C 44/47	Sprawa C-510/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 24 listopada 2008 r. — Vera Mattner przeciwko Finanzamt Velbert	28
2009/C 44/48	Sprawa C-512/08: Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej	29

2009/C 44/49	Sprawa C-515/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgia) w dniu 26 listopada 2008 r. — Postępowanie karne przeciwko Vítorowi Manuelowi dos Santos Palhocie, Mário de Moura Gonçalvesowi, Fernando Luísowi das Neves Palhocie, Termiso Lda 29	29
2009/C 44/50	Sprawa C-519/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Protodikeio athinon, tmima ergatikon diaforon (sąd pierwszej instancji w Atenach, wydział spraw pracowniczych) w dniu 27 listopada 2008 r. — Archontia Koukou przeciwko Elliniko Dimosio (państwu greckiemu) 30	30
2009/C 44/51	Sprawa C-526/08: Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga 31	31
2009/C 44/52	Sprawa C-529/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 2 grudnia 2008 r. — Friedrich Schulze, Jochen Kolenda, Helmar Rendenz przeciwko Deutsche Lufthansa AG 32	32
2009/C 44/53	Sprawa C-533/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 3 grudnia 2008 r. — TNT Express Nederland BV przeciwko AXA Versicherung AG 32	32
2009/C 44/54	Sprawa C-534/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 3 grudnia 2008 r. — KLG Europe Eersel BV przeciwko Reedereikontor Adolf Zeuner GmbH 33	33
2009/C 44/55	Sprawa C-536/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 4 grudnia 2008 r. — Staatssecretaris van Financiën przeciwko X 33	33
2009/C 44/56	Sprawa C-537/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 24 września 2008 r. w sprawie T-20/03 Kahla/Thüringen Porzellan GmbH, popierana przez Freistaat Thüringen i Republikę Federalną Niemiec, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione w dniu 3 grudnia 2008 r. przez Kahla/Thüringen Porzellan GmbH 34	34
2009/C 44/57	Sprawa C-539/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 4 grudnia 2008 r. — Staatssecretaris van Financiën przeciwko fiscale eenheid Facet BV/Facet Trading BV 35	35
2009/C 44/58	Sprawa C-544/08: Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej 35	35
2009/C 44/59	Sprawa C-554/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 8 października 2008 r. w sprawie T-73/04, Carbone Lorraine przeciwko Komisji, wniesione w dniu 17 grudnia 2008 r. przez Carbone Lorraine 35	35
2009/C 44/60	Sprawa C-556/08: Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej 36	36
2009/C 44/61	Sprawa C-557/08: Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej 36	36
2009/C 44/62	Sprawa C-561/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 15 października 2008 r. w sprawie T-160/04 Potamianos przeciwko Komisji, wniesione w dniu 19 grudnia 2008 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich 37	37
2009/C 44/63	Sprawa C-566/08: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2008 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej 37	37
2009/C 44/64	Sprawa C-567/08: Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga 38	38
2009/C 44/65	Sprawa C-574/08: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii 38	38
2009/C 44/66	Sprawa C-575/08: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii 39	39

2009/C 44/67	Sprawa C-583/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 15 października 2008 r. w sprawie T-66/04, Christos Gogos przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 24 grudnia 2008 r. przez Christosa Gogosa	39
2009/C 44/68	Sprawa C-585/08: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 24 grudnia 2008 r. — Peter Pammer przeciwko Reederei Karl Schlüter GmbH & Co KG	40
Sąd Pierwszej Instancji		
2009/C 44/69	Sprawy T-211/04 i T-215/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 grudnia 2008 r. — Government of Gibraltar i Zjednoczone Królestwo przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Zgłoszony przez Zjednoczone Królestwo system pomocy dotyczący wdrażanej przez rząd Gibraltaru reformy podatku dochodowego od osób prawnych — Decyzja uznająca system pomocy za niezgodny ze wspólnym rynkiem — Selektowność regionalna — Selektowność przedmiotowa)	41
2009/C 44/70	Sprawa T-144/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 grudnia 2008 r. — Muñiz przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące zebrania grupy roboczej Sekcji Nomenklatury Taryfowej i Statystycznej (mechaniczne/różne) Komitetu Kodeksu Celnego — Odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony procesu decyzyjnego)	41
2009/C 44/71	Sprawa T-455/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 grudnia 2008 r. — Componenta przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Sektor metalurgiczny — Nabycie udziału posiadanego przez przedsiębiorstwo w spółce sektora nieruchomości i zwrot pożyczki przyznanej przez to przedsiębiorstwo spółce sektora nieruchomości w zamian za inwestycję rzeczzonego przedsiębiorstwa — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie — Kryterium inwestora prywatnego — Oszacowanie akcji spółki sektora nieruchomości — Oszacowanie nieruchomości spółki — Obowiązek uzasadnienia — Podniesienie z urzędu)	42
2009/C 44/72	Sprawa T-85/06: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 grudnia 2008 r. — General Química przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor substancji chemicznych stosowanych w przemyśle gumowym — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Wymiana poufnych informacji i ustalanie cen — Przypisanie spółce dominującej — Odpowiedzialność solidarna — Grzywny — Komunikat w sprawie współpracy)	42
2009/C 44/73	Sprawa T-285/06: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 grudnia 2008 r. — Torres przeciwko OHIM — Bodegas Cándido (TORRE DE FRIAS) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego TORRE DE FRIAS — Wcześniejsze słowne krajowe i międzynarodowe znaki towarowe TORRES i LAS TORRES — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd)	43
2009/C 44/74	Sprawa T-286/06: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 grudnia 2008 r. — Torres przeciwko OHIM — Vinícola de Tomelloso (TORRE DE GAZATE) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego TORRE DE GAZATE — Wcześniejsze słowne krajowe i międzynarodowe znaki towarowe TORRES i LAS TORRES — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd)	43
2009/C 44/75	Sprawa T-287/06: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 grudnia 2008 r. — Torres przeciwko OHIM — Bodegas Peñalba Lopez (Torre Albéniz) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Torre Albéniz — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy TORRES — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd)	44
2009/C 44/76	Sprawa T-8/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 grudnia 2008 r. — Torres przeciwko OHIM — Gala-Salvador Dalí (TG Torre Galatea) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego TG Torre Galatea — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy TORRES 10 — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd)	44

2009/C 44/77	Sprawa T-16/07: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 grudnia 2008 r. — Torres przeciwko OHIM — Sociedad Cooperativa del Campo San Ginés (TORRE DE BENÍTEZ) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego TORRE DE BENÍTEZ — Wcześniejsze słowne i graficzne krajowe, wspólnotowe i międzynarodowe znaki towarowe kojarzące się z dużą ilością wież — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd)	45
2009/C 44/78	Sprawa T-90/07 P i T-99/07 P: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 grudnia 2008 r. — Belgia i Komisja przeciwko Genette (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Emerytury — Przeniesienie krajowych praw do emerytury — Decyzja odmawiająca cofnięcia wniosku o przeniesienie uprawnień emerytalnych i złożenia nowego wniosku o przeniesienie uprawnień — Właściwość Sądu do spraw Służby Publicznej — Zmiana przedmiotu sporu — Niedopuszczalność skargi w pierwszej instancji)	45
2009/C 44/79	Sprawa T-293/07 P: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 grudnia 2008 r. — Lofaro przeciwko Komisji (Odwołanie — Służba publiczna — Członkowie personelu tymczasowego — Termin na wniesienie zażalenia — Data wniesienia zażalenia — Przyjęcie przez administrację — Zasada pewności prawa)	46
2009/C 44/80	Sprawa T-227/06: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 3 grudnia 2008 r. — RSA Security Ireland przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Skarga o stwierdzenie nieważności — Wspólna Taryfa Celną — Klasyfikacja w nomenklaturze scalonej — Osoba, której dany akt nie dotyczy indywidualnie — Niedopuszczalność)	46
2009/C 44/81	Sprawa T-169/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 grudnia 2008 r. — Longevity Health Products przeciwko OHIM — Hennig Arzneimittel (Cellutrim) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia — Słowny wspólnotowy znak towarowy Cellutrim — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy Cellidrin — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Skarga w części oczywiście niedopuszczalna i w części oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)	46
2009/C 44/82	Sprawa T-210/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 3 grudnia 2008 r. — RSA Security Ireland przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Wspólna Taryfa Celną — Wydawanie wiążących informacji taryfowych — Właściwość krajowych organów celnych — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Niedopuszczalność)	47
2009/C 44/83	Sprawa T-406/08: Skarga wniesiona w dniu 19 września 2008 r. — ICF przeciwko Komisji	47
2009/C 44/84	Sprawa T-502/08: Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2008 r. — Volkswagen przeciwko OHIM i Deutsche BP (SunGasoline)	48
2009/C 44/85	Sprawa T-503/08: Skarga wniesiona w dniu 20 listopada 2008 r. — Rundpack przeciwko OHIM (wizerunek kubka)	48
2009/C 44/86	Sprawa T-504/08: Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2008 r. — Mologen przeciwko OHIM (dSLIM)	49
2009/C 44/87	Sprawa T-505/08: Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2008 r. — Nadine Trautwein Rolf Trautwein przeciwko OHIM	49
2009/C 44/88	Sprawa T-513/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 11 września 2008 r. w sprawie F-135/07 Smadja przeciwko Komisji, wniesione w dniu 25 listopada 2008 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich	50
2009/C 44/89	Sprawa T-515/08: Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2008 r. — Volker Mauerhofer przeciwko Komisji	50
2009/C 44/90	Sprawa T-516/08: Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2008 r. — Eriksen przeciwko Komisji	51
2009/C 44/91	Sprawa T-524/08: Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2008 r. — AIB-Vinçotte Luxembourg przeciwko Parlamentowi	51

Powiadomienie nr	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2009/C 44/92	Sprawa T-525/08: Skarga wniesiona w dniu 1 grudnia 2008 r. — Poste Italiane przeciwko Komisji	52
2009/C 44/93	Sprawa T-526/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 25 września 2008 r. w sprawie F-44/05, Strack przeciwko Komisji, wniesione w dniu 3 grudnia 2008 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich	53
2009/C 44/94	Sprawa T-532/08: Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2008 r. — Norilsk Nickel Harjavalta Oy i Umicore NV przeciwko Komisji	53
2009/C 44/95	Sprawa T-533/08: Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2008 r. — Telekomunikacja Polska przeciwko Komisji	54
2009/C 44/96	Sprawa T-534/08: Skarga wniesiona w dniu 1 grudnia 2008 r. — Granuband BV przeciwko OHIM OHMI — Granuflex Ipari és Kereskedelmi (GRANUflex)	55
2009/C 44/97	Sprawa T-539/08: Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2008 r. — Etimine i Etiproducts przeciwko Komisji	55
2009/C 44/98	Sprawa T-540/08: Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2008 r. — Esso i in. przeciwko Komisji	56
2009/C 44/99	Sprawa T-541/08: Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2008 r. — Sasol i in. przeciwko Komisji	57
2009/C 44/100	Sprawa T-542/08: Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2008 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko ECHA	58
2009/C 44/101	Sprawa T-546/08: Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2008 r. — Villa Alme przeciwko OHIM — Bodegas Marqués de Murrieta (i GAI)	59
2009/C 44/102	Sprawa T-548/08: Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2008 r. — Total przeciwko Komisji	59
2009/C 44/103	Sprawa T-549/08: Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2008 r. — Luksemburg przeciwko Komisji	60
2009/C 44/104	Sprawa T-558/08: Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2008 r. — Eni SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	61
2009/C 44/105	Sprawa T-559/08: Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2008 r. — STIM d'Orbigny przeciwko Komisji	61
2009/C 44/106	Sprawa T-562/08: Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2008 r. — Repsol YPF Lubricantes y especialidades i in. przeciwko Komisji	62
2009/C 44/107	Sprawa T-563/08: Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2008 r. — CM Capital Markets przeciwko OHIM — Carbon Capital Markets (CM Capital Markets)	63
2009/C 44/108	Sprawa T-564/08: Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2008 r. — Monoscoop przeciwko OHIM (SUDOKU SAMURAI BINGO)	64
2009/C 44/109	Sprawa T-572/08 P: Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 13 listopada 2008 r. w sprawie F-90/07 Traore przeciwko Komisji, wniesione w dniu 19 grudnia 2008 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich	64
2009/C 44/110	Sprawa T-577/08: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2008 r. — Progres przeciwko Komisji	65
2009/C 44/111	Sprawa T-579/08: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2008 r. — Eridania Sadam przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	65
2009/C 44/112	Sprawa T-580/08: Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2008 r. — PJ Hungary przeciwko OHIM — Pepekillo (PEPEQUILLO)	66
2009/C 44/113	Sprawa T-587/08: Skarga wniesiona w dniu 31 grudnia 2008 r. — Fresh Del Monte Produce przeciwko Komisji	66

2009/C 44/114	Sprawa T-588/08: Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2008 r. — Dole Food i Dole Germany przeciwko Komisji	67
2009/C 44/115	Sprawa T-324/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 grudnia 2008 r. — Plant i inni przeciwko Komisji	68
2009/C 44/116	Sprawa T-489/07: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 grudnia 2008 r. — Insight Direct USA przeciwko OHIM — Net Insight (Insight)	68
2009/C 44/117	Sprawa T-347/08: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 19 grudnia 2008 r. — iTouch International przeciwko OHIM — Touchnet Information Systems (iTTouch)	68

Sąd do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej

2009/C 44/118	Sprawa F-48/06: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 5 listopada 2008 r. — Avanzata i in. przeciwko Komisji (Służba publiczna — Pracownicy kontraktowi — Zaszeregowanie i wynagrodzenie — Byli pracownicy najemni prawa luksemburskiego)	69
2009/C 44/119	Sprawa F-148/06: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 11 grudnia 2008 r. — Collée przeciwko Parlamentowi (Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie przyznania punktów za zasługi w Parlamencie Europejskim — Porównanie zasług)	69
2009/C 44/120	Sprawa F-50/07: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 25 listopada 2008 r. — Hristova przeciwko Komisji (Służba publiczna — Nabór — Konkurs otwarty — Warunki przyjęcia — Odrzucenie kandydatury — Uzasadnienie — Dyplomy)	70
2009/C 44/121	Sprawa F-53/07: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 25 listopada 2008 r. — Iordanova przeciwko Komisji (Służba publiczna — zatrudnienie — Konkurs otwarty — Warunki kwalifikacyjne — Odrzucenie kandydatury — Dyplomy)	70
2009/C 44/122	Sprawa F-58/07: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 11 grudnia 2008 r. — Collotte przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za 2006 r. — Umiejętność pracy w trzecim języku)	70
2009/C 44/123	Sprawa F-66/07: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 11 grudnia 2008 r. — Dubus i Leveque przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za 2006 r. — Umiejętność pracy w trzecim języku)	71
2009/C 44/124	Sprawa F-90/07: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 13 listopada 2008 r. — Traore przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Ogłoszenie o wolnym stanowisku — Odrzucenie kandydatury skarżącego — Zmiana miejsca zatrudnienia — Interes służby)	71
2009/C 44/125	Sprawa F-92/07: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 11 grudnia 2008 r. — Evraets przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za 2006 r. — Zdolność do pracy w trzecim języku)	72
2009/C 44/126	Sprawa F-93/07: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 11 grudnia 2008 r. — Beatriz Acosta Iborra i in. przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za 2006 r. — Umiejętność pracy w trzecim języku)	72
2009/C 44/127	Sprawa F-126/07: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 4 listopada 2008 r. — Van Beers przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Procedura certyfikacji — Ocena za rok 2006 — Niewpisanie na listę urzędników spełniających warunki awansu — Artykuł 45 a regulaminu pracowniczego)	73

2009/C 44/128	Sprawa F-144/07: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 9 grudnia 2008 r. — Efstathopoulos przeciwko Parlamentowi Europejskiemu (Służba publiczna — Byli członkowie personelu tymczasowego — Rozporządzenie (WE, Euratom, EWWiS) nr 2689/95 — Świadczenie z tytułu zakończenia służby — Wliczenie premii za aktywność do wynagrodzenia brutto pobieranego w ramach pracy na nowym stanowisku) 73	73
2009/C 44/129	Sprawa F-48/08: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 30 października 2008 r. — Ortega Serrano przeciwko Komisji (Służba publiczna — Oczywista niedopuszczalność — Niemożność reprezentowania strony pozwanej przez adwokata, który nie jest osobą trzecią — Pomoc prawna — Wniosek o interwencję) 73	73
2009/C 44/130	Sprawa F-64/08: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 18 grudnia 2008 r. — Nijs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu Wspólnot Europejskich (Służba publiczna — Urzędnicy — Artykuł 35 ust. 1 lit. a) regulaminu Sądu — Zwiąże przedstawienie zarzutów w skardze — Postępowanie w sprawie oceny — Wyznaczenie osoby oceniającej oraz osoby sprawdzającej ocenę — Brak zażalenia — Oczywista niedopuszczalność) 74	74
2009/C 44/131	Sprawa F-80/08 R: Postanowienie prezesa Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 17 grudnia 2008 r. — Wenig przeciwko Komisji (Służba publiczna — Postępowanie w sprawie zastosowania środka tymczasowego — Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji o zawieszeniu w czynnościach służbowych zainteresowanego — Pilny charakter — Brak) 74	74
2009/C 44/132	Sprawa F-89/08: Skarga wniesiona w dniu 3 listopada 2008 r. — P przeciwko Parlamentowi 74	74
2009/C 44/133	Sprawa F-92/08: Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2008 r. — Bertolete i in. przeciwko Komisji 75	75
2009/C 44/134	Sprawa F-93/08: Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2008 r. — N przeciwko Parlamentowi 75	75
2009/C 44/135	Sprawa F-96/08: Skarga wniesiona w dniu 17 listopada 2008 r. — Cerafogli przeciwko EBC 75	75
2009/C 44/136	Sprawa F-97/08: Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2008 r. — Füller-Tomlinson przeciwko Parlamentowi Europejskiemu 76	76
2009/C 44/137	Sprawa F-98/08: Skarga wniesiona w dniu 11 grudnia 2008 r. — Nijs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu 76	76
2009/C 44/138	Sprawa F-101/08: Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2008 r. — Pappas przeciwko Komisji 77	77
2009/C 44/139	Sprawa F-103/08: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2008 r. — Katrakasas przeciwko Komisji 77	77
2009/C 44/140	Sprawa F-104/08: Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2008 r. — Angelidis przeciwko Parlamentowi 77	77
2009/C 44/141	Sprawa F-14/08: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 18 grudnia 2008 r. — X przeciwko Parlamentowi 78	78
2009/C 44/142	Sprawa F-22/08: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 27 listopada 2008 r. — Miguelez Herreras przeciwko Komisji 78	78
2009/C 44/143	Sprawa F-23/08: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 27 listopada 2008 r. — Di Bucci przeciwko Komisji 78	78
2009/C 44/144	Sprawa F-24/08: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 27 listopada 2008 r. — Wilms przeciwko Komisji 78	78

Nota do czytelnika (patrz: wewnętrzna tylna strona okładki)

IV

(Zawiadomienia)

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

*(2009/C 44/01)***Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej**

Dz.U. C 32 z 7.2.2009.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 19 z 24.1.2009.

Dz.U. C 6 z 10.1.2009.

Dz.U. C 327 z 20.12.2008.

Dz.U. C 313 z 6.12.2008.

Dz.U. C 301 z 22.11.2008.

Dz.U. C 285 z 8.11.2008.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — The Wellcome Foundation Ltd przeciwko Paranova Pharmazeutika Handels GmbH

(Sprawa C-276/05) ⁽¹⁾

(Znaki towarowe — Produkty lecznicze — Przepakowywanie — Przywóz równoległy — Istotna zmiana wyglądu opakowania — Obowiązek wcześniejszego zawiadomienia)

(2009/C 44/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: The Wellcome Foundation Ltd

Strona pozwana: Paranova Pharmazeutika Handels GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberster Gerichtshof (Austria) — Wykładnia art. 7 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, s. 1) — Przepakowywanie towaru farmaceutycznego będącego przedmiotem przywozu równoległego — Zasadnicza zmiana wyglądu opakowania — Zakres obowiązku uprzedniego powiadomienia.

Sentencja

1) Artykuł 7 ust. 2 dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych w brzmieniu zmienionym porozumieniem o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r. należy interpretować w ten sposób, że w przypadku ustalenia, iż przepakowanie produktu leczniczego polegające na zastosowaniu nowego opakowania jest niezbędne w celu dalszej sprzedaży danego produktu w państwie członkowskim przywozu, to sposób przedstawienia takiego opakowania winien być

oceniany wyłącznie w świetle wymogu, zgodnie z którym nie może on być w stanie zaszkodzić renomie znaku towarowego i jego właściciela.

2) Artykuł 7 ust. 2 dyrektywy Rady 89/104/EWG w brzmieniu zmienionym porozumieniem o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r. należy interpretować w ten sposób, że do podmiotu dokonującego przywozu równoległego należy dostarczenie właścicielowi znaku towarowego niezbędnych i wystarczających informacji, tak żeby mógł on sprawdzić, czy przepakowanie produktu oznaczonego tym znakiem towarowym jest konieczne w celu sprzedaży tego produktu w państwie członkowskim przywozu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 217 z 3.9.2005.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 grudnia 2008 r. — Les Éditions Albert René SARL przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Orange A/S

(Sprawa C-16/06 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuły 8 i 63 — Słowny znak towarowy MOBILIX — Sprzeciw właściciela słownego wspólnotowego i krajowego znaku towarowego OBELIX — Częściowe oddalenie sprzeciwu — Reformatio in pejus — Teoria „znoszenia się” — Zmiana przedmiotu sporu — Dokumenty dołączone do skargi wniesionej do Sądu jako nowy dowód)

(2009/C 44/03)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Les Éditions Albert René SARL (przedstawiciel: J. Pagenberg, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik), Orange A/S (przedstawiciel: J. Balling, adwokat)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 27 października 2005 r. w sprawie T-336/03 Éditions Albert René przeciwko OHIM i Orange (MOBILIX), w którym Sąd oddalił skargę wniesioną przez właściciela wspólnotowego i krajowego słownego znaku towarowego „OBELIX” dla niektórych towarów i usług należących między innymi do klas 9, 16, 28, 35, 41 i 42 o stwierdzenie nieważności decyzji R 559/2002-4 wydanej przez Czwartą Izbę Odwoławczą OHIM w dniu 14 lipca 2003 r., w której oddalono w części odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów odrzucającej sprzeciw wobec zgłoszenia słownego znaku towarowego „MOBILIX” dla niektórych towarów i usług należących do klas 9, 16, 35, 37, 38 i 42.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Éditions Albert René Sàrl zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 143 z 17.6.2006.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szegedi Ítéltábla — Republika Węgier) — W postępowaniu w sprawie Cartesio Oktató és Szolgáltató Bt

(Sprawa C-210/06) (¹)

(Przeniesienie siedziby spółki do innego państwa członkowskiego niż państwo utworzenia spółki — Wniosek o zmianę danych dotyczących siedziby w rejestrze handlowym — Odmowa — Apelacja od postanowienia sądu rejestrowego — Artykuł 234 WE — Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Dopuszczalność — Pojęcie „sąd” — Pojęcie „sąd krajowy, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego” — Apelacja od postanowienia w sprawie wystąpienia z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Uprawnienie sądu apelacyjnego do wycofania tego postanowienia — Swoboda przedsiębiorczości — Artykuły 43 WE i 48 WE)

(2009/C 44/04)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Szegedi Ítéltábla

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym: Cartesio Oktató és Szolgáltató Bt

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Szegedi Ítéltábla — Wykładnia art. 43, 48 i 234 WE — Brak możliwości przeniesienia siedziby spółki utworzonej na podstawie prawa jednego z państw członkowskich do innego państwa członkowskiego bez jej wcześniejszej likwidacji w państwie pochodzenia.

Sentencja

- 1) Sąd, taki jak sąd krajowy, rozpoznający apelację od postanowienia wydanego przez sąd rejestrowy, w którym odrzucił on wniosek o zmianę danych w tym rejestrze, należy uznać za sąd uprawniony do wystąpienia z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na mocy art. 234 WE, mimo iż ani w przypadku postanowienia sądu rejestrowego, ani w przypadku rozpoznania apelacji przez sąd krajowy nie jest przewidziane postępowanie o charakterze kontradiktoryjnym.
- 2) Takiego sądu, jak sąd krajowy, którego orzeczenia wydane w ramach takiego sporu, jak spór zawisły przed sądem krajowym, mogą być przedmiotem skargi kasacyjnej, nie można uznać za sąd, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego w rozumieniu art. 234 akapit trzeci WE.
- 3) Wobec istnienia przepisów prawa krajowego dotyczących prawa do zaskarżenia postanowienia w sprawie wystąpienia z odwołaniem prejudycjalnym, zgodnie z którymi całość sprawy będącej przedmiotem postępowania przed sądem krajowym pozostaje zawisła przed tym sądem, a jedynie postanowienie odsyłające jest przedmiotem ograniczonego odwołania, art. 234 akapit drugi WE należy interpretować w ten sposób, że uprawnienie przyznane na mocy tego postanowienia sądu krajowemu nie może zostać podważone ze względu na stosowanie przepisów prawa krajowego dotyczących prawa do zaskarżenia postanowienia w sprawie wystąpienia z odwołaniem prejudycjalnym do Trybunału, pozwalających sądowi apelacyjnemu na zmianę tego postanowienia, jego uchylenie i nakazanie sądowi, który wydał to postanowienie, podjęcia na nowo zawieszonego postępowania krajowego.
- 4) W obecnym stanie prawa wspólnotowego art. 43 WE i 48 WE należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniom państwa członkowskiego uniemożliwiającym spółce utworzonej na mocy prawa krajowego tego państwa członkowskiego, by przeniosła swoją siedzibę do innego państwa członkowskiego, zachowując przy tym status spółki podlegającej prawu krajowemu państwa członkowskiego, zgodnie z którego prawem została ona utworzona.

(¹) Dz.U. C 165 z 15.7.2006.

**Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 grudnia 2008 r.
— Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii**

(Sprawa C-338/06) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Druga dyrektywa 77/91/EWG — Artykuły 29 i 42 — Spółki akcyjne — Podwyższenie kapitału — Prawo pierwszeństwa do subskrypcji akcji i obligacji zamiennych na akcje — Wyłączenie — Ochrona akcjonariuszy — Zasada równości traktowania)

(2009/C 44/05)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: G. Braun i R. Vidal Puig, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (Przedstawiciele: F. Díez Moreno, pełnomocnik)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: E. Ośniecka-Tamecka, pełnomocnik), Republika Finlandii (Przedstawiciel: J. Heliskoski, pełnomocnik), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Przedstawiciel: V. Jackson, pełnomocnik, wspierana przez J. Stratford, barrister)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 29 i 42 drugiej dyrektywy Rady 77/91/EWG z dnia 13 grudnia 1976 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 58 akapit drugi traktatu w celu uzyskania ich równoważności dla ochrony interesów zarówno wspólników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału (Dz.U. L 26, s. 1) — Brak ochrony akcjonariuszy mniejszościowych

Sentencja

1) Królestwo Hiszpanii:

- przyznając prawo pierwszeństwa do objęcia akcji w przypadku podwyższenia subskrybowanego kapitału poprzez wniesienie wkładów pieniężnych nie tylko akcjonariuszom, ale także posiadaczom obligacji zamiennych na akcje;
- przyznając prawo pierwszeństwa do subskrypcji obligacji zamiennych na akcje nie tylko akcjonariuszom, ale także posiadaczom obligacji zamiennych na akcje wcześniejszych emisji, oraz
- poprzez brak postanowienia, iż walne zgromadzenie akcjonariuszy może postanowić o wyłączeniu prawa pierwszeństwa do subskrypcji obligacji zamiennych na akcje,

uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 29 drugiej dyrektywy Rady 77/91/EWG z dnia 13 grudnia 1976 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. [48] akapit drugi trak-

tatu, w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno wspólników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami w wysokości trzech czwartych. Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami w wysokości jednej czwartej.

4) Rzeczpospolita Polska, Republika Finlandii i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 261 z 28.10.2006.

**Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2008 r.
— British Aggregates Association przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej**

(Sprawa C-487/06 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Pomoc państwa — Oplata środowiskowa od wydobywania kruszywa w Zjednoczonym Królestwie)

(2009/C 44/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: British Aggregates Association (przedstawiciele: C. Pouncey, Solicitor, L. Van den Hende, advocaat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Flett, B. Martenczuk i T. Scharf, pełnomocnicy) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: T. Harris, M. Hall i G. Facenna, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba w składzie powiększonym) z dnia 13 września 2006 r. w sprawie T-210/02 British Aggregates przeciwko Komisji, którym Sąd oddalił jej skargę o stwierdzenie nieważności w części decyzji Komisji C(2002) 1478 wersja ostateczna z dnia 24 kwietnia 2002 r. o niewnoszeniu zastrzeżeń wobec systemu opłat za wydobywanie kruszywa w Zjednoczonym Królestwie (pomoc państwa N 863/01 — Zjednoczone Królestwo/Oplata za wydobywanie kruszywa)

Sentencja

1) Wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 13 września 2006 r. w sprawie T-210/02 British Aggregates Association przeciwko Komisji zostaje uchylony,

- 2) Sprawa zostaje przekazana Sądowi Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich do ponownego rozpoznania.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

(¹) Dz.U. C 42 z 24.2.2007.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen — Niemcy) — Heinz Huber przeciwko Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-524/06) (¹)

(Ochrona danych osobowych — Obywatelstwo europejskie — Zasada niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową — Dyrektywa 95/46/WE — Pojęcie konieczności — Ogólne przetwarzanie danych osobowych dotyczących obywateli Unii będących obywatelami innego państwa członkowskiego — Centralny rejestr cudzoziemców)

(2009/C 44/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Heinz Huber

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen — Wykładnia art. 12 akapit pierwszy WE, art. 17 WE, art. 18 ust. 1 WE i art. 43 akapit pierwszy WE oraz art. 7 lit. e) dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281, s. 31) — Przepisy krajowe przewidujące ogólne przetwarzanie danych osobowych dotyczących obywateli innych państw członkowskich w krajowym centralnym rejestrze cudzoziemców, które wykraczają poza uregulowania krajowe dotyczące danych osobowych obywateli danego państwa, które są przetwarzane wyłącznie w gminnych rejestrach meldunkowych

Sentencja

- 1) System przetwarzania danych o osobach dotyczących obywateli Unii niebędących obywatelami danego państwa członkowskiego taki jak ustanowiony przez Gesetz über das Ausländerzentralregister

(ustawę o centralnym rejestrze cudzoziemców) z dnia 2 września 1994 r., zmienionej przez ustawę z dnia 21 czerwca 2005 r., który ma na celu wspomaganie organów krajowych właściwych do stosowania przepisów dotyczących prawa pobytu, spełnia przewidziany w art. 7 lit. e) dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych wymóg konieczności, interpretowany w świetle zakazu wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową, jedynie wówczas, gdy:

- zawiera wyłącznie dane konieczne do stosowania tych przepisów przez wspomniane organy oraz
- jego scentralizowany charakter pozwala na bardziej skuteczne stosowanie tych przepisów w zakresie prawa pobytu obywateli Unii niebędących obywatelami tego państwa członkowskiego.

Do sądu krajowego należy zbadanie, czy przesłanki te zostały spełnione w zawisłej przed nim sprawie.

W każdym razie nie może zostać uznane za konieczne w rozumieniu art. 7 lit. e) dyrektywy 95/46 przechowywanie i przetwarzanie w ramach rejestru takiego jak centralny rejestr cudzoziemców danych wymieniających dane osoby z nazwiska w celach statystycznych.

- 2) Artykuł 12 akapit pierwszy WE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie ustanowieniu przez państwo członkowskie w celu zwalczania przestępczości szczególnego systemu przetwarzania danych osobowych dla obywateli Unii niebędących obywatelami tego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 56 z 10.3.2007.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 grudnia 2008 r. — Masdar (UK) Ltd przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-47/07 P) (¹)

(Odwołanie — Artykuł 288 akapit drugi WE — Skarga oparta na bezpodstawnym wzbogaceniu Wspólnoty — Programy pomocy wspólnotowej — Nieprawidłowości popełnione przez kontrahenta Komisji — Usługi świadczone przez podwykonawcę — Brak zapłaty — Ryzyko związane z działalnością gospodarczą — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań — Obowiązek staranności administracji wspólnotowej)

(2009/C 44/08)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Masdar (UK) Ltd (przedstawiciele: A. Bentley, QC i P. Green, Barrister)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Enegren i M. Wilderspin, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 16 listopada 2006 r. w sprawie T-333/03 Masdar (UK) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich oddalającego jako nieuzasadnione żądanie odszkodowania za szkody, które wnosząca odwołanie miała ponieść w związku z odmową przez Komisję zapłaty wynagrodzenia za świadczenia wykonane przez wnoszącą odwołanie w ramach dwóch projektów TACIS w Mołdawii i Rosji.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Masdar (UK) Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 82 z 14.4.2007.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Liège — Belgia) — État belge — SPF Finances przeciwko Les Vergers du Vieux Tauves SA

(Sprawa C-48/07) (¹)

(Podatek dochodowy od osób prawnych — Dyrektywa 90/435/EWG — Status spółki dominującej — Udział w kapitale — Użytkowanie udziałów)

(2009/C 44/09)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel de Liège

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: État belge — SPF Finances

Strona pozwana: Les Vergers du Vieux Tauves SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour d'appel de Liège — Wykładnia art. 3, 4 i 5 dyrektywy nr 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich (Dz.U. L 225, str. 6) — Pojęcie udziału w kapitale spółki zależnej z siedzibą w innym państwie członkowskim — Wystarczający charakter prawa użytkowania udziałów w kapitale lub

konieczność, do celów odliczenia otrzymanych dywidend, dysponowania prawem własności udziału?

Sentencja

Pojęcie udziału w kapitale spółki w innym państwie członkowskim w rozumieniu art. 3 dyrektywy Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich nie obejmuje użytkowania udziałów.

Jednakże, zgodnie ze swobodami przepływu gwarantowanymi przez traktat WE, mającymi zastosowanie do sytuacji transgranicznych, gdy w celu unikania podwójnego opodatkowania otrzymanych dywidend państwo członkowskie zwalnia z podatku zarówno dywidendy, jakie spółka będąca rezydentem otrzymuje od innej spółki będącej rezydentem, w której posiada udziały jako pełnoprawny właściciel, jak i dywidendy otrzymane przez spółkę będącą rezydentem od innej spółki będącej rezydentem, w której posiada udziały jako użytkownik, dla celów zwolnienia otrzymanych dywidend powinno stosować to samo traktowanie w odniesieniu do dywidend otrzymanych od spółki mającej siedzibę w innym państwie członkowskim przez spółkę będącą rezydentem posiadającą udziały jako pełnoprawny właściciel i do dywidend otrzymanych przez spółkę będącą rezydentem, która posiada udziały jako użytkownik.

(¹) Dz.U. C 82 z 14.4.2007.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus — Finlandia) — Tietosuojavaltuutettu przeciwko Satakunnan Markkinapörssi Oy, Satamedia Oy

(Sprawa C-73/07) (¹)

(Dyrektywa 95/46/WE — Zakres stosowania — Przetwarzanie i przepływ danych osobowych dotyczących podatków — Ochrona osób fizycznych — Wolność wypowiedzi)

(2009/C 44/10)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Tietosuojavaltuutettu

Strona pozwana: Satakunnan Markkinapörssi Oy, Satamedia Oy

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Korkein hallinto-oikeus — Wykładnia art. 3 ust. 1, art. 9 i art. 17 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281, s. 31) — Zakres zastosowania — Gromadzenie, upowszechnianie, udostępnianie i przetwarzanie w ramach serwisu krótkich informacji tekstowych jawnych danych podatkowych dotyczących wysokości podlegającego opodatkowaniu dochodu z tytułu działalności zarobkowej i majątku osób fizycznych

Sentencja

1) Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych należy interpretować w ten sposób, że działanie, która polega na:

- gromadzeniu w oparciu o dokumenty urzędowe danych dotyczących dochodu z tytułu działalności zarobkowej i z kapitału oraz danych dotyczących majątku osoby fizycznej i ich przetwarzaniu w celu opublikowania,
- opublikowaniu ich w formie obszernej listy, sporządzonej w kolejności alfabetycznej i uporządkowanej według kategorii dochodów i gmin,
- udostępnieniu ich w formie płyty CD-ROM na potrzeby wykorzystania dla celów komercyjnych,
- przetworzeniu ich na potrzeby serwisu SMS, w ramach którego po wysłaniu krótkiej wiadomości tekstowej zawierającej imię, nazwisko i miejsce zamieszkania konkretnej osoby pod konkretny numer użytkownik telefonu komórkowego może uzyskać w ramach odpowiedzi dane dotyczące dochodu z tytułu działalności zarobkowej i z kapitału oraz dane dotyczące majątku tej osoby

należy uznać za „przetwarzanie danych osobowych” w rozumieniu tego przepisu.

- 2) Artykuł 9 dyrektywy 95/46 należy interpretować w ten sposób, że działania wskazane w pytaniu pierwszym w pkt a) do d), dotyczące danych pochodzących z dokumentów jawnych w świetle przepisów prawa krajowego, powinny zostać uznane za przetwarzanie danych osobowych „wyłącznie w celach dziennikarskich” w rozumieniu tego przepisu, jeśli ich wyłącznym celem jest publiczne rozpowszechnienie informacji, opinii lub myśli, co podlega ocenie sądu krajowego.
- 3) Działania polegające na przetwarzaniu danych osobowych, takie jak działania wskazane w pierwszym pytaniu pkt. c) i pkt d), dotyczące zbiorów władz publicznych obejmujących dane osobowe, które zawierają jedynie materiał informacyjny już upowszechniony przez media należą do zakresu zastosowania dyrektywy 95/46.

(¹) Dz.U. C 95 z 28.4.2007.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 grudnia 2008 r. — Coop de France bétail et viande, dawniej Fédération nationale de la coopération bétail et viande (FNCBV), Fédération nationale des syndicats d'exploitants agricoles (FNSEA), Fédération nationale bovine (FNB), Fédération nationale des producteurs de lait (FNPL), Jeunes agriculteurs (JA) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Republique Francuskiej

(Sprawy połączone C-101/07 P i C-110/07 P) (¹)

(Odwołanie — Konkurencja — Rynek wołowiny i cielęciny — Porozumienie zawarte między krajowymi federacjami hodowców i ubojni mające na celu zawieszenie przywozu wołowiny i cielęciny oraz ustalenie minimalnych cen skupu — Grzywny — Rozporządzenie nr 17 — Artykuł 15 ust. 2 — Uwzględnienie obrotów przedsiębiorstw będących członkami federacji)

(2009/C 44/11)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszące odwołanie: Coop de France bétail et viande, dawniej Fédération nationale de la coopération bétail et viande (FNCBV) (przedstawiciel: adwokat M. Ponsard) (C-101/07 P), Fédération nationale des syndicats d'exploitants agricoles (FNSEA), Fédération nationale bovine (FNB), Fédération nationale des producteurs de lait (FNPL), Jeunes agriculteurs (JA) (przedstawiciele: adwokaci V. Ledoux i B. Neouze) (C-110/07 P)

Druga strona postępowania: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i S. Ramet, pełnomocnicy), Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Bouquet i X. Lewis, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Odwołanie wniesione od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 13 grudnia 2006 r. w sprawach połączonych T-217/03 i T-245/03 FNCBV i in. przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił skargę wnoszącej odwołanie zmierzającą, tytułem żądania głównego, do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2003/600/WE z dnia 2 kwietnia 2003 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE (Dz.U. L 209, s. 12) oraz, tytułem żądania ewentualnego, do uchylenia albo obniżenia grzywny nałożonej w tej decyzji — Elementy składowe kartelu — Konieczność wyrażenia zgody przez strony — Sposób obliczania grzywien — Możliwość uwzględnienia obrotów członków związku, w sytuacji gdy nie ma on formalnie uprawnienia do nakładania zobowiązań na swoich członków — Obowiązek uzasadnienia i naruszenie prawa do obrony

Sentencja

1) Odwołania zostają oddalone.

2) Coop de France bétail et viande, dawniej Fédération nationale de la coopération bétail et viande (FNCBV), Fédération nationale des syndicats d'exploitants agricoles (FNSEA), Fédération nationale bovine (FNB), Fédération nationale des producteurs de lait (FNPL) i Jeunes agriculteurs (JA) zostają obciążeni kosztami postępowania.

3) Republika Francuska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 95 z 28.4.2007.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-121/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2001/18/WE — Uwalnianie do środowiska i wprowadzanie do obrotu GMO — Wyrok Trybunału stwierdzający uchybienie zobowiązaniom — Niewykonanie — Artykuł 228 WE — Wykonanie w trakcie postępowania — Kary pieniężne)

(2009/C 44/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: B. Stromsky i C. Zadra, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, S. Gasri i G. de Bergues, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: T. Boček, a następnie M. Smolek, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Niewykonanie wyroku Trybunału z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-419/03 Komisja przeciwko Francji dotyczącej braku transpozycji do prawa krajowego przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającej dyrektywę 90/220/EWG [Rady z dnia 23 kwietnia 1990 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie] (Dz.U. L 106, s. 1), które różnią się lub wykraczają poza przepisy dyrektywy Rady 90/220/EWG — Żądanie orzeczenia kar pieniężnych i ryczałtu

Sentencja wyroku

1) Nie podejmując do dnia, w którym upłynął termin określony w uzasadnionej opinii wszelkich środków, jakich wymaga wykonanie wyroku z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie Komisja przeciwko Francji (C-419/03) dotyczącego braku dokonania transpozycji do prawa krajowego przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamie-

rnego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającej dyrektywę Rady 90/220/EWG, które różnią się lub wykraczają poza przepisy dyrektywy Rady 90/220/EWG z dnia 23 kwietnia 1990 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 228 ust. 1 WE.

2) Republika Francuska dokona zapłaty na rzecz Komisji, na rachunek „Dochody własne Wspólnoty Europejskiej”, ryczałtu w kwocie 10 000 000 EUR.

3) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

4) Republika Czeska poniesie własne koszty.

(¹) Dz.U. C 95 z 28.4.2007.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Francja) — Société Arcelor Atlantique et Lorraine, Sollac Méditerranée, Société Arcelor Packaging International, Société Ugine & Alz France, Société Industeel Loire, Société Creusot Métal, Société Imphy Alloys, Arcelor SA przeciwko Premier ministre, Ministre de l'Écologie et du Développement durable, Ministre de l'Économie, des Finances et de l'Industrie

(Sprawa C-127/07) (¹)

(Środowisko naturalne — Zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych — Dyrektywa 2003/87 — Zakres stosowania — Włączenie urządzeń przemysłu metalurgicznego — Wyłączenie urządzeń sektorów produkcji chemicznej i metalurgii metali nieżelaznych — Zasada równego traktowania)

(2009/C 44/13)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Société Arcelor Atlantique et Lorraine, Sollac Méditerranée, Société Arcelor Packaging International, Société Ugine & Alz France, Société Industeel Loire, Société Creusot Métal, Société Imphy Alloys, Arcelor SA

Strona pozwana: Premier ministre, Ministre de l'Écologie et du Développement durable, Ministre de l'Économie, des Finances et de l'Industrie

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Conseil d'État — Ważność dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32) w świetle wspólnotowej zasady równego traktowania — Odmienne traktowanie instalacji sektora metalurgicznego, do którego odnosi się system handlu przydziałami gazów cieplarnianych przewidziany dyrektywą oraz sektorów produkcji aluminium i tworzyw sztucznych emitujących identyczne gazy cieplarniane, a nie podlegające systemowi — Obiektywne uzasadnienie odmiennego traktowania

Sentencja

Analiza dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/101/WE z dnia 27 października 2004 r., pod kątem zasady równego traktowania, nie wykazała istnienia okoliczności, które wpływałyby na jej ważność w zakresie w jakim wdraża ona system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w przemyśle metalurgicznym metali żelaznych, nie włączając do zakresu jej zastosowania sektorów produkcji chemicznej i metalurgii metali nieżelaznych.

(¹) Dz.U. C 117 z 26.5.2007.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-161/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 43 WE — Uregulowania krajowe określające warunki rejestracji spółek na wniosek obywateli nowych państw członkowskich — Procedura w zakresie zaświadczenia o niezależności)

(2009/C 44/14)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Traversa i G. Braun, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania strony skarżącej: Republika Litewska (przedstawiciel: D. Kriauciūnas, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Austrii (przedstawiciele: C. Pesendorfer i M. Winkler, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 43 WE — Uregulowanie krajowe określające przesłanki rejestracji spółek, których właścicielami są obywatele państw trzecich, mające również zastosowanie do obywateli czeskich, estońskich, łotewskich, litewskich, węgierskich, polskich, słoweńskich i słowackich — Obowiązek nałożony na wszystkich wspólników spółek osobowych i wspólników mniejszościowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością wykonujących świadczenia charakterystyczne dla stosunku pracy, w zakresie przestrzegania specjalnej procedury zmierzającej do ustalenia niezależności wnioskodawcy, w toku której musi on wykazać swój wpływ na proces decyzyjny przedsiębiorstwa, które pragnie zarejestrować w państwie członkowskim.

Sentencja

1) Wymagając dla celów rejestracji spółek w rejestrze handlowym na wniosek obywateli państw członkowskich, które przystąpiły do Unii Europejskiej w dniu 1 maja 2004 r., z wyjątkiem Republiki Cypryjskiej i Republiki Malty, będących wspólnikami spółek osobowych lub wspólnikami mniejszościowymi spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, ustalenia przez Arbeitsmarktservice, że działają oni na zasadzie samozatrudnienia lub przedstawienia zwolnienia z wymogu uzyskania pozwolenia na pracę, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 43 WE.

2) Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C z 23.6.2007.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-189/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Rozporządzenie (EWG) nr 2847/93 — Artykuł 2 ust. 1 i art. 31 ust. 1 i 2 — Rozporządzenia (WE) nr 2406/96 i 850/98 — System kontroli w sektorze rybołówstwa — Wspólne normy handlowe dla niektórych produktów rybołówstwa — Niewystarczające kontrole i inspekcje — Brak podjęcia stosownych działań w celu sankcjonowania naruszeń — Wykonanie sankcji — Ogólne uchybienie przepisom rozporządzenia — Przedstawienie przed Trybunałem dodatkowych dowodów na ogólny i ciągły charakter uchybienia — Dopuszczalność)

(2009/C 44/15)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: P. Oliver i F. Jimeno Fernández, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (Przedstawiciel: M. Muñoz Pérez, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 2 ust. 1 i art. 31 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (WE) 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiającego system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 261, s. 1) — Naruszenie rozporządzenia Rady (WE) nr 2406/96 z dnia 26 listopada 1996 r. ustanawiającego wspólne normy handlowe w odniesieniu do niektórych produktów rybołówstwa (Dz.U. L 334, s. 1) i rozporządzenia Rady (WE) nr 850/98 z dnia 30 marca 1998 r. w sprawie zachowania zasobów połowowych poprzez środki techniczne dla ochrony niedojrzałych organizmów morskich (Dz.U. L 125, s. 1) — Niewystarczające kontrole — Brak podjęcia stosownych działań w celu sankcjonowania naruszeń

Sentencja

1) Królestwo Hiszpanii,

- nie przeprowadzając — w ramach swojego terytorium i na obszarze wód morskich podlegających jego suwerenności — wystarczającej kontroli i inspekcji działalności w zakresie rybołówstwa, w tym działań polegających na wyładunku i sprzedaży gatunków, do których odnoszą się przepisy regulujące minimalne rozmiary wymagane na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 850/98 z dnia 30 marca 1998 r. w sprawie zachowania zasobów połowowych poprzez środki techniczne dla ochrony niedojrzałych organizmów morskich i rozporządzenia Rady (WE) nr 2406/96 z dnia 26 listopada 1996 r. ustanawiającego wspólne normy handlowe w odniesieniu do niektórych produktów rybołówstwa, jak również nie przeznaczając wystarczających zasobów ludzkich do kontroli i inspekcji działalności w zakresie rybołówstwa oraz

- nie wykazując należytej staranności w podejmowaniu właściwych działań wobec osób odpowiedzialnych za naruszenia uregulowań wspólnotowych w dziedzinie rybołówstwa, w szczególności nie wszczynając postępowań administracyjnych albo karnych oraz nie nakładając na osoby odpowiedzialne odstraszających sankcji,

uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 2 ust. 1 i art. 31 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiającego system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 2846/98 z dnia 17 grudnia 1998 r.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. — Donal Gordon przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-198/07 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny — Urzędnik całkowicie i trwale niezdolny do pełnienia służby)

(2009/C 44/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Donal Gordon (przedstawiciele: J. Sambon, P.-P. Van Gehuchten i Ph. Reyniers, avocats)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i H. Krämer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku wydanego przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (trzecia izba) w dniu 7 lutego 2007 r. w sprawie T-175/04 Gordon przeciwko Komisji — Skarga o stwierdzenie nieważności sprawozdania z przebiegu kariery zawodowej za lata 2001-2002 — Interes prawny — Urzędnik przeniesiony w stan spoczynku z powodu całkowitej i trwałej niezdolności do pełnienia służby w trakcie postępowania

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wydany w dniu 7 lutego 2007 r. w sprawie T-175/04 Gordon przeciwko Komisji zostaje uchylony w zakresie, w jakim Sąd stwierdził brak potrzeby orzekania w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez D. Gordona.
- 2) Odwołanie zostaje odrzucone jako niedopuszczalne w zakresie, w jakim kwestionuje ono odrzucenie jako niedopuszczalne żądania odszkodowania i zadośćuczynienia w zaskarżonym wyroku Sądu.
- 3) Stwierdzona zostaje nieważność decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 11 grudnia 2003 r. oddalającej zażalenie D. Gordona na decyzję z dnia 28 kwietnia 2003 r. zatwierdzającą sprawozdanie z przebiegu jego kariery zawodowej w okresie od dnia 1 lipca 2001 do dnia 31 grudnia 2002 r.
- 4) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez D. Gordona w postępowaniu przed Trybunałem Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich oraz Sądem Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 9.6.2007.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 9.6.2007.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Beroep te Gent — Belgia) — Postępowanie karne przeciwko Lodewijkowi Gysbrechts, Santurel Inter BVBA

(Sprawa C-205/07) ⁽¹⁾

(Artykuły 28 WE-30 WE — Dyrektywa 97/7/WE — Ochrona konsumentów w przypadku umów zawieranych na odległość — Termin na odstąpienie od umowy — Zakaz żądania od konsumenta zaliczki lub zapłaty przed upływem terminu na odstąpienie od umowy)

(2009/C 44/17)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Beroep te Gent

Strony w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Lodewijk Gysbrechts, Santurel Inter BVBA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hof van Beroep te Gent — Wykładnia art. 28 i 30 WE — Wpływ przepisów krajowych zakazujących żądania od konsumenta zaliczki lub zapłaty przed upływem terminu na odstąpienie od umowy na wymianę handlową we Wspólnocie — Zgodność z prawem wspólnotowym

Sentencja

Artykuł 29 WE nie stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który w przypadku transgranicznej sprzedaży na odległość zabrania dostawy żądania od konsumenta zaliczki lub jakiegokolwiek zapłaty przed upływem terminu na odstąpienie od umowy, natomiast stoi na przeszkodzie temu, by w zastosowaniu tego przepisu zabronione było żądanie numeru karty kredytowej konsumenta przed upływem tego terminu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 140 z 23.6.2007.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulis tis Epikrateias — Grecja) — Michaniki AE przeciwko Ethniko Symvoulis Radiotileorasis, Ypoyrgos Epikrateias

(Sprawa C-213/07) ⁽¹⁾

(Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Dyrektywa 93/37/EWG — Artykuł 24 — Przypadki wykluczenia z udziału w zamówieniu — Przepisy krajowe wprowadzające zakaz łączenia funkcji pomiędzy sektorem robót publicznym a sektorem środków masowego przekazu)

(2009/C 44/18)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Symvoulis tis Epikrateias

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Michaniki AE

Strona pozwana: Ethniko Symvoulis Radiotileorasis, Ypoyrgos Epikrateias

Przy udziale: Elliniki Technodomiki Techniki Ependytiki Viomichaniki AE, następcy prawnego Pantechniki AE, Syndesmos Epicheiriseon Periodikou Typou

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Symvoulis tis Epikrateias — Wykładnia art. 24 dyrektywy Rady 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane (Dz.U. L 199, s. 54) — Wyczerpujący bądź przykładowy charakter wyliczenia podstaw wykluczenia przedsiębiorców z udziału w zamówieniu publicznym

Sentencja

1) Artykuł 24 akapit pierwszy dyrektywy Rady 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 97/52/WE z dnia 13 października 1997 r., należy interpretować w ten sposób, że wymienia on w sposób wyczerpujący przypadki oparte na obiektywnych względach dotyczących cech zawodowych mogące uzasadniać wykluczenie przedsiębiorcy z udziału w zamówieniu publicznym na roboty budowlane. Jednakże dyrektywa ta nie stoi na przeszkodzie, by państwo członkowskie wprowadziło inne środki umożliwiające wykluczenie z udziału w zamówieniu, mające na celu zapewnienie poszanowania zasad równego traktowania oferentów i przejrzystości, o ile środki te nie wykraczają poza to, co jest niezbędne dla osiągnięcia tego celu.

2) Prawo wspólnotowe należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie stosowania przepisu krajowego, który służąc uzasadnionym celom w postaci równego traktowania oferentów i przejrzystości w ramach procedur udzielania zamówień publicznych, wprowadza jednocześnie niewzruszalne domniemanie braku możliwości łączenia statusu lub funkcji właściciela, wspólnika, głównego akcjonariusza lub członka kadry zarządzającej przedsiębiorstwa prowadzącego działalność w sektorze środków masowego przekazu ze statusem lub funkcją właściciela, wspólnika, głównego akcjonariusza lub członka kadry zarządzającej przedsiębiorstwa, któremu państwo lub osoba prawna sektora publicznego w szerokim znaczeniu powierzyły wykonanie zamówienia publicznego na roboty budowlane, dostawy lub usługi.

(¹) Dz.U. C 140 z 23.6.2007.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Liège — Belgia) — État belge — SPF Finances przeciwko Truck Center SA

(Sprawa C-282/07) (¹)

(Swoboda przedsiębiorczości — Artykuł 52 traktatu WE (obecnie, po zmianie, art. 43 WE) i art. 58 traktatu WE (obecnie art. 48 WE) — Swobodny przepływ kapitału — Artykuł 73b i art. 73d traktatu WE (obecnie, odpowiednio, art. 56 WE i art. 58 WE) — Opodatkowanie osób prawnych — Dochody z kapitału i z dóbr ruchomych — Opodatkowanie u źródła — Zaliczka na podatek od dochodów kapitałowych — Pobór zaliczki na podatek od dochodów kapitałowych od odsetek wypłacanych spółkom niebędącym rezydentami — Brak poboru zaliczki na podatek od dochodów kapitałowych od odsetek wypłacanych spółkom będącym rezydentami — Umowa o unikaniu podwójnego opodatkowania — Ograniczenie — Brak)

(2009/C 44/19)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel de Liège

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: État belge — SPF Finances

Strona pozwana: Truck Center SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour d'appel de Liège — Wykładnia art. 56 WE i 58 WE — Swobodny przepływ kapitału — Opodatkowanie osób prawnych — Zaliczka na podatek pobierana przez organy podatkowe państwa członkowskiego od dochodów kapitałowych przyznanych przez spółkę z siedzibą w tym państwie na rzecz spółki z

siedzibą w innym państwie członkowskim — Brak poboru zaliczki, jeśli dochody zostają przyznane spółce z siedzibą w tym samym państwie członkowskim — Nieuzasadniona różnica w traktowaniu lub różna sytuacja uzasadniająca zróżnicowane traktowanie? — Wpływ na tę kwestię umowy dwustronnej o unikaniu podwójnego opodatkowania

Sentencja

Artykuł 52 traktatu WE (obecnie, po zmianie, art. 43 WE), art. 58 traktatu WE (obecnie art. 48 WE), art. 73b traktatu WE i art. 73d traktatu WE (obecnie, odpowiednio, art. 56 WE i art. 58 WE) należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisom podatkowym państwa członkowskiego takim jak będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym, które przewidują pobór u źródła podatku od odsetek wypłaconych przez spółkę będącą rezydentem tego państwa spółce będącej rezydentem innego państwa członkowskiego, podczas gdy zwalniają z tego podatku odsetki wypłacone spółce będącej rezydentem pierwszego państwa członkowskiego, której dochody są opodatkowane w tym ostatnim państwie członkowskim podatkiem dochodowym od osób prawnych.

(¹) Dz.U. C 199 z 25.8.2007.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-283/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 75/442/EWG — Artykuł pierwszy — Pojęcie „odpadu” — Złom przeznaczony do wykorzystania w działalności stalowniczej — Paliwa uzyskane z odpadów wysokiej jakości — Niewłaściwa transpozycja)

(2009/C 44/20)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: C. Zadra i J.-B. Laignelot, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (Przedstawiciele: I. Braguglia, pełnomocnik i G. Fiengo, avvocato dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 1 lit. a) dyrektywy Rady 75/442 z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów (Dz.U. L 194, s. 39), zmienionej dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. (Dz.U. L 78, s. 32) — Paliwa uzyskane z odpadów (RDF) i złom przeznaczony do wykorzystania w działalności stalowniczej i metalurgicznej — Wyłącznie z zakresu zastosowania ustawy krajowej dokonującej transpozycji

Sentencja

1) Ustanawiając i utrzymując w mocy przepisy takie jak:

- art. 1 ust. 25-27 i ust. 29 lit. a) ustawy nr 308 z dnia 15 grudnia 2004 r. uprawniającej rząd do reformy, koordynacji i uzupełnienia ustawodawstwa w zakresie środowiska i środków bezpośredniego stosowania oraz
- art. 1 ust. 29 lit. b) ustawy nr 308 z dnia 15 grudnia 2004 r. oraz art. 183 ust. 1 lit. s) i art. 229 ust. 2 dekretu z mocą ustawy nr 152 z dnia 3 kwietnia 2006 r. ustanawiającego normy w dziedzinie środowiska,

na podstawie których odpowiednio niektóre rodzaje złomu przeznaczone do wykorzystania w działalności stalowniczej i metalurgicznej oraz paliwo z odpadów wysokiej jakości (CDR Q) zostały z góry wyłączone z zakresu zastosowania włoskich przepisów dotyczących odpadów transponujących dyrektywę Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, zmienioną dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r., Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 1 lit. a) tej dyrektywy.

2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 199 z 25.8.2007.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret — Dania) — Ruben Andersen przeciwko Kommunernes Landsforening som mandatar for Slagelse Kommune (tidl. Skælskør Kommune)

(Sprawa C-306/07) (¹)

(Informowanie pracowników — Dyrektywa 91/533/EWG — Art. 8 ust. 1 i 2 — Zakres stosowania — Pracownicy objęci zakresem układu zbiorowego — Pojęcie „czasowej” umowy i „czasowego” stosunku pracy)

(2009/C 44/21)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Højesteret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ruben Andersen

Strona pozwana: Kommunernes Landsforening som mandatar for Slagelse Kommune (tidl. Skælskør Kommune)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Højesteret — Wykładnia art. 8 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 91/533/EWG z dnia 14 października 1991 r. w sprawie obowiązku pracodawcy dotyczącego informowania pracowników o warunkach stosowanych do umowy lub stosunku pracy (Dz.U. L 288, str. 32) — Stosowanie układu zbiorowego pracy, którego celem jest transpozycja dyrektywy, do pracownika, który nie jest członkiem jednej z organizacji związkowych będących sygnatariuszami tego układu — Prawo pracowników, którzy uważają się za pokrzywdzonych z uwagi na nieprzestrzeganie zobowiązań wynikających z dyrektywy

Sentencja

1) Wykładni art. 8 ust. 1 dyrektywy Rady 91/533 z dnia 14 października 1991 r. w sprawie obowiązku pracodawcy dotyczącego informowania pracowników o warunkach stosowanych do umowy lub stosunku pracy należy dokonywać w ten sposób, iż nie stoi on na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych stanowiących, że postanowienia układu zbiorowego zapewniającego transpozycję do prawa krajowego przepisów tej dyrektywy stosuje się do pracownika także wtedy gdy nie jest on członkiem organizacji związkowej będącej sygnatariuszem tego układu zbiorowego.

2) Wykładni art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/533 należy dokonywać w ten sposób, iż nie stoi on na przeszkodzie temu, aby pracownika, który nie jest członkiem organizacji związkowej będącej sygnatariuszem układu zbiorowego regulującego jego stosunek pracy, można było uważać za „objętego” tym układem w rozumieniu wspomnianego przepisu.

3) Wyrażenie „umowa czasowa lub czasowy stosunek pracy” zawarte w art. 8 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 91/533 powinno być interpretowane w ten sposób, iż odnosi się ono do krótkoterminowych umów o pracę i krótkoterminowych stosunków pracy. W braku unormowań ustanowionych w tym zakresie przepisami prawa państwa członkowskiego do sądów krajowych należy ustalenie czasu trwania takiej umowy lub takiego stosunku pracy w każdym indywidualnym przypadku z uwzględnieniem specyfiki danego sektora lub danych stanowisk i rodzajów działalności. Ten czas trwania powinien jednak zostać ustalony w taki sposób, aby zapewniona była skuteczna ochrona praw, z których pracownicy korzystają na podstawie tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 211 z dnia 8.9.2007 r.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative d'appel de Lyon — Francja) — Regie Networks przeciwko Direction de contrôle fiscal Rhône-Alpes Bourgogne

(Sprawa C-333/07) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Program pomocy na rzecz lokalnych stacji radiowych — Finansowanie w drodze opłaty parafiskalnej od sprzedaży czasu reklamowego — Przychylna decyzja Komisji w ramach wstępnego etapu badania przewidzianego w art. 93 ust. 3 traktatu WE (obecnie art. 88 ust. 3 WE) — Pomoc, która może być zgodna ze wspólnym rynkiem — Artykuł 92 ust. 3 traktatu WE (obecnie, po zmianie, art. 87 ust. 3 WE) — Zakwestionowanie zgodności decyzji z prawem — Obowiązek uzasadnienia — Ocena okoliczności faktycznych — Zgodność opłaty parafiskalnej z traktatem WE)

(2009/C 44/22)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour administrative d'appel de Lyon

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Regie Networks

Strona pozwana: Direction de contrôle fiscal Rhône-Alpes Bourgogne

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour administrative d'appel de Lyon — Ważność decyzji Komisji nr N 679/97 z dnia 10 listopada 1997 r., w której Komisja zdecydowała o niewnoszeniu zastrzeżeń wobec zmian systemu pomocy dla radiofonii wprowadzonych przez dekret 92-1053 z dnia 30 września 1992 r. (JORF, nr 228 z dnia 1 października 1992 r.) (SG(97) D/9265) — Opłata parafiskalna od reklamy emitowanej drogą radiową i telewizyjną na terytorium Francji, z której wpływy są przeznaczone na fundusz pomocy dla radiofonii — System pomocy, z którego korzystają jedynie przedsiębiorcy krajowi — Możliwość zastosowania do tego systemu — oraz do zasilającego go podatku — odstępstwa ustanowionego przez art. 87 ust. 3 lit. c) WE

Sentencja

Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 10 listopada 1997 r. o niewnoszeniu zastrzeżeń wobec zmiany systemu pomocy na rzecz lokalnych stacji radiowych (pomoc państwa nr N 679/97 — Francja).

Należy zawiesić skutki stwierdzenia nieważności powyższej decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 10 listopada 1997 r. do czasu wydania przez Komisję nowej decyzji na podstawie art. 88 WE. Skutki te zostają zawieszone na okres, który nie może przekroczyć dwóch miesięcy od daty ogłoszenia niniejszego wyroku, w sytuacji gdyby

Komisja zdecydowała o wydaniu nowej decyzji na podstawie art. 88 ust. 3 WE i przez dodatkowy rozsądny okres, jeśli Komisja zdecyduje o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE. Spod tego ograniczenia w czasie skutków niniejszego wyroku zostają wyłączone jedynie te przedsiębiorstwa, które przed datą ogłoszenia niniejszego wyroku zaskarżyły przed sądem pobieranie opłaty parafiskalnej od reklamy emitowanej drogą radiową i telewizyjną, wprowadzoną w art. 1 dekretu nr 97-1263 z dnia 29 grudnia 1997 r. w sprawie ustanowienia opłaty parafiskalnej na rzecz funduszu pomocy dla radiofonii lub wystąpiły z innym równoważnym środkiem prawnym w tym celu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 8.9.2007.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Hannover — Niemcy) — Kabel Deutschland Vertrieb und Service GmbH & Co. KG przeciwko Niedersächsische Landesmedienanstalt für privaten Rundfunk

(Sprawa C-336/07) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 2002/22/WE — Artykuł 31 ust. 1 — Mieszczący się w granicach rozsądku obowiązki rozpowszechniania („must carry”) — Uregulowania krajowe zobowiązujące operatorów analogowych sieci kablowych do wprowadzenia do swoich sieci kablowych wszystkich programów telewizyjnych dopuszczonych do rozpowszechnienia drogą naziemną — Zasada proporcjonalności)

(2009/C 44/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Hannover

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Kabel Deutschland Vertrieb und Service GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Niedersächsische Landesmedienanstalt für privaten Rundfunk

Przy udziale: Norddeutscher Rundfunk, Zweites Deutsches Fernsehen, ARTE GEIE, Bloomberg LP, Mitteldeutscher Rundfunk, MTV Networks Germany GmbH, venant aux droits de VIVA Plus Fernsehen GmbH, VIVA Music Fernsehen GmbH & Co. KG, MTV Networks Germany GmbH, venant aux droits de MTV Networks GmbH & Co. oHG, Westdeutscher Rundfunk, RTL Television GmbH, RTL II Fernsehen GmbH & Co. KG, VOX Film

und Fernseh-GmbH & Co. KG, RTL Disney Fernsehen GmbH & Co. KG, SAT. 1 Satelliten-Fernsehen GmbH e.a., Regio.TV GmbH, Eurosport SA, TM-TV GmbH & Co. KG, ONYX Television GmbH, Radio Bremen, Hessischer Rundfunk, Nederland 2, Hamburg 1 Fernsehen Beteiligungs GmbH & Co. KG, Turner Broadcasting System Deutschland GmbH, n-tv Nachrichtenfernsehen GmbH & Co. KG, Bayerischer Rundfunk, Deutsches Sportfernsehen GmbH, NBC Europe GmbH, BBC World, Medienstern Borkum — Kurverwaltung NSHB Borkum GmbH, Friesischer Rundfunk GmbH, Home Shopping Europe GmbH & Co. KG, Euro News SA, Reise-TV GmbH & Co. KG, SKF Spielekanal Fernsehen GmbH, TV 5 Europe, DMAX TV GmbH & Co. KG, anciennement XXP TV — Das Metropolenprogramm GmbH & Co. KG, RTL Shop GmbH,

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Hannover — Wykładnia art. 31 ust. 1 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51) — Przepisy krajowe nakładające na operatorów analogowych sieci kablowych obowiązek wprowadzenia do sieci kablowych wszystkich programów telewizyjnych, które są już rozpowszechniane drogą naziemną i przewidujące, że w przypadku niedoboru kanałów właściwy organ krajowy musi określić kolejność wnioskodawców, która prowadzi do pełnego zajęcia kanałów, którymi dysponuje operator sieci kablowej.

Sentencja

- 1) Artykuł 31 ust. 1 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) należy interpretować w ten sposób, iż nie stoi on na przeszkodzie takim krajowym uregulowaniom, jak uregulowania sporne w postępowaniu przed sądem krajowym, zobowiązującym operatora sieci kablowej do wprowadzenia do swojej analogowej sieci kablowej programów i usług telewizyjnych, które są już rozpowszechniane drogą naziemną, co skutkuje zajęciem ponad połowy dostępnych w tej sieci kanałów oraz przewidującym, na wypadek niedoboru dostępnych kanałów, ustalenie kolejności wnioskodawców prowadzące do zajęcia wszystkich dostępnych kanałów w tej sieci, o ile obowiązki te nie wywołują niemieszczenia się w granicach rozsądku skutków ekonomicznych, czego sprawdzenie należy do sądu krajowego.
- 2) Pojęcie „usługi telewizyjne” w rozumieniu art. 31 ust. 1 dyrektywy 2002/22 obejmuje usługi świadczone przez nadawców telewizyjnych lub usługodawców w zakresie usług medialnych, takie jak teleprzekazy, o ile spełnione zostaną określone w tym przepisie przesłanki, czego ocena należy do sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 247 z 20.10.2007.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Stuttgart — Niemcy) — Ibrahim Altun przeciwko Stadt Böblingen

(Sprawa C-337/07) (¹)

(Układ stowarzyszeniowy EWG-Turcja — Artykuł 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia — Prawo pobytu dziecka pracownika tureckiego — Przynależność pracownika do legalnego rynku pracy — Niezawinione bezrobocie — Możliwość stosowania wymienionego układu do uchodźców tureckich — Przesłanki utraty praw nabytych)

(2009/C 44/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Stuttgart

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ibrahim Altun

Strona pozwana: Stadt Böblingen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Stuttgart — Wykładnia art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia EWG-Turcja — Prawo pobytu obywatela tureckiego, który wjechał na terytorium państwa jako osoba niepełnoletnia w ramach łączenia rodzin — Wyrok skazujący — Wpływ na prawo do pobytu — Możliwość stosowania do uchodźców tureckich — Prawo azylu przyznane ojcu na podstawie nieprawdziwych informacji — Odwołanie prawa azylu jako warunek odmowy pochodnego prawa pobytu — Prawo pochodne zależne od przynależności do legalnego rynku pracy państwa członkowskiego w okresie trzech lat, w którym istniała wspólnota rodzinna z niepełnoletnim

Sentencja

- 1) Przepis art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia przyjętej przez Radę Stowarzyszenia utworzoną na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją powinien być interpretowany w ten sposób, że dziecko pracownika tureckiego może korzystać z praw wynikających z tego przepisu, jeżeli w trzyletnim okresie wspólnego zamieszkiwania przez to dziecko z pracownikiem pracownik wykonywał działalność zawodową przez dwa i pół roku, a następnie był bezrobotny przez okres kolejnych sześciu miesięcy.
- 2) Fakt, iż pracownik turecki uzyskał prawo pobytu w państwie członkowskim, a w konsekwencji prawo dostępu do rynku pracy tego państwa jako uchodźca polityczny, nie stoi na przeszkodzie temu, aby członek jego rodziny mógł korzystać z praw wynikających z art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80.

3) Przepis art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 powinien być interpretowany w ten sposób, że jeżeli pracownik turecki uzyskał status uchodźcy politycznego na podstawie nieprawdziwych informacji, prawa wynikające dla członka jego rodziny z tego przepisu nie mogą zostać zakwestionowane, jeśli ten członek rodziny w dniu cofnięcia zezwolenia na pobyt wydanego pracownikowi spełniał przesłanki określone w wymienionym przepisie.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.11.2007.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 18 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo, Portugalia) — Sopropé — Organizações de Calçado, Lda przeciwko Fazenda Pública

(Sprawa C-349/07) (¹)

(Wspólnotowy kodeks celny — Zasada poszanowania prawa do obrony — Nałożenie cła przywozowego a posteriori)

(2009/C 44/25)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Sopropé — Organizações de Calçado, Lda

Strona pozwana: Fazenda Pública

przy uczestnictwie: Ministério público

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Supremo Tribunal Administrativo — Zgodność z prawem wspólnotowym oraz z zasadą prawa do obrony krajowych przepisów podatkowego postępowania administracyjnego w dziedzinie terminu na wykonanie prawa do wysłuchania podatnika — Postępowanie administracyjne w sprawie zapłaty a posteriori cła przywozowego od towarów pochodzących z Dalekiego Wschodu

Sentencja

1) Jeżeli chodzi o nałożenie długu celnego w celu przystąpienia do poboru a posteriori należności celnej od przywozu, termin od ośmiu do piętnastu dni wyznaczony importerowi podejrzanemu o popeł-

nienie przestępstwa celnego na przedstawienie uwag, co do zasady jest zgodny z wymogami prawa wspólnotowego.

2) Do sądu krajowego rozpatrującego daną sprawę należy ustalenie z uwzględnieniem szczególnych okoliczności danej sprawy, czy termin rzeczywiście wyznaczony danemu importerowi skutecznie umożliwia mu wysłuchanie przez organy celne.

3) Sąd krajowy powinien ponadto zbadać, czy z uwagi na okres, jaki upłynął pomiędzy chwilą, w jakiej dany organ administracyjny otrzymał uwagi importera, a datą, w której podjął on decyzję, można przyjąć, że organ ten należycie uwzględnił przekazane mu uwagi.

(¹) Dz.U. C 235 z 6.10.2007.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 18 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) — Wienstrom GmbH przeciwko Bundesminister für Wirtschaft und Arbeit

(Sprawa C-384/07) (¹)

(Pomoc państwa — Artykuł 88 ust. 3 WE — Pomoc uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem — Spór między beneficjentem a władzami krajowymi dotyczący wysokości pomocy bezprawnie wprowadzonej w życie — Rola sądu krajowego)

(2009/C 44/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Wienstrom GmbH

Strona pozwana: Bundesminister für Wirtschaft und Arbeit

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgerichtshof — Wykładnia art. 88 ust. 3 WE — System pomocy państwa wprowadzony w życie bez uprzedniego zgłoszenia Komisji, lecz którego późniejsza zmieniona wersja, na skutek jej zgłoszenia, została uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem, bez wyraźnej decyzji negatywnej w odniesieniu do dawnej niezgłoszonej wersji — Obowiązki sądów krajowych wynikające z tej decyzji Komisji

Sentencja

Przewidziany w art. 88 ust. 3 zdanie ostatnie WE zakaz wprowadzania w życie pomocy państwa nie zobowiązuje sądu krajowego, w okolicznościach takich jak te zachodzące w postępowaniu przed tym sądem, do oddalenia żądania beneficjenta pomocy państwa związanego z kwotą tej pomocy, która była należna za okres poprzedzający wydanie decyzji Komisji Wspólnot Europejskich uznającej zgodność tej pomocy ze wspólnym rynkiem.

(¹) Dz.U. C 283 z 24.11.2007.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie — Rzeczpospolita Polska) — Magoora sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Krakowie

(Sprawa C-414/07) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 17 ust. 2 i 6 — Uregulowania krajowe — Odliczenie podatku VAT związanego z zakupem paliwa do niektórych pojazdów niezależnie od celu, w jakim są używane — Rzeczywiste ograniczenie prawa do odliczenia — Wyłączenia przewidziane przez przepisy krajowe w chwili wejścia w życie dyrektywy)

(2009/C 44/27)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Magoora sp. z o.o.

Strona pozwana: Dyrektor Izby Skarbowej w Krakowie

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie — Wykładnia art. 17 ust. 2 i 6 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Przepisy krajowe wyłączające prawo do odliczenia podatku naliczonego przy nabyciu paliwa do określonych pojazdów niezależnie od celu (związanego z działalnością gospodarczą lub prywatnego), dla którego dany pojazd jest używany — Zmiana kryteriów dotyczących pojazdów objętych wyłączeniem powodująca faktyczne ograniczenie zakresu zastosowania prawa do odliczenia w porównaniu z okresem poprzedzającym wejście w życie dyrektywy w zainteresowanym państwie członkowskim

Sentencja

Artykuł 17 ust. 6 akapit drugi szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku stoi na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie, przy dokonywaniu transpozycji tej dyrektywy do prawa wewnętrznego, uchyliło całość przepisów krajowych dotyczących ograniczeń prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej naliczonego przy zakupie paliwa do samochodów używanych dla celów działalności podlegającej opodatkowaniu, zastępując je, w dniu wejścia w życie tej dyrektywy na swym terytorium, przepisami ustanawiającymi nowe kryteria w tym przedmiocie, jeżeli — co winien ocenić sąd krajowy — te ostatnie przepisy powodują rozszerzenie zakresu zastosowania wskazanych ograniczeń. Powyższy przepis w każdym razie stoi na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie zmieniło później swoje ustawodawstwo, obowiązujące od wyżej wskazanego dnia, w sposób, który rozszerza zakres zastosowania tych ograniczeń w stosunku do sytuacji istniejącej przed tym dniem.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.11.2007.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Patent- und Markensenat — Austria) — Verein Radetzky-Orden przeciwko Bundesvereinigung Kameradschaft „Feldmarschall Radetzky”

(Sprawa C-442/07) (¹)

(Znaki towarowe — Dyrektywa 89/104/EWG — Artykuł 12 — Wygaśnięcie — Oznaczenia zarejestrowane przez stowarzyszenie niemające celu zarobkowego — Pojęcie rzeczywistego używania znaku towarowego — Działalność charytatywna)

(2009/C 44/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Patent- und Markensenat

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Verein Radetzky-Orden

Strona pozwana: Bundesvereinigung Kameradschaft „Feldmarschall Radetzky”

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberster Patent- und Markensenat — Wykładnia art. 12 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, s. 1) — Znaki towarowe stowarzyszenia niemającego celu

zarobkowego używane na dokumentach handlowych, papierze firmowym, materiałach reklamowych oraz w postaci przypinanych oznak w ramach jego działalności polegającej na kultywowaniu tradycji żołnierskich oraz zbiorce i rozdziale darów — Kwalifikacja tego używania jako „rzeczywistego używania” pozwalającego na zachowanie praw przyznanych przez znak towarowy

Sentencja

Artykuł 12 ust. 1 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że znak towarowy jest rzeczywiście używany wówczas, gdy stowarzyszenie niemające celu zarobkowego używa go w relacjach z klientami, w celu zapowiedzi organizowanych uroczystości, na papierze firmowym i materiałach reklamowych oraz gdy jego członkowie umieszczają go na odznakach, które noszą podczas zbiórki i rozdzielania darów.

(¹) Dz.U. C 283 z 24.11.2007.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. — Isabel Clara Centeno Mediavilla, Delphine Fumey, Eva Gerhards, Iona M. S. Hamilton, Raymond Hill, Jean Huby, Patrick Klein, Domenico Lombardi, Thomas Millar, Miltiadis Moraitis, Ansa Norman Palmer, Nicola Robinson, François-Xavier Rouxel, Marta Silva Mendes, Peter van den Hul, Fritz Von Nordheim Nielsen, Michaël Zouridakis przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-443/07 P) (¹)

(Odwołanie — Regulamin pracowniczy — Zarzut niezgodności z prawem art. 12 ust. 3 załącznika XIII dotyczący zakwalifikowania do grupy zaszerogowania urzędników zatrudnionych po dniu 1 maja 2004 r. — Zasięgnięcie opinii Komitetu ds. Regulaminu Pracowniczego — Brak naruszenia praw nabytych oraz zasady równego traktowania)

(2009/C 44/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Isabel Clara Centeno Mediavilla, Delphine Fumey, Eva Gerhards, Iona M.S. Hamilton, Raymond Hill, Jean Huby, Patrick Klein, Domenico Lombardi, Thomas Millar, Miltiadis Moraitis, Ansa Norman Palmer, Nicola Robinson, François-Xavier Rouxel, Marta Silva Mendes, Peter van den Hul, Fritz Von Nordheim Nielsen, Michaël Zouridakis (przedstawiciele: G. Vandersanden i L. Levi, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i H. Krämer, pełnomocnicy) i Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Arpio Santacruz i M. Bauer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku wydanego przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba w składzie powiększonym) w dniu 11 lipca 2007 r. w sprawie T-58/05 Centeno Mediavilla i in. przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił jako bezzasadną wniesioną przez skarżących skargę na decyzje o powołaniu każdego z nich jako urzędnika na okres stażu w zakresie, w jakim ustalają ich zaszerogowanie na podstawie przepisów przejściowych regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich, zmienionego przez rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r. (Dz. U. L 124, s. 1) — Wpływ wejścia w życie nowego regulaminu pracowniczego na sytuację osób wpisanych na listę odpowiednich kandydatów lub listę rezerw dla późniejszego naboru przed dniem jego wejścia w życie, tj. przed dniem 1 maja 2004 r., lecz zatrudnionych po tej dacie — Zasady pewności prawa, uzasadnionych oczekiwań i równości traktowania — Zakres obowiązku uzasadnienia

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) C. Centeno Mediavilla, D. Fumey, E. Gerhards, I. M. S. Hamilton, R. Hilla, J. Huby, P. Klein, D. Lombardi, T. Millar, M. Moraitis, A. N. Palmer, N. Robinson, F.-X. Rouxel, M. Silva Mendes, Silna. van den Hul, F. Von Nordheim Nielsen i M. Zouridakis zostają obciążeni kosztami postępowania odwoławczego.

3) Rada Unii Europejskiej ponosi własne koszty.

(¹) Dz.U. C 22 z 26.1.2008.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-480/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2000/59/WE — Portowe urzędnictwo do odbioru odpadów wytwarzanych przez statki i pozostałości ładunku — Bak sporządzenia, realizacji lub zatwierdzenia planów odbioru i zagospodarowania odpadów dla wszystkich portów)

(2009/C 44/30)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: K. Simonsson i R. Vidal Puig, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: B. Plaza Cruz, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 5 ust. 1 i art. 16 ust. 1 dyrektywy 2000/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 listopada 2000 r. w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów wytwarzanych przez statki i pozostałości ładunku (Dz.U. L 332, str. 81) — Bak sporządzenia lub realizacji planów odbioru i zagospodarowania odpadów dla wszystkich portów podlegających właściwości „Comunidades Autónomas”

Sentencja

- 1) W wyniku braku sporządzenia, realizacji lub zatwierdzenia we wszystkich swoich portach planów zagospodarowania odpadów Królestwo Hiszpanii uchybiło swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 5 ust. 1 i art. 16 ust. 1 dyrektywy 2000/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 listopada 2000 r. w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów wytwarzanych przez statki i pozostałości ładunku.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 315 z 22.12.2007.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 18 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Session (Scotland), Edynburg — Zjednoczone Królestwo) — Royal Bank of Scotland plc przeciwko The Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs

(Sprawa C-488/07) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Odliczenie podatku naliczonego — Towary i usługi wykorzystywane zarówno do transakcji podlegających opodatkowaniu, jak i transakcji zwolnionych z podatku — Częściowe odliczenie — Obliczanie — Metody przewidziane w art. 17 ust. 5 akapit trzeci — Obowiązek stosowania zasady zaokrąglania z art. 19 ust. 1 akapit drugi)

(2009/C 44/31)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Session (Scotland), Edynburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Royal Bank of Scotland plc

Strona pozwana: The Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Court of Session (Scotland), Edynburg — Wykładnia art. 17 ust.

5 i art. 19 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Towary i usługi wykorzystywane jednocześnie dla potrzeb czynności podlegających opodatkowaniu i dla czynności zwolnionych — Obliczanie części podatku do odliczenia — Zasady zaokrąglania

Sentencja

Państwa członkowskie nie są zobowiązane do stosowania zasady zaokrąglania przewidzianej w art. 19 ust. 1 akapit drugi szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, w przypadku gdy część podatku naliczonego podlegająca odliczeniu jest obliczana według jednej ze szczególnych metod wskazanych w art. 17 ust. 5 akapit trzeci lit. a), b), c) lub d) tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 8 z 12.1.2008.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht für Strafsachen Wien — Austria) — Postępowanie karne przeciwko Vladimir Turanskiemu

(Sprawa C-491/07) (¹)

(Konwencja wykonawcza do układu z Schengen — Artykuł 54 — Zasada *ne bis in idem* — Zakres stosowania — Pojęcie „procesu zakończony wydaniem prawomocnego wyroku” — Postanowienie organu policji o umorzeniu postępowania — Orzeczenie, które zgodnie z prawem krajowym nie powoduje definitywnie wygaśnięcia prawa oskarżyciela publicznego do oskarżenia i nie wywołuje skutku „*ne bis in idem*”)

(2009/C 44/32)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landesgericht für Strafsachen Wien

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Vladimir Turansky

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landesgericht für Strafsachen Wien — Wykładnia art. 54 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. zawartego między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec i Republiki

Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz.U. 2000, L 239, str. 19) — Wykładnia zasady „*ne bis in idem*” — Zakres zastosowania — Postanowienie, którym organ policji definitywnie kończy postępowanie karne

Sentencja

Zasada *ne bis in idem*, o której mowa w art. 54 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. zawartego między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec i Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej w dniu 19 czerwca 1990 r. w Schengen (Luksemburg), nie stosuje się do orzeczenia, którym organ umawiającego się państwa, po zbadaniu wniesionej do niego sprawy co do istoty, umorzył wszczęte postępowanie karne przed przedstawieniem zarzutów osobie podejrzewanej o popełnienie przestępstwa, jeżeli takie orzeczenie o umorzeniu nie powoduje definitywnie wygaśnięcia prawa oskarżyciela publicznego do oskarżenia, a zatem nie stanowi w tym państwie przeszkody dla nowego postępowania karnego o te same czyny.

(¹) Dz.U. C 22 z 26.1.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) — Zjednoczone Królestwo) — Afton Chemical Limited przeciwko The Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs

(Sprawa C-517/07) (¹)

(Dyrektywa 92/81/EWG — Podatki akcyzowe od olejów mineralnych — Art. 2 ust. 2 i 3, art. 3, art. 8 ust. 1 lit. a) — Dyrektywa 2003/96/WE — Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej — Art. 2 ust. 2-4 lit. b) — Zakres stosowania — Dodatki do paliw silnikowych będące olejami mineralnymi lub produktami energetycznymi, ale niewykorzystywane jako paliwo silnikowe — Krajowa regulacja podatkowa)

(2009/C 44/33)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (Chancery Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Afton Chemical Limited

Strona pozwana: The Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Justice (Chancery Division) — Wykładnia art. 2 ust. 3 i

art. 8 ust. 1 dyrektywy Rady 92/81/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od olejów mineralnych (Dz.U. L 316, s. 12), art. 2 ust. 3 i art. 4 lit. b) dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283, s. 51) oraz art. 3 dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania (Dz.U. L 76, s. 1) — Oleje mineralne dodawane do paliw dla celów innych niż napędzanie pojazdów, lecz nieprzeznaczone do oferowania na sprzedaż, ani do wykorzystywania jako paliwo — Opodatkowanie ich tak jak paliwa?

Sentencja

Artykuł 2 ust. 3 oraz art. 8 ust. 1 dyrektywy 92/81/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od olejów mineralnych, w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę Rady 94/74/WE z dnia 22 grudnia 1994 r., w odniesieniu do okresu do dnia 31 grudnia 2003 r. oraz art. 2 ust. 3 i 4 dyrektywy 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej, w odniesieniu do okresu od dnia 1 stycznia 2004 r. do dnia 31 października 2004 r., należy interpretować w ten sposób, iż dodatki do paliw silnikowych, takie, jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, które są „olejami mineralnymi” w rozumieniu art. 2 ust. 1 pierwszej z tych dyrektyw lub „produktami energetycznymi” w rozumieniu art. 2 ust. 1 drugiej z nich, ale które nie są przeznaczone do wykorzystania, oferowane na sprzedaż lub wykorzystywane jako paliwo silnikowe, powinny być objęte regulacją podatkową przewidzianą przez te dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 22 z 26.1.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien — Austria) — Friederike Wallentin-Hermann przeciwko Alitalia — Linee Aeree Italiane SpA

(Sprawa C-549/07) (¹)

(Transport lotniczy — Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 — Artykuł 5 — Odszkodowanie i pomoc dla pasażerów w przypadku odwołania lotu — Wylączenie obowiązku wypłacenia odszkodowania — Odwołanie spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można by było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków)

(2009/C 44/34)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Friederike Wallentin-Hermann

Strona pozwana: Alitalia — Linee Aeree Italiane SpA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Handelsgericht Wien — Wykładnia art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1) — Pojęcia „nadzwyczajnych okoliczności” i „racjonalnych środków” — Odwołanie lotu z powodu usterki silnika — Współczynnik odwołań lotów z powodu problemów technicznych znacznie wyższy niż u innych przewoźników lotniczych

Sentencja

- 1) Artykuł 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że problem techniczny, który wystąpił w statku powietrznym, skutkujący odwołaniem lotu, nie jest objęty pojęciem „nadzwyczajne okoliczności” w rozumieniu tego przepisu, chyba że problem ten jest następstwem zdarzeń, które — ze względu na swój charakter lub źródło — nie wpisują się w ramy normalnego wykonywania działalności danego przewoźnika lotniczego i nie pozwalają mu na skuteczne nad nimi panowanie. Zawarta w Montrealu w dniu 28 maja 1999 r. konwencja o ujednoliceniu niektórych zasad dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego nie ma przy tym rozstrzygającego znaczenia dla wykładni okoliczności uzasadniających zwolnienie przewoźnika z obowiązku wypłacenia odszkodowania, o których mowa w art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004.
- 2) Częstotliwość występowania problemów technicznych u przewoźnika lotniczego sama w sobie nie stanowi czynnika przesądzającego o istnieniu lub braku „nadzwyczajnych okoliczności” w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004.
- 3) Okoliczność, iż przewoźnik lotniczy przestrzegał minimalnych wymogów w zakresie przeglądów statku powietrznego, nie może sama w sobie wystarczyć dla wykazania, że ten przewoźnik podjął „wszelkie racjonalne środki” w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004, a w konsekwencji dla zwolnienia go z ciężącego na nim obowiązku wypłacenia odszkodowania przewidzianego w art. 5 ust. 1 lit. c) i art. 7 ust. 1 tego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. C 64 z 8.3.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 22 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Postępowanie wszczęte przez Ericha Stamma, Anneliese Hauser

(Sprawa C-13/08) (¹)

(Umowa między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób — Równe traktowanie — Osoby prowadzące działalność na własny rachunek na terenach przygranicznych — Dzierżawa gruntów rolnych — Struktura rolna)

(2009/C 44/35)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym:

Erich Stamm, Anneliese Hauser

Przy udziale: Regierungspräsidium Freiburg

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof (Niemcy) — Wykładnia art. 12 ust. 1, art. 13 ust. 1 i art. 15 ust. 1 załącznika I do Umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób podpisanej w Luksemburgu Dz. dnia 21 czerwca 1999 r. (Dz.U. 2002, L 114, s. 6) — Zastosowanie zasady równego traktowania do osób prowadzących działalność na własny rachunek na terenach przygranicznych — Rolnik obywatelstwa szwajcarskiego zamieszkujący w Szwajcarii, który zawarł umowę dzierżawny na grunty rolne w Niemczech.

Sentencja

Zgodnie z art. 15 ust. 1 załącznika I do umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób podpisanej w Luksemburgu w dniu 21 czerwca 1999 r., umawiająca się strona powinna przyznać „osobom prowadzącym działalność na własny rachunek na terenach przygranicznych” w rozumieniu art. 13 tego załącznika, które są obywatelami drugiej umawiającej się strony, w zakresie dostępu do prowadzenia działalności gospodarczej i jej wykonywania w państwie przyjmującym traktowanie nie mniej korzystne niż ma to miejsce w stosunku do jego własnych obywateli.

(¹) Dz.U. C 92 z 12.4.2008.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 18 grudnia 2008 r.
— Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu
Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-273/08) ⁽¹⁾

*(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
Dyrektywa 2001/81/WE — Zanieczyszczenia powietrza —
Krajowe poziomy emisji — Nieprzekazanie programów
redukcji emisji, krajowych inwentarzy i rocznych prognoz na
2010 r.)*

(2009/C 44/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele:
G. Rozet i A. Alcover San Pedro, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga (Przedstawiciel:
C. Schiltz, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
Nieopracowanie i nieprzekazanie w wyznaczonym terminie
dokumentów przewidzianych w art. 6, 7 i 8 dyrektywy
2001/81/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia
23 października 2001 r. w sprawie krajowych poziomów emisji
dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza (Dz.U.
L 309, s. 22)

Sentencja

- 1) Nie przekazując do wiadomości Komisji Wspólnot Europejskich w przewidzianym terminie programów, inwentarzy i rocznych prognoz na 2010 r., dotyczących stopniowej redukcji emisji dwutlenku siarki (SO₂), tlenków azotu (NO_x), lotnych związków organicznych (COV) oraz amoniaku (NH₃), Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy dyrektywy 2001/81/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie krajowych poziomów emisji dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza.
- 2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 15.8.2008.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 22 grudnia 2008 r.
— Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice
Finlandii

(Sprawa C-328/08) ⁽¹⁾

*(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
Dyrektywa 2004/35/WE — Odpowiedzialność za środowisko
— Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)*

(2009/C 44/37)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele:
U. Wölker i I. Koskinen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Finlandii (Przedstawiciel:
A. Guimaraes-Purokoski, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak ustanowienia w wyznaczonym terminie przepisów koniecznych w celu dostosowania się do dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu (Dz.U. L 143, s. 56)

Sentencja

- 1) Nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych w celu dostosowania się do dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu oraz nie przekazując ich do wiadomości Komisji, Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.
- 2) Republika Finlandii zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 236 z 13.9.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 1 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus — Finlandia) — Postępowanie karne przeciwko Arturowi Leymannowi, Aleksejowi Pustovarovowi

(Sprawa C-388/08 PPU) ⁽¹⁾

(Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Artykuł 27 — Europejski nakaz aresztowania i procedura wydawania osób między państwami członkowskimi — Zasada szczególności — Postępowanie w sprawie udzielania zgody)

(2009/C 44/38)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein oikeus

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Artur Leymann, Aleksei Pustovarov

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Korkein oikeus — Wykładnia art. 27 ust. 2, 3 i 4 decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (2002/584/WSiSW) (Dz.U. L 190, s. 1) — Zmiana opisu czynu stanowiącego podstawę oskarżenia względem czynu stanowiącego podstawę nakazu aresztowania — Pojęcie „inne [przestępstwo] niż to, w związku z którym [osoba] została przekazana” — Konieczność wszczęcia postępowania w sprawie udzielania zgody

Sentencja

1) W celu stwierdzenia, że rozważane przestępstwo nie jest „innym przestępstwem” niż to, które stanowiło podstawę przekazania, w rozumieniu art. 27 ust. 2 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, co wymagałoby wszczęcia postępowania w sprawie wyrażenia zgody, o którym mowa w art. 27 ust. 3 lit g) i art. 27 ust. 4 tej decyzji ramowej, należy zbadać, czy znamiona przestępstwa według opisu prawnego tego przestępstwa w wydającym nakaz państwie członkowskim są takie same jak te, ze względu na które nastąpiło przekazanie osoby, i czy istnieje wystarczająca zgodność pomiędzy danymi widniejącymi w nakazie aresztowania a danymi wymienionymi w późniejszej czynności procesowej. Zmiany dotyczące okoliczności czasu i miejsca są dozwolone, o ile wynikają one z zebranych w ramach postępowania toczącego się w wydającym nakaz państwie członkowskim informacji, dotyczących zachowania opisanego w nakazie aresztowania, nie zmieniają charakteru przestępstwa i nie pociągają za sobą speł-

nienia przesłanek odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania na mocy art. 3 i 4 decyzji ramowej.

2) W okolicznościach, jakie zaistniały w sprawie zawisłej przed sądem krajowym, zmiana w opisie przestępstwa dotycząca rodzaju przedmiotowego środka odurzającego nie prowadzi sama z siebie do zdefiniowania „innego przestępstwa” niż to, które stanowiło podstawę przekazania, w rozumieniu art. 27 ust. 2 decyzji ramowej 2002/584.

3) Wyjątek przewidziany w art. 27 ust. 3 lit. c) decyzji ramowej 2002/584 powinien być interpretowany w ten sposób, że w razie stwierdzenia popełnienia „innego przestępstwa” niż to, które stanowiło podstawę przekazania, wymagane jest wystąpienie o zgodę, zgodnie z art. 27 ust. 4 decyzji ramowej, i jej uzyskanie, jeśli ma zostać wykonana kara pozbawienia wolności lub środek zabezpieczający związany z pozbawieniem wolności. Możliwe jest ściganie lub skazanie osoby za takie przestępstwo przed uzyskaniem tej zgody, o ile żaden środek ograniczenia wolności nie jest stosowany na etapie ścigania lub postępowania karnego zmierzającego do wydania wyroku w odniesieniu do tego przestępstwa. Wyjątek, o którym mowa w art. 27 ust. 3 lit. c), nie stoi w każdym razie na przeszkodzie nałożeniu na osobę przekazaną środka ograniczenia wolności przed uzyskaniem zgody, jeżeli ten środek jest uzasadniony przez pozostałe zarzuty objęte aktem oskarżenia, wymienione w europejskim nakazie aresztowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 272 z 25.10.2008.

Postanowienie Trybunału z dnia 19 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) — Deniz Sahin przeciwko Bundesminister für Inneres

(Sprawa C-551/07) ⁽¹⁾

(Artykuł 104 ust. 3 akapit pierwszy regulaminu — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuły 18 WE i 39 WE — Prawo do poszanowania życia rodzinnego — Prawo pobytu obywatela państwa trzeciego, który wjechał na terytorium państwa członkowskiego jako osoba ubiegająca się o azyl, a następnie zawarł związek małżeński z obywatelką innego państwa członkowskiego)

(2009/C 44/39)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Deniz Sahin

Strona pozwana: Bundesminister für Inneres

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgerichtshof Wykładnia art. 18 WE i 39 WE oraz art. 3 ust. 1, art. 6 ust. 2, art. 7 ust. 1, lit. d) i ust. 2, art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77) — Prawo pobytu obywatela państwa trzeciego, który wjechał na terytorium państwa członkowskiego jako osoba ubiegająca się o azyl, a następnie zawarł związek małżeński z obywatelką innego państwa członkowskiego

Sentencja

- 1) Wykładni art. 3 ust. 1, art. 6 ust. 2 oraz art. 7 ust. 1 lit. d) i ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG należy dokonywać w ten sposób, że dotyczą one także członków rodziny, którzy przybyli do przyjmującego państwa członkowskiego niezależnie od obywatela Unii i nabyli status członka rodziny bądź stworzyli wspólnotę rodzinną z tym obywatelem Unii będąc już w tym państwie. Nie ma w tej kwestii znaczenia okoliczność, że w chwili nabycia przez członka rodziny tego statusu lub stworzenia wspólnoty rodzinnej przebywa tymczasowo w przyjmującym państwie członkowskim na podstawie przepisów azylowych tego państwa
- 2) Artykuł 9 ust. 1 oraz art. 10 dyrektywy 2004/38 stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z którym członkowie rodziny obywatela Unii, którzy nie posiadają obywatelstwa jednego z państw członkowskich i którym na mocy prawa wspólnotowego, w szczególności na mocy art. 7 ust. 2 dyrektywy, przysługuje prawo pobytu, nie mogą uzyskać karty pobytowej członka rodziny obywatela Unii jedynie z tego względu, że posiadają tymczasowe zezwolenie na pobyt w przyjmującym państwie członkowskim na podstawie przepisów azylowych tego państwa.

(¹) Dz.U. C 64 z 8.3.2008.

Postanowienie Trybunału z dnia 13 listopada 2008 r. — Giuseppe Gargani przeciwko Parlamentowi Europejskiemu

(Sprawa C-25/08 P) (¹)

(Odwołanie — Skarga przewodniczącego Komisji Prawnej Parlamentu Europejskiego dotycząc „decyzji” przewodniczącego Parlamentu Europejskiego o przedstawieniu w imieniu Parlamentu uwag pisemnych w postępowaniu o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Termin na wniesienie skargi)

(2009/C 44/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Giuseppe Gargani (przedstawiciel: W. Rothley, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski (przedstawiciele: J. Schoo i H. Krück, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 21 listopada 2007 r. w sprawie T-94/06 Giuseppe Gargani przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, którym Sąd odrzucił jako oczywiście niedopuszczalną skargę wniesioną przez przewodniczącego Komisji Prawnej Parlamentu Europejskiego dotyczącą stwierdzenia nieważności decyzji przewodniczącego Parlamentu Europejskiego o przedstawieniu w imieniu Parlamentu uwag pisemnych na podstawie art. 23 akapit drugi Statutu Trybunału Sprawiedliwości w postępowaniu o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, podjętej wbrew opinii Komisji Prawnej Parlamentu Europejskiego i odmawiającej podania tej kwestii do rozważania przez plenum PE

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) G. Gargani zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 79 z 29.3.2008.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 13 listopada 2008 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Dioikitiko Efeteio Thessalonikis — Grecja) — Maria Kastrinaki tou Emmanouil przeciwko Panepistimiako Geniko Nosokomeio Thessalonikis AHEPA

(Sprawy połączone C-180/08 i C-186/08) ⁽¹⁾

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy Regulaminu Trybunału Sprawiedliwości — Dyrektywa 89/48/EWG — Uznawanie dyplomów — Studia odbyte w „ośrodku wolnych nauk” nieuznawany przez przyjmujące państwo członkowskie za instytucję oświatową — Zawód psychologa)

(2009/C 44/41)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Dioikitiko Efeteio Thessalonikis

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Maria Kastrinaki tou Emmanouil

Strona pozwana: Panepistimiako Geniko Nosokomeio Thessalonikis AHEPA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Dioikitiko Efeteio Thessalonikis — Wykładnia art. 1, art. 2, art. 3 i art. 4 dyrektywy Rady 89/48/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata (Dz.U. L 19, s. 16) — Wykładnia art. 39 ust. 1, art. 10 ust. 1, art. 43, art. 47 ust. 1, art. 49, art. 55, art. 149 i art. 150 WE — Obywatel państwa członkowskiego, który wykonywał zawód regulowany w przyjmującym państwie członkowskim przed i po uznaniu równoważności zawodowej wynikającej z kwalifikacji naukowych uzyskanych w innym państwie członkowskim — Wcześniejsze odbycie części studiów uniwersyteckich, w ramach umowy franchisingowej, w jednostce, której nie uznano w przyjmującym państwie członkowskim za instytucję szkolnictwa — Możliwość wykluczenia z działalności zawodowej pracownika poprzez odmowę uznania jego kwalifikacji

Sentencja

Na podstawie art. 3 dyrektywy 89/48/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego są zobowiązane względem obywatela danego państwa członkowskiego, który jest posiadaczem dyplomu w rozumieniu tej dyrektywy wydanego przez właściwy organ w innym państwie członkowskim do umożliwienia wykonywania swojego zawodu na takich samych warunkach, które są stosowane wobec posiadaczy dyplomów krajowych, nawet wówczas, gdy dyplom ten:

— potwierdza wykształcenie uzyskane, w całości lub w części, w instytucji położonej w przyjmującym państwie członkowskim, która zgodnie z prawem tego państwa nie jest uznana za instytucję oświatową, i

— nie został uznany za równoważny przez właściwy organ krajowy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 5.7.2008.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Oldenburg (Niemcy) w dniu 1 października 2008 r. — Arnold i Johann Harms jako spółka cywilna przeciwko Freerk Heidinga

(Sprawa C-434/08)

(2009/C 44/42)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Oldenburg (Niemcy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Arnold i Johann Harms jako spółka cywilna

Strona pozwana: Freerk Heidinga.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 46 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że niezgodne z tym przepisem, i tym samym nieważne, są umowy, których przedmiotem jest pozorne dokonanie pełnego i ostatecznego przeniesienia uprawnień do płatności, podczas gdy z gospodarczego punktu widzenia, zgodnie z umową stron, sprzedawca zachowuje prawo do płatności, natomiast nabywca jako formalnie uprawniony do płatności zmuszony jest uaktualnić owe uprawnienia poprzez eksploatację obszarów, których one dotyczą i jest zobowiązany przekazać sprzedawcy wszystkie przyznane płatności oraz umowy, zgodnie z którymi płatności związane z obszarami zostają przeniesione na sprzedawcę poprzez mechanizm powodujący powstanie sytuacji, w której nabywca — przynajmniej po uaktualnieniu praw do uzyskania płatności — jest zobowiązany do okresowego przekazywania sprzedawcy części dokonanych płatności (części związanej z eksploatacją)?

⁽¹⁾ Dz.U. L 270 s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sächsisches Finanzgericht (Niemcy) w dniu 5 listopada 2008 r. — Ingenieurbüro Eulitz GbR Thomas und Marion Eulitz przeciwko Finanzamt Dresden I

(Sprawa C-473/08)

(2009/C 44/43)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Sächsisches Finanzgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ingenieurbüro Eulitz GbR Thomas und Marion Eulitz.

Strona pozwana: Finanzamt Dresden I.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy świadczenie polegające na nauczaniu i egzaminowaniu, wykonywane przez dyplomowanego inżyniera w mającym formę prywatnoprawnego stowarzyszenia instytucji kształcenia dla uczestników programów dalszego szkolenia zawodowego, którzy uzyskali już przynajmniej tytuł architekta lub inżyniera po ukończeniu uniwersytetu lub szkoły wyższej, względnie uzyskali inne równoważne wykształcenie, przy czym kursy te kończą się egzaminem, stanowi „edukację szkolną i uniwersytecką” w rozumieniu art. 13 części A ust. 1 lit. j) dyrektywy 77/388/EWG (¹)?
- 2) Czy osoba spełniająca wymogi „nauczyciela” w rozumieniu przepisu wymienionego w pytaniu pierwszym zostaje z tego kręgu osób wykluczona, jeżeli:
 - otrzymuje wynagrodzenie za nauczanie (w całości lub w części) także wtedy, gdy na konkretny wykład nie zgłosił się żaden uczestnik, jednak poniosła ona trud przygotowania się do wykładu, albo
 - wielokrotnie, w kolejnych okresach i przez dłuższy czas otrzymuje zlecenia przeprowadzenia odpowiedniego nauczania i egzaminów, albo
 - objęła obok swoich bezpośrednich czynności nauczania w stosunku do innych wykładowców odnośnego programu kształcenia fachowo lub organizacyjnie nadrzędną pozycję?

Czy takie wyłączenie następuje ewentualnie już wtedy, gdy spełniona jest tylko jedna z powyższych hipotez, czy dopiero wtedy, gdy spełnione są dwie lub trzy hipotezy?

(¹) Dz.U. L 145, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgerichts Innsbruck (Austria) w dniu 12 października 2008 r. — Zentralbetriebsrat der Landeskrankenhäuser Tirols przeciwko Land Tirol

(Sprawa C-486/08)

(2009/C 44/44)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landesgericht Innsbruck als Arbeits- und Sozialgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Zentralbetriebsrat der Landeskrankenhäuser Tirols

Strona pozwana: Land Tirol

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest zgodne z § 4 ust. 1 zawartego w dniu 6 czerwca 1997 r. porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin, wprowadzonego w życie dyrektywą 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. (¹) to, że pracownicy będący stroną prywatnoprawnego stosunku pracy z organem władzy lokalnej lub przedsiębiorstwem publicznym, którzy pracują mniej niż 12 godzin na tydzień (30 % normalnego wymiaru czasu pracy), znajdują się, w zakresie dotyczącym wynagrodzenia, stopnia zaszerogowania, zaliczenia wcześniejszych okresów zatrudnienia, prawa do urlopu wypoczynkowego, premii, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe itp., w sytuacji mniej korzystnej niż ta, w której znajdują się porównywalni pracownicy zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy?
- 2) Czy wykładni ustanowionej w § 4 ust. 2 ww. porozumienia ramowego zasady pro rata temporis należy dokonywać w ten sposób, że jest z nią sprzeczny przepis krajowy taki jak art. 55 ust. 5 L VBG, zgodnie z którym, w przypadku zmiany wymiaru czasu pracy pracownika, wymiar niewykorzystanej jeszcze części urlopu wypoczynkowego zostaje dostosowany proporcjonalnie do nowego wymiaru czasu pracy, efektem czego prawo do urlopu wypoczynkowego pracownika, którego wymiar czasu pracy zostaje zmniejszony z pełnego do niepełnego, a które to prawo nabył on będąc zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy, zostaje ograniczone, a taki zatrudniony w niepełnym wymiarze czasu pracy pracownik może korzystać z tego urlopu wypoczynkowego przy jednoczesnym ograniczeniu wynagrodzenia za czas jego trwania?
- 3) Czy jest sprzeczny z § 4 zawartego przez europejskich partnerów społecznych porozumienia ramowego, wprowadzonego w życie dyrektywą 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. w sprawie pracy na czas określony (²) przepis krajowy taki, jak art. 1 ust. 2 lit. m) L-VBG, zgodnie z którym pracownicy, którzy są zatrudnieni na czas określony wynoszący nie więcej niż sześć miesięcy lub są zatrudniani dorywczo, znajdują się, w zakresie dotyczącym wynagrodzenia, stopnia zaszerogowania, zaliczenia wcześniejszych okresów zatrudnienia, prawa do urlopu wypoczynkowego, premii, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe itp., w sytuacji mniej korzystnej niż ta, w której znajdują się porównywalni pracownicy zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy?

- 4) Czy w sytuacji, gdy pracownicy, którzy wykorzystają prawo do bezpłatnego urlopu wychowawczego w ustawowym wymiarze dwóch lat, tracą po jego zakończeniu prawo do urlopu wypoczynkowego za rok poprzedzający narodziny dziecka, a w większości przypadków (97 %) pracownikiem, którego to dotyczy, jest kobieta, ma miejsce pośrednia dyskryminacja ze względu na płeć w rozumieniu art. 14 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2006/54/WE z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie równego traktowania kobiet i mężczyzn⁽³⁾?

⁽¹⁾ Dz. U. L 14, s. 9.

⁽²⁾ Dz. U. L 175, s. 43.

⁽³⁾ Dz. U. L 204, s. 23.

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-491/08)

(2009/C 44/45)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: D. Rechia, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że w odniesieniu do przedsięwzięcia budowy kompleksu turystycznego „Is Arena” na terytorium gminy Narbolia, który dotyczył siedlisk i gatunków występujących na obszarze ITB032228 „Is Arenas”.
- nie podejmując, przed dniem 19 lipca 2006 r., środków ochronnych odpowiednich dla realizacji celu dyrektywy tj. ochrony istotnego interesu ekologicznego na poziomie krajowym dotyczącego obszaru o znaczeniu dla Wspólnoty (OZW) ITB032228 „Is Arenas”, a w szczególności nie zabraniając realizacji działań, które mogły stanowić istotne zagrożenie dla charakterystyki ekologicznej danego obszaru, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy dyrektywy 92/43/EWG⁽¹⁾;
- nie podejmując przed dniem 19 lipca 2006 r. środków ochronnych odpowiednich w celu uniknięcia pogorszenia stanu siedlisk naturalnych i siedlisk gatunków, jak i niepokojenia gatunków, dla których utworzono dany OZW, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 6 ust. 2 dyrektywy 92/43/EWG;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Jest wiadome Komisji, że na obszarze OZW Is Arenas, zamykana jest budowa obiektów turystycznych, w tym pola golfowego. Zdaniem Komisji przedsięwzięcie budowy infrastruktury turystycznej na OZW Is Arenas ma w szczególności wpływ na tereny, które gwarantują łączność pomiędzy dwoma najistotniejszymi obszarami lasu sosnowego. Istnieje zatem możliwość istotnego negatywnego oddziaływania na te obszary, a w szczególności na „więzi ekologiczne”.

Pośród krytycznych aspektów przedsięwzięcia, Komisja podkreśla poza tym, zmniejszenie i zmianę pierwotnych siedlisk, w szczególność wprowadzenie obcych tym obszarom gatunków, jak trawa pola golfowego, przejście siedlisk, udeptywanie i zagęszczanie podłoża, wypieranie gatunków, oddziaływanie wynikające z napływu kąpiących się na siedliska znajdujące się w pierwszym pasie wybrzeża, o ogromnym znaczeniu ze względu na występowanie zespołów wydym, wycinkę drzew.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, s. 7).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 18 września 2008 r. w sprawie T-47/05, Angé Serrano i in. przeciwko Parlamentowi, wniesione w dniu 18 listopada 2008 r. przez Pilar Angé Serrano, Jean-Marie Brasa, Adolfo Orcajo Teresę, Dominię Decoutere, Armina Hau, Francisco Javięra Solanę Ramosa

(Sprawa C-496/08 P)

(2009/C 44/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Pilar Angé Serrano, Jean-Marie Bras, Adolfo Orcajo Teresa, Dominię Decoutere, Armin Hau, Francisco Javier Solana Ramos (przedstawiciel: adwokat E. Boigelot)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności odwołania i co za tym idzie:
- jeśli chodzi o P. Angé Serrano, J.-M. Brasa i A. Orcajo Teresę, uchylenie zaskarżonego wyroku, z jednej strony, w części dotyczącej umorzenia postępowania w stosunku do wymienionych osób w zakresie ich pierwszego żądania i z drugiej strony, w części dotyczącej odrzucenia wniosku o przyznanie odszkodowania;

- jeśli chodzi o D. Decoutere, A. Hau i F.-J. Solanę Ramosa, uchylenie pkt 2-4 sentencji zaskarżonego wyroku i odnoszącej się do nich części uzasadnienia;
- rozstrzygnięcie sporu poprzez uwzględnienie żądań skarżących, przedstawionych w ramach postępowania w sprawie T-47/05:
- stwierdzenie nieważności decyzji ustalających grupę zaszerogowania służbowego skarżących po wejściu w życie nowego regulaminu pracowniczego;
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego odszkodowania w wysokości ustalonej w sposób *ex equo et bono* na 60 000 EUR dla każdego ze skarżących;
- w każdym razie, obciążenie strony pozwanej obowiązkiem pokrycia kosztów postępowania w obydwu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonym wyroku Sąd wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie skarg wniesionych przez sześciu skarżących będących urzędnikami Parlamentu Europejskiego. Byli oni laureatami wewnętrznego konkursu przeprowadzonego na podstawie starego regulaminu pracowniczego, jednakże ich zaszerogowanie uległo zmianie po wejściu w życie nowego regulaminu.

Trzech pierwszych skarżących przytacza dwa zarzuty w celu uzasadnienia skargi.

W drodze pierwszego zarzutu podnoszą oni, że decydując o umorzeniu postępowania Sąd naruszył prawo i ciążący na nim obowiązek przedstawienia uzasadnienia. Tak więc skarżący nadal posiadali interes prawny w zwróceniu się o stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji w przedmiocie zaszerogowania, mimo zastąpienia ich przez późniejsze decyzje indywidualne z dnia 20 marca 2006 r., ponieważ sam Sąd stwierdził, że te nowe decyzje nie w pełni wychodzą naprzeciw żądaniom skarżących z uwagi na brak ponownego ich zaszerogowania do wyższej grupy. Ponadto, zaskarżone decyzje opierają się na art. 2 i 8 załącznika XIII do nowego regulaminu pracowniczego, których zgodność z prawem jest, zdaniem skarżących, dyskusyjna.

W drodze drugiego zarzutu ci sami skarżący twierdzą, że Sąd nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku uzasadnienia, gdyż ich zaszerogowanie do grupy dokonane na podstawie nowego regulaminu pracowniczego stawia ich w tej samej pozycji co współpracowników, którzy nie przeszli pomyślnie konkursu w przedmiocie awansu do wyższej kategorii i zatem wyrządza im poważną krzywdę.

Trzech pozostałych skarżących przytacza jedyny zarzut w celu uzasadnienia skargi, odnoszący się do niezgodności z prawem art. 2 i 8 załącznika XIII do nowego regulaminu pracowniczego urzędników.

W tym zakresie skarżący zarzucają, po pierwsze, naruszenie przez Sąd praw nabytych, zasady pewności prawa i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ stwierdził on, że zaszerogowanie do wyższej grupy w następstwie pomyślnego przejścia przez nich konkursu przeprowadzonego na podstawie starego regulaminu pracowniczego, nie stanowi prawa nabytego i zatem nie może prowadzić do powstania uzasadnionych oczekiwań.

W ramach uzasadnienia tego samego zarzutu skarżący podnoszą, po drugie, że Sąd naruszył zasadę równości traktowania, ponieważ w następstwie ponownego zaszerogowania do grupy dokonanego na podstawie nowego regulaminu pracowniczego byli oni traktowani na równi ze współpracownikami, którzy nie przeszli pomyślnie wspomnianego konkursu. Co więcej, Sąd inaczej potraktował dwie identyczne sytuacje, stwierdzając, że laureaci jednego konkursu nie należą do tej samej kategorii, gdyż przepisy odnoszące się do zaszerogowania do grupy różnią się, jego zdaniem, w zależności od daty dokonania zaszerogowania. Zastosowanie odmiennych przepisów do laureatów tego samego konkursu, a mianowicie art. 2 ust. 1 i art. 5 ust. 4 załącznika XIII do nowego regulaminu pracowniczego, jest więc sprzeczne z zasadą równego traktowania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 24 listopada 2008 r. — Vera Mattner przeciwko Finanzamt Velbert

(Sprawa C-510/08)

(2009/C 44/47)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vera Mattner

Strona pozwana: Finanzamt Velbert

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 39 WE i art. 43 WE, a także art. 56 WE w związku z art. 58 WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one krajowej regulacji państwa członkowskiego dotyczącej nałożenia podatku od darowizny, która przy nabyciu nieruchomości położonej w kraju przez osobę zagraniczną od nabywcy zagranicznego przewiduje kwotę wolną od podatku w wysokości 1 100 EUR, podczas gdy przy darowiźnie tej samej nieruchomości przysługiwałaby kwota wolna od podatku w wysokości 205 000 EUR, gdyby darczyńca lub obdarowany w momencie dokonania darowizny posiadali miejsce zamieszkania w danym państwie członkowskim?

Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej**(Sprawa C-512/08)**

(2009/C 44/48)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Rozet i E. Traversa, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że,
 - uzależniając, na podstawie art. R-332-4 kodeksu zabezpieczenia społecznego, zwrot kosztów świadczeń medycznych dostępnych w gabinecie lekarskim i wymagających użycia sprzętu ciężkiego, o którym mowa w załączniku II art. R-712-2 kodeksu zdrowia publicznego, od wydania uprzedniego zezwolenia,
 - nie przewidując w art. R-332-4 lub w treści jakiegokolwiek innego przepisu prawa francuskiego, możliwości przyznania pacjentowi, ubezpieczonemu w systemie francuskim, dodatkowego zwrotu kosztów na warunkach przewidzianych w pkt 53 wyroku z dnia 12 lipca 2001 r. w sprawie C-368/98 Vanbraekel i in.,
- Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 49 traktatu WE;
- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi Komisja podnosi dwa zarzuty.

W swoim pierwszym zarzucie Komisja kwestionuje nałożony przez stronę pozwaną wymóg uzyskania uprzedniego zezwolenia dla zwrotu kosztów pewnych pozaszpitalnych usług medycznych świadczonych w innym państwie członkowskim. O ile taki wymóg może być uzasadniony w zakresie, w jakim dotyczy świadczeń medycznych udzielanych w placówce szpitalnej, z uwagi na potrzebę zapewnienia zarazem wystarczającej i stałej dostępności do zrównoważonej gamy usług szpitalnych wysokiej jakości jak i kontroli nad kosztami, jakie świadczenia te za sobą pociągają, o tyle wydaje się on nieproporcjonalny, jeśli chodzi o usługi pozaszpitalne. Pewne rozwiązania, takie jak możliwość określenia przez państwa członkowskie zakresu ubezpieczenia chorobowego, z którego korzystają ubezpieczeni lub krajowych warunków przyznawania świadczeń, o ile nie są one dyskryminujące ani nie stanowią przeszkody w swobodnym przepływie osób, mogą ograniczyć ewentualny finansowy wpływ uchylenia uprzedniego zezwolenia.

W swoim drugim zarzucie Komisja podnosi ponadto brak w prawie francuskim, przepisu zezwalającego na przyznanie pacjentowi, należącemu do francuskiego systemu zabezpieczenia społecznego, dodatkowego zwrotu kosztów na warunkach przewidzianych Trybunału pkt 53 wyroku z dnia 12 lipca 2001 r. w sprawie Vanbraekel i in., czyli zwrotu kosztów odpowiadających różnicy w porównaniu z kwotą, do jakiej pacjent byłby uprawniony, gdyby opieki szpitalnej udzielono mu w jego własnym państwie członkowskim. W rezultacie pacjenci należący do tego systemu zabezpieczenia społecznego nie korzystają w pełni z praw, jakie przyznane im są na mocy art. 49 WE, w świetle wykładni Trybunału.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgia) w dniu 26 listopada 2008 r. — Postępowanie karne przeciwko Vítorowi Manuelowi dos Santos Palhocie, Mário de Moura Gonçalvesowi, Fernando Luísowi das Neves Palhocie, Termiso Lda

(Sprawa C-515/08)

(2009/C 44/49)

*Język postępowania: niderlandzki***Sąd krajowy**

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Postępowanie karne przeciwko Vítorowi Manuelowi dos Santos Palhocie, Mário de Moura Gonçalvesowi, Fernando Luísowi das Neves Palhocie, Termiso Lda

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 8 ustawy z dnia 5 marca 2002 r. oraz art. 3, 4 i 5 królewskiego rozporządzenia z dnia 29 marca 2002 r. (rozporządzenia wykonawczego) naruszają art. 49 i 50 traktatu WE nakładając na zagranicznych pracodawców, którzy pragną delegować pracowników, obowiązek uprzedniego przedłożenia zgłoszenia oddelegowania organowi właściwemu ds. nadzoru nad prawem zabezpieczeń społecznych oraz posiadania dokumentów porównywalnych z belgijskimi indywidualnymi obliczeniami wzgl. odcinkami wynagrodzenia, co uniemożliwia, względnie co najmniej utrudnia, dostęp do belgijskiego rynku pracy?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Protodikeio athinon, tmima ergatikon diaforon (sąd pierwszej instancji w Atenach, wydział spraw pracowniczych) w dniu 27 listopada 2008 r. — Archontia Koukou przeciwko Elliniko Dimosio (państwo greckiemu)

(Sprawa C-519/08)

(2009/C 44/50)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Protodikeio athinon, tmima ergatikon diaforon (sąd pierwszej instancji w Atenach, wydział spraw pracowniczych)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Archontia Koukou

Strona pozwana: Elliniko Dimosio (państwo greckie)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy klauzulę 5 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, stanowiącego załącznik do dyrektywy 1999/70/WE, należy interpretować w ten sposób, że za obiektywny powód zawarcia kolejnych umów o pracę na czas określony lub nawiązania kolejnych stosunków pracy na czas określony można uznać okoliczność, że umowy te zostały zawarte na podstawie przepisu ustawowego, przewidującego zawieranie umów o pracę na czas określony i nawiązywanie stosunków pracy na czas określony, niezależnie od okoliczności, iż w rzeczywistości w drodze tych umów zaspokaja się zwyczajne i trwałe potrzeby pracodawcy?
- 2) Czy ustanowienie dodatkowych kryteriów ustalenia nadużycia w drodze środków przyjętych w celu zastosowania się do klauzuli 5 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony (przykładowo maksymalny czas trwania umów i maksymalna ilość odnowień, w ramach których dozwolone jest zatrudnienie także w sytuacji braku obiektywnych powodów uzasadniających zawarcie lub odnowienie umów lub stosunków pracy na czas określony) stanowi zakazane przez klauzulę 8.3 porozumienia ramowego obniżenie ogólnego poziomu ochrony obowiązującego przed przyjęciem dyrektywy 1999/70/WE, biorąc pod uwagę, że w ramach reżimu prawnego poprzedzającego przyjęcie tej dyrektywy, jedynym kryterium ustalenia nadużycia był brak obiektywnego powodu przy zatrudnianiu na podstawie umowy o pracę na czas określony lub nawiązywaniu stosunku pracy na czas określony?
- 3) Czy ustanowienie katalogu odstępstw o charakterze ogólnym i przykładowym, takich jak te zawarte w przepisach dekretu prezydenckiego nr 164/2004 w odniesieniu do ograniczeń stosujących się co do zasady do zawierania kolejnych umów o pracę na czas określony lub nawiązywania kolejnych stosunków pracy na czas określony stanowi skuteczny środek dla zapobiegania nadużyciom wynikającym z wykorzystania kolejnych umów o pracę na czas określony lub nawiązywania kolejnych stosunków pracy na czas określony w rozumieniu klauzuli 5 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony?
- 4) Czy środki takie jak te będące przedmiotem sporu w sprawie głównej, przyjęte w drodze art. 7 dekretu prezydenckiego nr 164/2004 można uważać za skuteczne dla zapobiegania nadużyciom i ochrony przed nimi w rozumieniu klauzuli 5 porozumienia ramowego, jeśli:
 - a) Ustanawiają one jako środek zapobiegania nadużyciom i ochrony pracowników na czas określony, obowiązek zapłaty przez pracodawcę wynagrodzenia i „odszkodowania za zwolnienie”, w sytuacjach, stanowiącego nadużycie, zatrudnienia na podstawie kolejnych umów o pracę na czas określony biorąc pod uwagę, że i) obowiązek zapłaty wynagrodzenia i „odszkodowania za zwolnienie” przewidziany jest przez prawo krajowe dla każdego stosunku pracy i w szczególności nie ma na celu zapobieżenia nadużyciom w rozumieniu porozumienia ramowego, oraz ii) w szczególności obowiązek zapłaty „odszkodowania za zwolnienie” w momencie rozwiązania umowy lub stosunku pracy na czas określony jest wynikiem zastosowania klauzuli 4 porozumienia ramowego odnoszącej się do niedyskryminacji pracowników na czas określony w porównaniu z pracownikami na czas nieokreślony i
 - b) Przewidują one jako środek zapobiegania nadużyciom zastosowanie sankcji przez organy właściwe wobec pracodawcy, jeśli ustalono, że identyczne lub podobne sankcje ustanowione w przeszłości dla sektora publicznego pozostały nieskuteczne w kontekście celu zapobiegania nadużyciom wynikającym z wykorzystania kolejnych umów o pracę na czas określony lub nawiązywania kolejnych stosunków pracy na czas określony?
- 5) Czy środki takie jak te, które zostały przyjęte w drodze art. 11 dekretu prezydenckiego nr 164/2004 i weszły w życie w dniu 19 lipca 2004 r., czyli po upływie terminu przewidzianego przez dyrektywę 1999/70/WE i których działanie z mocą wsteczną odnosi się jedynie do trzymiesięcznego okresu poprzedzającego ich przyjęcie, co oznacza, że stosują się one tylko do kolejnych umów i stosunków pracy na czas określony wiążących po dniu 19 kwietnia 2004 r., przy wyłączeniu z zakresu ich zastosowania kolejnych umów i stosunków pracy na czas określony odpowiednio zawieranych lub nawiązywanych po upływie terminu na transpozycję dyrektywy 1999/70/WE ale przed dniem 19 kwietnia 2004 r. stanowią prawidłową transpozycję tej dyrektywy do greckiego porządku prawnego, nawet przy założeniu, że są one skuteczne?
- 6) Czy, w razie stwierdzenia, że środki przyjęte w drodze dekretu prezydenckiego nr 164/2004 w celu zastosowania się do klauzuli 5 porozumienia ramowego nie są skuteczne, sąd ma obowiązek, w ramach wymogu dokonywania wykładni zgodnej z prawem wspólnotowym, zastosowania, w zgodzie z dyrektywą 1999/70/WE, prawa greckiego obowiązującego przed wydaniem dekretu prezydenckiego, na podstawie którego możliwe jest objęcie skarżącego ochroną w taki sposób, że wyeliminowane zostaną skutki naruszenia prawa wspólnotowego (także na podstawie art. 8 ust. 3 ustawy nr 2112/1920)?
- 7) Czy, w razie stwierdzenia, że środki przyjęte w drodze dekretu prezydenckiego nr 164/2004 nie są skuteczne i tym samym zastosowania uprzednio obowiązującego reżimu prawnego (art. 8 ust. 3 ustawy nr 2112/1920), w ramach obowiązku dokonywania wykładni prawa krajowego zgodnej z prawem wspólnotowym, zgodne z prawem wspólnotowym

będzie dokonanie wykładni przepisów najwyższego rzędu w krajowym porządku prawnym (art. 103 ust. 8 konstytucji) w taki sposób, że całkowicie zakazują one przekształcenia umów na czas określony w umowy na czas nieokreślony, nawet jeśli zostanie ustalone, że zawarcie tych umów stanowi w rzeczywistości nadużycie i zostało dokonane na podstawie przepisów zmierzających do zaspokajania nadzwyczajnych i co do zasady tymczasowych potrzeb, podczas gdy w ich drodze zaspokojone zostały zwyczajne i trwałe potrzeby pracodawcy w sektorze publicznym (zob. izby połączone Areios Pagos nr 19/2007 i 20/2007), mimo iż możliwe jest także dokonanie wykładni, zgodnie z którą, zakaz ten powinien ograniczać się wyłącznie do umów o pracę na czas określony które zostały zawarte w celu zaspokojenia tymczasowych, nie dających się przewidzieć, nagłych i nadzwyczajnych potrzeb i nie dotyczy on przypadków, w których umowy zostały w rzeczywistości zawarte dla zaspokojenia zwyczajnych i trwałych potrzeb?

- 8) Czy jest zgodna z prawem wspólnotowym okoliczność, że po wejściu w życie dekretu prezydenckiego nr 164/2004 spory dotyczące pracy na czas określony i klauzuli 5 porozumienia ramowego podlegają wyłącznej jurysdykcji sądów administracyjnych, która powoduje w szczególności, iż możliwość skorzystania z ochrony sądowej przez skarżącego pracownika na czas określony jest utrudniona, biorąc pod uwagę, że przed przyjęciem dekretu prezydenckiego nr 164/2004 wszystkie spory dotyczące pracy na czas określony podlegały jurysdykcji sądów cywilnych, w ramach postępowania w sprawie sporów z zakresu prawa pracy, które jest bardziej korzystne w odniesieniu do wymogów formalnych, prostsze, mniej kosztowne dla skarżącego pracownika na czas określony i z reguły szybsze?

Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-526/08)

(2009/C 44/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i N. von Lingen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu pełnego i poprawnego zastosowania się do art. 4 i 5 w związku z załącznikiem II A(1) i załącznikiem III 1(1), załącznikiem II A(5) i załącznikiem III 1(2), załącznikiem II A(2) i załącznikiem II A(6) do dyrektywy Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego (¹), Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi cztery zarzuty na poparcie swojej skargi.

W ramach pierwszego zarzutu Komisja zarzuca pozwanej, że nie zastosowała się do procedur i okresów rolniczego wykorzystania nawozów przewidzianych w dyrektywie. Mimo że zakaz rolniczego wykorzystania nawozów w pewnych okresach winien dotyczyć zarówno nawozów organicznych, jak i chemicznych, uregulowania luksemburskie wspominają w istocie tylko o nawozach organicznych. Ponadto zakaz rolniczego wykorzystania nawozów w pewnych okresach powinien dotyczyć wszystkich powierzchni rolnych, w tym łąk, które pominięto w przepisach krajowych dokonujących transpozycji. Skarżąca wskazuje też, że przepisy krajowe powinny określać z większą precyzją wypadki, w których można odstąpić od zakazu rolniczego wykorzystania nawozów, zważywszy że taka sytuacja nie jest przewidziana w dyrektywie.

W ramach drugiego zarzutu skarżąca podnosi, że uregulowania krajowe nie przewidują w odniesieniu do wszystkich urządzeń służących do przechowywania gnojówki wymogu minimalnej pojemności, ale wspominają wyłącznie o nowych urządzeniach lub o urządzeniach przeznaczonych do modernizacji. Taka transpozycja nie jest zgodna z dyrektywą, ponieważ istniejące urządzenia również mogą być źródłem zanieczyszczeń. Uregulowania krajowe powinny więc wskazywać w odniesieniu do wszystkich urządzeń minimalną pojemność przechowywania.

W ramach trzeciego zarzutu Komisja twierdzi, że prawo krajowe powinno objąć zakazem rolniczego wykorzystania nawozów na terenach o dużym nachyleniu wszystkie nawozy, a nie tylko nawozy pochodzenia organicznego.

W ramach czwartego, ostatniego zarzutu Komisja zarzuca pozwanej, że nie wydała wystarczających przepisów dotyczących technik rolniczego wykorzystania nawozów, w szczególności w celu zapewnienia jednolitego i skutecznego rolniczego wykorzystania nawozów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 375, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 2 grudnia 2008 r. — Friedrich Schulze, Jochen Kolenda, Helmar Rendenz przeciwko Deutsche Lufthansa AG

(Sprawa C-529/08)

(2009/C 44/52)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Friedrich Schulze, Jochen Kolenda, Helmar Rendenz

Strona pozwana: Deutsche Lufthansa AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy usterka techniczna, która spowodowała odwołanie, może stanowić nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (⁽¹⁾)?
- 2) Jeżeli tak, to czy pojęcie nadzwyczajnej okoliczności jako usterki technicznej obejmuje również takie usterki, które wpływają negatywnie na zdatność samolotu do lotu lub bezpieczne przeprowadzenie lotu?
- 3) Czy obsługujący przewoźnik podjął wszelkie racjonalne środki, jeżeli zachował odnoszące się do danego samolotu programy przeglądów i obsługi technicznej oraz normy i wymogi bezpieczeństwa właściwych organów lub producentów lub jeżeli usterki nie można było uniknąć, nawet gdyby postępował on zgodnie z tym programem lub zaleceniami?
- 4) Jeżeli odpowiedź na pytanie 3 jest twierdząca: Czy jest to wystarczające dla uwolnienia przewoźnika od obowiązku zapłaty odszkodowania, czy też należy ponadto żądać dowodu, że odwołania, tzn. unieruchomienia danego samolotu i anulowania lotu z powodu braku maszyny zastępczej przy podjęciu wszelkich racjonalnych środków, nie można było uniknąć również przy podjęciu wszelkich racjonalnych środków?

(⁽¹⁾) Dz.U. L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 3 grudnia 2008 r. — TNT Express Nederland BV przeciwko AXA Versicherung AG

(Sprawa C-533/08)

(2009/C 44/53)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: TNT Express Nederland BV.

Strona pozwana: AXA Versicherung AG.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 71 ust. 2 lit. b akapit drugi rozporządzenia nr 44/2001 (⁽¹⁾) należy interpretować w ten sposób, że (i) regulacja dotycząca uznawania i wykonywania orzeczeń na podstawie rozporządzenia nr 44/2001 jedynie wówczas ustępuje pierwszeństwu odpowiedniej regulacji na podstawie szczególnej konwencji, gdy regulacja na podstawie szczególnej konwencji ustanawia wymóg wyłącznego stosowania, czy też w ten sposób, że (ii) przy wystąpieniu równocześnie możliwości zastosowania warunków uznawania i wykonywania orzeczeń na podstawie szczególnej konwencji i na podstawie rozporządzenia nr 44/2001 zawsze należy stosować warunki szczególnej konwencji i warunki rozporządzenia nr 44/2001 nie mają wówczas zastosowania, również wówczas, gdy szczególna konwencja nie ustanawia wymogu wyłącznego stosowania względem innych regulacji międzynarodowych dotyczących uznawania i wykonywania orzeczeń?
- 2) Czy aby zapobiec wydawaniu odbiegających od siebie orzeczeń we wskazanym w pytaniu pierwszym przypadku zbiegu regulacji Trybunał jest właściwy do dokonywania wiążącej dla sądów państw członkowskich wykładni Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów podpisanej w Genewie w dniu 19 maja 1956 r. (CMR), w zakresie dotyczącym kwestii uregulowanej w art. 31 tej konwencji?
- 3) Czy w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzących na pytanie drugie i na pytanie pierwsze ppkt (i) regulację dotyczącą uznawania i wykonywania orzeczeń zawartą w art. 31 ust. 3 i ust. 4 CMR należy interpretować w ten sposób, że nie ustanawia ona wymogu wyłącznego stosowania i pozostawia możliwość stosowania innych międzynarodowych regulacji dotyczących wykonywania orzeczeń, które, tak jak rozporządzenie nr 44/2001, umożliwiają uznawanie lub wykonywanie orzeczeń?

W przypadku, gdyby Trybunał udzielił odpowiedzi twierdzących na pytanie 1 ppkt (ii) i na pytanie drugie, celem przeprowadzenia dalszej oceny skargi kasacyjnej Hoge Raad przedstawia następujące trzy pytania:

- 4) Czy art. 31 ust. 3 i ust. 4 CMR upoważnia sąd wezwanego państwa członkowskiego rozpatrującego wniosek o stwierdzenie wykonalności orzeczenia do zbadania, czy sąd państwa pochodzenia miał jurysdykcję w zakresie dotyczącym wydania orzeczenia w sprawie?
- 5) Czy art. 71 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku zbiegu regulacji dotyczących zawisłości sporu na podstawie konwencji CMR i na podstawie rozporządzenia nr 44/2001 pierwszeństwo ma regulacja dotycząca zawisłości sporu na podstawie konwencji CMR przed regulacją na podstawie rozporządzenia nr 44/2001?
- 6) Czy stwierdzenie będące w niniejszej sprawie przedmiotem żądania w Niderlandach i odszkodowanie będące przedmiotem żądania w Niemczech stanowią „tę samą przyczynę” w rozumieniu art. 31 ust. 2 CMR?
- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1).
- 2) W przypadku, gdy na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź, wedle której pojęcie „tych samych stron” zmierza do sprecyzowania w sposób autonomiczny, właściwy dla rozporządzenia, subiektywnego zakresu skutków orzeczeń pozostających w zbiegu:
- (i) czy wskazane pojęcie, zawarte w art. 34 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001, należy interpretować w odniesieniu do dokonanej przez Trybunał w wyroku z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie C-351/96 Drouot, Rec. s. I-3075 wykładni pojęcia „między tymi samymi stronami” w rozumieniu art. 21 konwencji brukselskiej, obecnie art. 27 rozporządzenia nr 44/2001 oraz
- (ii) czy K-Line, będącą stroną w postępowaniu w Rotterdamie, lecz nie będącą stroną w postępowaniu w Düsseldorfie, należy uznać ze względu na cesję i zlecenie za „tę samą stronę” co Zeuner, będącą stroną w postępowaniu w Düsseldorfie, nie będącą jednak stroną w postępowaniu w Rotterdamie?
- 3) Czy dla zasadnego powołania się na przyczynę odmowy zawartą w art. 34 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001 jest wymagane, aby
- (i) orzeczenie wydane w wezwanym państwie członkowskim stało się prawomocne;
- (ii) orzeczenie wydane w wezwanym państwie członkowskim zapadło przed złożeniem wniosku o stwierdzenie wykonalności lub przed stwierdzeniem wykonalności?

(¹) Dz.U. 2001, L 12, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 3 grudnia 2008 r. — KLG Europe Eersel BV przeciwko Reedereikontor Adolf Zeuner GmbH

(Sprawa C-534/08)

(2009/C 44/54)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: KLG Europe Eersel BV.

Strona pozwana: Reedereikontor Adolf Zeuner GmbH.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „między tymi samymi stronami” zawarte w art. 34 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (¹) odnosi się do reguł dotyczących subiektywnego zakresu skutków orzeczeń sądowych danych państw członkowskich, czy też zmierza ono do sprecyzowania w sposób autonomiczny, właściwy dla rozporządzenia, subiektywnego zakresu skutków orzeczeń pozostających w zbiegu?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 4 grudnia 2008 r. — Staatssecretaris van Financiën przeciwko X

(Sprawa C-536/08)

(2009/C 44/55)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Financiën

Strona pozwana: X

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 17 ust. 2 i 3 oraz art. 28b część A ust. 2 szóstej dyrektywy powinny być interpretowane w ten sposób, że w przypadku gdy zgodnie z akapitem pierwszym tego ostatniego przepisu za miejsce wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów uznaje się miejsce na terytorium państwa członkowskiego, które nadało nabywcy numer identyfikacyjny VAT, pod którym dokonał on takiego nabycia, nabywca ten jest uprawniony do natychmiastowego odliczenia podatku od wartości dodanej należnego od niego w związku z tym w tym państwie członkowskim?

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 24 września 2008 r. w sprawie T-20/03 Kahla/Thüringen Porzellan GmbH, popierana przez Freistaat Thüringen i Republikę Federalną Niemiec, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione w dniu 3 grudnia 2008 r. przez Kahla/Thüringen Porzellan GmbH

(Sprawa C-537/08 P)

(2009/C 44/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Kahla/Thüringen Porzellan GmbH (przedstawiciele: M. Schütte, Rechtsanwalt, S. Zühlke, Rechtsanwältin i P. Werner, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Freistaat Thüringen, Republika Federalna Niemiec, Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 24 września 2008 r. w sprawie T-20/03 Kahla/Thüringen Porzellan GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, w zakresie w jakim dotyczy on środków nr 15 i 26 oraz orzeczenia w sprawie kosztów;
- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 lit. d) i g) decyzji Komisji 2003/643/WE z dnia 13 maja 2003 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Niemcy na rzecz Kahla Porzellan GmbH i Kahla/Thüringen Porzellan GmbH (¹) oraz art. 2 tej decyzji, w zakresie w jakim dotyczy on środków nr 15 i 26, w każdym razie w zakresie w jakim nakazano w nim odzyskanie pomocy przyznanej w drodze środków nr 15 i 26;

- ewentualnie, uchylenie zaskarżonego wyroku w części, w której zostało w nim stwierdzone, że otrzymane subwencje na tworzenie miejsc pracy należy traktować w całości jako korzyść przysporzoną wnoszącej odwołanie i w związku z tym powinny one zostać odzyskane;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszego odwołania jest wyrok Sądu Pierwszej Instancji, w którym oddalił on skargę wnoszącą odwołanie wniesioną na decyzję Komisji 2003/643/WE z dnia 13 maja 2003 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Niemcy na rzecz Kahla Porzellan GmbH i Kahla/Thüringen Porzellan GmbH, w zakresie w jakim decyzja ta dotyczy pomocy finansowej przyznanej Kahla/Thüringen Porzellan GmbH.

Wnosząca odwołanie opiera swoje odwołanie na dwóch głównych zarzutach i na jednym pomocniczym zarzucie. Jej zdaniem wyrok zapadł z naruszeniem prawa wspólnotowego, gdyż opiera się on na błędnym zastosowaniu fundamentalnych zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań. Na wypadek gdyby Trybunał nie przychylił się do argumentacji przedstawionej w odwołaniu, wnosząca odwołanie podnosi, że w każdym razie niektóre stwierdzenia poczynione w wyroku stanowią naruszenie art. 87 ust. 1 WE.

Jeśli chodzi o pierwszy zarzut odwołania, Sąd naruszył zasadę pewności prawa, orzekając w wyroku, iż zatwierdzone przez Komisję uregulowanie w sprawie programu na rzecz inwestycji dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) zawierało od początku ograniczenie odnoszące się do przedsiębiorstw przeżywających trudności oraz że zatwierdzone przez Komisję uregulowanie dotyczące § 249h Arbeitsförderungsgesetz (AFG, ustawy o wspieraniu zatrudnienia) zawierało od początku wyłączenie z zakresu jego zastosowania w odniesieniu do prywatnych przedsiębiorstw.

Jeśli chodzi o drugi zarzut odwołania, Sąd naruszył zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, twierdząc, iż brak wyraźnych ograniczeń w decyzjach Komisji w sprawie zatwierdzenia programu na rzecz inwestycji dla MŚP bądź w sprawie uznania, że § 249h AFG nie ma charakteru pomocy — w ich wersji opublikowanej w Dzienniku Urzędowym lub dostępnej publicznie w inny sposób — nie może to prowadzić do powstania po stronie skarżącej uzasadnionych oczekiwań co do zgodności z prawem środków i w związku z tym można wymagać od skarżącej, by na podstawie publicznie dostępnych dokumentów dowiedziała się, czy pomoc jest zgodna z prawem.

Wreszcie jeśli chodzi o trzeci, pomocniczy zarzut odwołania, Sąd naruszył art. 87 WE, stwierdzając — bez przeprowadzenia oceny oszczędności rzeczywiście uzyskanych przez skarżącą — że na podstawie spornego środka otrzymała ona korzyść w rozumieniu prawa w dziedzinie pomocy w wysokości przyznanej subwencji.

(¹) Dz.U. L 227, s. 12.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 4 grudnia 2008 r. — Staatssecretaris van Financiën przeciwko fiscale eenheid Facet BV/Facet Trading BV

(Sprawa C-539/08)

(2009/C 44/57)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Financiën

Strona pozwana: Fiscale eenheid Facet BV/Facet Trading BV

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 17 ust. 2 i 3 oraz art. 28b część A ust. 2 szóstej dyrektywy powinny być interpretowane w ten sposób, że w przypadku gdy zgodnie z akapitem pierwszym tego ostatniego przepisu za miejsce wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów uznaje się miejsce na terytorium państwa członkowskiego, które nadało nabywcy numer identyfikacyjny VAT, pod którym dokonał on takiego nabycia, nabywca ten jest uprawniony do natychmiastowego odliczenia podatku od wartości dodanej należnego od niego w związku z tym w tym państwie członkowskim?

Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-544/08)

(2009/C 44/58)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: N. Yerrell, L. Jelínek)

Strona pozwana: Republika Czeska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2005/68/WE Parlamentu

Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie reasekuracji oraz zmieniającej dyrektywy Rady 73/239/EWG, 92/49/EWG, a także dyrektywy 98/78/WE i 2002/83/WE (⁽¹⁾), a w każdym razie nie powiadamiając o tych środkach Komisji, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 64 tej dyrektywy

— obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 10 grudnia 2007 r.

(⁽¹⁾) Dz.U. L 323, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 8 października 2008 r. w sprawie T-73/04, Carbone Lorraine przeciwko Komisji, wniesione w dniu 17 grudnia 2008 r. przez Carbone Lorraine

(Sprawa C-554/08 P)

(2009/C 44/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Carbone Lorraine (przedstawiciele: A. Winckler i H. Kanellopoulos, adwokaci)

Druża strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącej odwołanie

— częściowe uchylenie, na podstawie art. 225 ust. 1 WE i art. 61 statutu Trybunału, wyroku wydanego przez Sąd w dniu 8 października 2008 r. w sprawie T-73/04 Carbone Lorraine przeciwko Komisji;

— uwzględnienie wniosków przedstawionych przez Carbone Lorraine w postępowaniu pierwszej instancji, a w konsekwencji — obniżenie, na podstawie art. 229 WE, art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości i art. 17 rozporządzenia Rady nr 17/62 (⁽¹⁾), a obecnie, po zmianie, art. 31 rozporządzenia Rady nr 1/2003 (⁽²⁾), kwoty grzywny nałożonej na Carbone Lorraine przez Komisję na mocy decyzji z dnia 3 grudnia 2003 r. w sprawie C.38.359 — Produkty na bazie węgla i grafitu mające zastosowanie w branży elektrycznej i mechanicznej (⁽³⁾);

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie przedstawia cztery zarzuty na poparcie swego odwołania.

W swym pierwszym zarzucie wnosząca odwołanie podnosi, iż Sąd naruszył zasadę indywidualizacji kary, gdyż orzekł, że Komisja nie była zobowiązana do przeprowadzania odrębnej analizy poszczególnych elementów naruszenia, skoro istniało jedno naruszenie i wspólna strategia przyjęta przez wszystkich uczestników kartelu. Taka ogólna analiza naruszenia w połączeniu z brakiem rozgraniczenia odpowiednich rynków produktów bądź niewyodrębnieniem kategorii rozpatrywanych produktów doprowadziła do ustalenia kwoty grzywny, która nie była proporcjonalna do rzeczywistej wagi naruszenia popełnionego przez każdego z uczestników kartelu.

W swym drugim zarzucie spółka wnosząca odwołanie podnosi, iż Sąd wypaczył znaczenie decyzji Komisji w zakresie, w jakim uznał, że przy ustalaniu kwoty grzywny instytucja ta wzięła pod uwagę konkretny wpływ kartelu na rozpatrywany rynek, podczas gdy sama Komisja przyznała, zarówno w swej decyzji z dnia 3 grudnia 2003 r., jak i podczas toczącej się przed Sądem rozprawy, iż wpływu tego nie dało się dokładnie zmierzyć. Popełnione naruszenie zakwalifikowano bowiem jako „bardzo poważne” wyłącznie na podstawie jego charakteru i zasięgu geograficznego.

W swym trzecim zarzucie strona wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył zasadę równego traktowania poprzez utrzymanie w mocy odmowy przez Komisję dodatkowego obniżenia, na podstawie komunikatu w sprawie współpracy, nałożonej na nią grzywny, podczas gdy zdecydowała się na takie obniżenie między innymi w odniesieniu do dwóch innych, konkurencyjnych względem wnoszącej odwołanie, spółek. Sąd nie uwzględnił też w wystarczającym zakresie i nie potraktował jako okoliczności łagodzącej faktu, że w toku postępowania strona wnosząca odwołanie ściśle i trwale współpracowała z Komisją.

W swym czwartym i ostatnim zarzucie Carbone Lorraine twierdzi wreszcie, iż Sąd naruszył zasady proporcjonalności i równego traktowania, ponieważ uznał, że spółka ta nie mogła skorzystać z obniżenia grzywny ze względu na poważne problemy finansowe, z jakimi się borykała, podczas gdy tę samą przesłankę uznano jednak za wystarczającą do obniżenia kwoty grzywny nałożonej na inną spółkę, konkurencyjną względem wnoszącej odwołanie.

(¹) Rozporządzenie Rady nr 17/62 z dnia 7 lutego 1962 r., pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. 85 i 86 traktatu (Dz. U. 13, s. 204).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

(³) Dz.U. 2004, L 125, s. 45.

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej**(Sprawa C-556/08)**

(2009/C 44/60)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: H. Støvlbæk i A.A. Gilly, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych dla zastosowania się do dyrektywy 2005/36 (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o ustanowieniu takich przepisów, Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 27 października 2007 r.

(¹) Dz. U. L 255, s. 22.

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej**(Sprawa C-557/08)**

(2009/C 44/61)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: L. Lozano Palacios i A. A. Gilly, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych do dostosowania się do dyrektywy 2005/35/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie zanieczyszczenia pochodzącego ze statków oraz wprowadzenia sankcji w przypadku naruszenia prawa, a w każdym razie poprzez brak poinformowania Komisji o ich ustanowieniu, Zjednoczone Królestwo naruszyło swe zobowiązania ciążące na nim na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Zjednoczonego Królestwa kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin przewidziany na dokonanie transpozycji dyrektywy upłynął z dniem 1 kwietnia 2007 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 255, s. 11.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 15 października 2008 r. w sprawie T-160/04 Potamianos przeciwko Komisji, wniesione w dniu 19 grudnia 2008 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-561/08 P)

(2009/C 44/62)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i D. Martin, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: M. Gerasimos Potamianos

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 października 2008 r. w sprawie T-160/04;
- uznanie skargi Gerasimosa Potamianos za niedopuszczalną;
- orzeczenie, że każda ze stron poniesie koszty własne w tej instancji oraz w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich.

Zarzuty i główne argumenty

W odwołaniu Komisja kwestionuje dokonaną przez Sąd kwalifikację powiadomienia doręczonego drugiej stronie postępowania odwoławczego w celu poinformowania jej o nieprzedłużeniu zawartej z nią umowy o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego. Powiadomienie to zostało uznane przez Sąd za odrębną decyzję organu upoważnionego do zawierania umów o pracę. Tymczasem z orzecznictwa Trybunału, a w szczególności z wyroku z dnia 14 września 2006 r. w sprawie C-417/05 P Fernández Gómez, wynika w sposób wyraźny, że powiadomienie takie ma czysto informacyjny charakter i jedynie klauzula umowy, w której jest mowa o tym, iż umowa nie zostanie przedłużona po upływie czasu, na jaki została zawarta, jest niekorzystnym aktem. Zważywszy, iż umowy nie zaskarżono w przewidzianym prawem terminie, Sąd powinien był odrzucić skargę jako niedopuszczalną.

Niewzględniając tego orzecznictwa, Sąd miał zatem doprowadzić do powstania sytuacji niepewności prawnej, zarówno dla Sądu do spraw Służby Publicznej, jak i dla Komisji i innych instytucji, które zawarły umowy podobne do umowy będącej przedmiotem niniejszej sprawy.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2008 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-566/08)

(2009/C 44/63)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (Przedstawiciele: R. Passos, G. Mazzini i D. Gauci, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2008/780/WE z dnia 29 września 2008 r. dotyczącej zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Porozumienia w sprawie połowów na południowym obszarze Oceanu Indyjskiego ⁽¹⁾, z powodu naruszenia traktatu WE;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Parlament Europejski powołuje na poparcie swojej skargi jeden zarzut dotyczący niewłaściwej podstawy prawnej zaskarżonej decyzji. Zdaniem skarżącego zarówno z wykładni art. 300 WE, jak i z treści porozumienia będącego przedmiotem niniejszej sprawy, wynika w sposób wyraźny, że porozumienie to należy do kategorii umów, które tworzą specyficzne ramy instytucjonalne poprzez organizację procedur współpracy. Sporna decyzja powinna była zatem zostać przyjęta na podstawie art. 37 WE w związku z art. 300 ust. 2 akapit pierwszy, zdanie pierwsze i ust. 3 akapit drugi WE — przewidującym uzyskanie zgody Parlamentu Europejskiego —, a nie na podstawie art. 37 WE w związku z art. 300 ust. 2 akapit pierwszy, zdanie pierwsze i ust. 3 akapit pierwszy WE, który przewiduje zwyczajną konsultację z tą instytucją.

(¹) Dz.U. L 268, s. 27.

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-567/08)

(2009/C 44/64)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: H. Støvlbæk i V. Peere, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu dostosowania się do dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (¹), a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o ich ustanowieniu, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2005/36/WE upłynął w dniu 20 października 2007 r. Na dzień wniesienia skargi strona pozwana wciąż nie ustanowiła przepisów koniecznych w celu dokonania transpozycji dyrektywy lub w każdym razie nie powiadomiła o nich Komisji.

(¹) Dz.U. L 255, s. 22.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-574/08)

(2009/C 44/65)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: V. Peere i P. Dejmeek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Komisji 2006/70/WE z dnia 1 sierpnia 2006 r. ustanawiającej środki wykonawcze do dyrektywy 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do definicji osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne, jak również w odniesieniu do technicznych kryteriów stosowania uproszczonych zasad należytej staranności wobec klienta oraz wyłączenia z uwagi na działalność finansową prowadzoną w sposób sporadyczny lub w bardzo ograniczonym zakresie (¹), a w każdym razie nie informując o nich Komisji, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążą na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2006/70/WE upłynął w dniu 15 grudnia 2007 r. Jednak do chwili wniesienia niniejszej skargi skarżąca nie przyjęła niezbędnych przepisów, a w każdym razie jeszcze nie poinformowała o nich Komisji.

(¹) Dz.U. L 214, s. 29.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-575/08)

(2009/C 44/66)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. Peere i P. Dejmek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie przyjmując wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2005/56/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie transgranicznego łączenia się spółek kapitałowych (¹), Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy;
- Obciążenie Królestw Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2005/56/WE upłynął w dniu 14 grudnia 2007 r. Jednak na dzień wniesienia niniejszej skargi strona pozwana nie przyjęła wszelkich niezbędnych przepisów transponujących tę dyrektywę, a w każdym razie nie poinformowała o nich Komisji.

(¹) Dz.U. L 310, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 15 października 2008 r. w sprawie T-66/04, Christos Gogos przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 24 grudnia 2008 r. przez Christosa Gogosa

(Sprawa C-583/08 P)

(2009/C 44/67)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Christos Gogos (przedstawiciele: adwokaci N. Korogiannakis i P. Katsimani)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji;
- stwierdzenie nieważności decyzji o zaszeregowaniu skarżącego do kategorii A7 oraz decyzji z dnia 24 listopada 2003 r. odrzucającej jego zażalenie;
- skorzystanie przez Trybunał z przysługującej mu kompetencji do orzekania co do istoty i przyznanie skarżącemu odszkodowania w łącznej kwocie 538 121,79 EUR tytułem naprawienia szkody, wynikającej z niezgodnego z prawem zachowania Komisji i wspomnianej decyzji, której skutki — w wyniku reformy administracyjnej — będą odczuwalne przez całe życie skarżącego;
- przyznanie odszkodowania i zadośćuczynienia w łącznej kwocie 50 000 EUR tytułem znacznego opóźnienia przy wydaniu wyroku w pierwszej instancji;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego zarówno w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji jak i w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze odwołania od wyroku z dnia 15 października 2008 r. w sprawie T-66/04 Christos Gogos przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, skarżący Christos Gogos przedstawia przede wszystkim dwa zarzuty na uzasadnienie swych żądań, które mają na celu uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji:

Po pierwsze podnosi on, iż uzasadnienie wyroku obarczone jest brakami i błędami w odniesieniu do pięciu z sześciu zarzutów przedstawionych przezeń w pierwszej instancji.

Po drugie skarżący podnosi, że znaczący czas trwania postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji nie jest uzasadniony obiektywnymi powodami. Ponadto wskazuje, że poniósł on majątkową szkodę i odniósł krzywdę w wyniku tych opóźnień.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu
24 grudnia 2008 r. — Peter Pammer przeciwko Reederei
Karl Schlüter GmbH & Co KG**

(Sprawa C-585/08)

(2009/C 44/68)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Peter Pammer

Strona pozwana: Reederei Karl Schlüter GmbH & Co KG

Pytania prejudycjalne

1. Czy „podróż frachtowcem” stanowi podróż zorganizowaną w rozumieniu art. 15 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾?
2. W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy dla „kierowania” działalności w rozumieniu art. 15 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 44/2001 wystarczy, że można otworzyć stronę internetową pośrednika?

⁽¹⁾ Dz.U. L 12, s. 1.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 grudnia 2008 r.
— Government of Gibraltar i Zjednoczone Królestwo
przeciwko Komisji**

(Sprawy T-211/04 i T-215/04) ⁽¹⁾

**(Pomoc państwa — Zgłoszony przez Zjednoczone Królestwo
system pomocy dotyczący wdrażanej przez rząd Gibraltaru
reformy podatku dochodowego od osób prawnych — Decyzja
uznająca system pomocy za niezgodny ze wspólnym rynkiem
— Selektowność regionalna — Selektowność przedmiotowa)**

(2009/C 44/69)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca w sprawie T-211/04: Government of Gibraltar
(przedstawiciele: M. Llamas, barrister, J. Temple Lang, solicitor, a
także, początkowo, A. Petersen i K. Nordlander, a następnie
K. Karl, adwokaci)

Strona skarżąca w sprawie T-215/04: Zjednoczone Królestwo
Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: począt-
kowo M. Bethell, E. Jenkinson, pełnomocnicy, wspierani przez
D. Andersona, QC, i H. Davies, barrister, a następnie
E. Jenkinson, E. O'Neill i S. Behzadi-Spencer, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele:
N. Khan i V. Di Bucci, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą w sprawie T-211/04:
Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej
(przedstawiciele: początkowo M. Bethell, pełnomocnik, wspie-
rany przez D. Andersona, QC, i H. Davies, barrister, a następnie
E. Jenkinson i E. O'Neill, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Królestwo Hiszpanii
(przedstawiciel: N. Díaz Abad, abogado del Estado)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji
2005/261/WE z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie systemu
pomocy, który Zjednoczone Królestwo zamierza wdrożyć w
odniesieniu do reformy rządu Gibraltaru dotyczącej podatku
dochodowego od osób prawnych (Dz.U. 2005, L 85, s. 1).

Sentencja wyroku

1) Sprawy T-211/04 i T-215/04 zostają połączone w celu wydania
wyroku.

2) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2005/261/WE z dnia
30 marca 2004 r. w sprawie systemu pomocy, który Zjednoczone
Królestwo zamierza wdrożyć w odniesieniu do reformy rządu
Gibraltaru dotyczącej podatku dochodowego od osób prawnych.

3) Komisja zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez rząd
Gibraltaru oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii
Północnej w sprawie T-215/04, a także ponosi swe własne koszty.

4) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, jako
interwenient w sprawie T-211/04, ponosi swe własne koszty.

5) Królestwo Hiszpanii, jako interwenient w sprawach T-211/04 i
T-215/04, ponosi swe własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 217 z 28.8.2004.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 grudnia 2008 r.
— Muñiz przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**

(Sprawa T-144/05) ⁽¹⁾

**(Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE)
nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące zebrania grupy robo-
czej Sekcji Nomenklatury Taryfowej i Statystycznej (mecha-
niczne/różne) Komitetu Kodeksu Celnego — Odmowa dostępu
— Wyjątek dotyczący ochrony procesu decyzyjnego)**

(2009/C 44/70)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pablo Muñiz (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele:
początkowo B. Dehandschutter, następnie L. Defalque, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele:
P. Costa de Oliveira i I. Chatzigiannis, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia
3 lutego 2005 r. odmawiającej udzielenia dostępu do pewnych
dokumentów dotyczących zebrania we wrześniu 2004 r. grupy
roboczej „Sekcji Nomenklatury Taryfowej i Statystycznej
(mechaniczne/różne)” Komitetu Kodeksu Celnego

Sentencja wyroku

1) Decyzja Komisji z dnia 3 lutego 2005 r. jest nieważna, w zakresie w jakim odmawia dostępu do dokumentu „TAXUD/1369/2003” dotyczącego kin domowych, „TAXUD/974/2004” dotyczącego pojazdów mieszanych, „TAXUD/1342/2003”, „TAXUD/2465/2004” i „TAXUD/2495/2004” dotyczących jednostek zaopatrzenia stabilizowanego, „XXI/770/1998” dotyczącego automatycznej obróbki niepełnych informacji, oraz protokołu z zebrania we wrześniu 2004 r. grupy roboczej sekcji „Nomenklatury Taryfowej i Statystycznej (mechaniczne/różne)” Komitetu Kodeksu Celnego (dokument „TAXUD/3010/2004 — załącznik V”).

2) Nie ma potrzeby rozstrzygnięcia w pozostałym zakresie.

3) Komisja pokrywa koszty poniesione przez Pablo Muñiza.

(¹) Dz.U. C 132 z 28.5.2005.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 grudnia 2008 r.
— Componenta przeciwko Komisji**

(Sprawa T-455/05) (¹)

(Pomoc państwa — Sektor metalurgiczny — Nabycie udziału posiadanego przez przedsiębiorstwo w spółce sektora nieruchomości i zwrot pożyczki przyznanej przez to przedsiębiorstwo spółce sektora nieruchomości w zamian za inwestycję rzeczowego przedsiębiorstwa — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie — Kryterium inwestora prywatnego — Oszacowanie akcji spółki sektora nieruchomości — Oszacowanie nieruchomości spółki — Obowiązek uzasadnienia — Podniesienie z urzędu)

(2009/C 44/71)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Componenta Oyj (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciele: M. Savola i A. Järvinen, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Giolito i M. Huttunen, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Republika Finlandii (przedstawiciele: początkowo E. Bygglin, następnie A. Guimaraes-Purokoski i J. Heliskoski, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2006/900/WE z dnia 20 października 2005 r. w sprawie pomocy państwa, którą Republika Finlandii przyznała przedsiębiorstwu Componenta Oyj tytułem pomocy inwestycyjnej (Dz.U. 2006, L 353, s. 36).

Sentencja wyroku

1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2006/900/WE z dnia 20 października 2005 r. w sprawie pomocy państwa, którą Republika Finlandii przyznała przedsiębiorstwu Componenta Oyj tytułem pomocy inwestycyjnej.

2) Komisja pokrywa własne koszty, jak i koszty poniesione przez Componenta.

3) Republika Finlandii pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 48 z 25.2.2006.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 grudnia 2008 r.
— General Química przeciwko Komisji**

(Sprawa T-85/06) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor substancji chemicznych stosowanych w przemyśle gumowym — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE — Wymiana poufnych informacji i ustalanie cen — Przypisanie spółce dominującej — Odpowiedzialność solidarna — Grzywny — Komunikat w sprawie współpracy)

(2009/C 44/72)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: General Química, SA (Alava, Hiszpania); Repsol Química, SA (Madryt, Hiszpania); a także Repsol YPF, SA (Madryt) (przedstawiciele: J.M. Jiménez Laiglesia Oñate i J. Jiménez Laiglesia Oñate, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i F. Amato, a następnie F. Castillo de la Torre, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji 2006/902/WE z dnia 21 grudnia 2005 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz art. 53 porozumienia EOG przeciwko Flexsys NV, Bayer AG, Crompton Manufacturing Company Inc. (poprzednio Uniroyal Chemical Company Inc.), Crompton Europe Ltd, Chemtura Corporation (poprzednio Crompton Corporation), General Química SA, Repsol Química SA i Repsol YPF S.A. (sprawa COMP/F/C.38.443 — Substancje chemiczne stosowane w przemyśle gumowym) (Dz.U. 2006, L 353, s. 50), a także, tytułem żądania ewentualnego, obniżenie wysokości nałożonej na skarżące grzywny.

Sentencja wyroku

1) Skarga zostaje oddalona.

2) *General Química, SA, Repsol Química, SA i Repsol YPF pokrywają koszty własne, a także koszty poniesione przez Komisję.*

(¹) Dz.U. C 131 z 3.6.2006.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 grudnia 2008 r.
— Torres przeciwko OHIM — Bodegas Cándido (TORRE DE FRIAS)**

(Sprawa T-285/06) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego TORRE DE FRIAS — Wcześniejsze słowne krajowe i międzynarodowe znaki towarowe TORRES i LAS TORRES — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd)

(2009/C 44/73)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Miguel Torres, SA (Vilafranca del Penedés, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci E. Armijo Chávarri, M. Baz de San Ceferino i A. Castán Pérez-Gómez)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: O. Mondéjar Ortuño i J. García Murillo, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Bodegas Cándido, SA (Burgos, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat C. Hernández Hernández)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 27 lipca 2006 r. (sprawa R 1069/2000-2), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Miguel Torres, SA a Bodegas Cándido, SA

Sentencja wyroku

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Miguel Torres, SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 310 z 16.12.2006.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 grudnia 2008 r.
— Torres przeciwko OHIM — Vinícola de Tomelloso (TORRE DE GAZATE)**

(Sprawa T-286/06) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego TORRE DE GAZATE — Wcześniejsze słowne krajowe i międzynarodowe znaki towarowe TORRES i LAS TORRES — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd)

(2009/C 44/74)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Miguel Torres, SA (Vilafranca del Penedés, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci E. Armijo Chávarri, M. Baz de San Ceferino i A. Castán Pérez-Gómez)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: O. Mondéjar Ortuño i J. García Murillo, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Vinícola de Tomelloso, SCL (Tomelloso, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J.L. Casajuana Espinosa)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 27 lipca 2006 r. (sprawa R 421/2004-2), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Miguel Torres, SA a Vinícola de Tomelloso, SCL

Sentencja wyroku

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Miguel Torres, SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 310 z 16.12.2006.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 grudnia 2008 r.
— Torres przeciwko OHIM — Bodegas Peñalba Lopez
(Torre Albéniz)

(Sprawa T-287/06) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego Torre Albéniz — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy TORRES — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd)

(2009/C 44/75)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Miguel Torres, SA (Vilafranca del Penedés, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci E. Armijo Chávarri, M. Baz de San Ceferino i A. Castán Pérez-Gómez)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: pełnomocnicy O. Mondéjar Ortuño i J. García Murillo)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Bodegas Peñalba Lopez, SL (Aranda de Duero, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. Calderón Chavero, T. Villate Consonni i M. Yañez Manglano)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 27 lipca 2006 r. (sprawa R 597/2004-2), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Miguel Torres, SA i Bodegas Peñalba Lopez, SL.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Miguel Torres, SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 310 z 16.12.2006.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 grudnia 2008 r.
— Torres przeciwko OHIM — Gala-Salvador Dalí
(TG Torre Galatea)

(Sprawa T-8/07) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego TG Torre Galatea — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy TORRES 10 — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd)

(2009/C 44/76)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Miguel Torres, SA (Vilafranca del Penedés, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci E. Armijo Chávarri, M. Baz de San Ceferino i A. Castán Pérez-Gómez)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: O. Mondéjar Ortuño, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Fundación Gala-Salvador Dalí (Figueras, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci A. Segura Roda i M. Teixidor Jufresa)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 24 października 2006 r. (sprawa R 168/2006-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Miguel Torres, SA a Fundación Gala-Salvador Dalí.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Miguel Torres, SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 56 z 10.3.2007.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 grudnia 2008 r.
— Torres przeciwko OHIM — Sociedad Cooperativa del
Campo San Ginés (TORRE DE BENÍTEZ)

(Sprawa T-16/07) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego TORRE DE BENÍTEZ — Wcześniejsze słowne i graficzne krajowe, wspólnotowe i międzynarodowe znaki towarowe kojarzące się z dużą ilością wież — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd)

(2009/C 44/77)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Miguel Torres, SA (Vilafranca del Penedés, Hiszpania) (przedstawiciele: E. Armijo Chávarri, M. Baz de San Ceferino i A. Castán Pérez-Gómez, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: O. Mondéjar Ortuño, pełnomocnik)

Stronę postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Sociedad Cooperativa del Campo San Ginés (Cuenca, Hiszpania) (przedstawiciel: C. Hernández Hernández, adwokat)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 6 listopada 2006 r. (sprawa R36/2006-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Miguel Torres, SA a Sociedad Cooperativa del Campo San Ginés.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Miguel Torres, SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 82 z 14.4.2007.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 grudnia 2008 r.
— Belgia i Komisja przeciwko Genette

(Sprawa T-90/07 P i T-99/07 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Emerytury — Przeniesienie krajowych praw do emerytury — Decyzja odmawiająca cofnięcia wniosku o przeniesienie uprawnień emerytalnych i złożenia nowego wniosku o przeniesienie uprawnień — Właściwość Sądu do spraw Służby Publicznej — Zmiana przedmiotu sporu — Niedopuszczalność skargi w pierwszej instancji)

(2009/C 44/78)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Belgii (przedstawiciele: L. Van den Broeck i C. Pochet, pełnomocnicy, wspierani przez L. Markey, adwokat); i Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. Joris i D. Martin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Emmanuel Genette (Gorze, Francja) (przedstawiciel: M.-A. Lucas, adwokat)

Przedmiot sprawy

Dwa odwołania wniesione przeciwko wyrokowi Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 16 stycznia 2007 r. w sprawie F-92/05 Genette przeciwko Komisji, dotychczas niepublikowanego w Zbiorze i mające na celu uchylenie tego wyroku.

Sentencja wyroku

- 1) Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej z dnia 16 stycznia 2007 r. w sprawie F-92/05 Genette przeciwko Komisji, dotychczas niepublikowany w Zborze zostaje uchylony.
- 2) Skarga wniesiona przez E. Genette do Sądu do spraw Służby Publicznej w sprawie F-92/05 zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 3) E. Genette pokryje swoje koszty postępowania związane zarówno z postępowaniem przed Sądem do spraw Służby Publicznej, jak i z postępowaniem w niniejszej instancji.
- 4) Komisja pokryje swoje koszty postępowania związane zarówno z postępowaniem przed Sądem do spraw Służby Publicznej, jak i z postępowaniem w niniejszej instancji.
- 5) Królestwo Belgii pokryje swoje koszty postępowania związane zarówno z postępowaniem przed Sądem do spraw Służby Publicznej, jak i z postępowaniem w niniejszej instancji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 117 z 29.5.2007.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 grudnia 2008 r.
— Lofaro przeciwko Komisji****(Sprawa T-293/07 P) ⁽¹⁾****(Odwołanie — Służba publiczna — Członkowie personelu
tymczasowego — Termin na wniesienie zażalenia — Data
wniesienia zażalenia — Przyjęcie przez administrację —
Zasada pewności prawa)**

(2009/C 44/79)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Alessandro Lofaro (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat J.L. Laffineur)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 24 maja 2007 r. w sprawach połączonych F-27/06 i F-75/06 Loaro przeciwko Komisji, dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze, mające na celu uchylenie tego postanowienia.

Sentencja wyroku

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Alessandro Lofaro pokryje swoje własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję w postępowaniu odwoławczym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 22.9.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 3 grudnia 2008 r. — RSA Security Ireland przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-227/06) ⁽¹⁾****(Skarga o stwierdzenie nieważności — Wspólna Taryfa Celna — Klasyfikacja w nomenklaturze scalonej — Osoba, której dany akt nie dotyczy indywidualnie — Niedopuszczalność)**

(2009/C 44/80)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: RSA Security Ireland Ltd (Shannon, Irlandia) (przedstawiciele: B. Conway, barrister i S. Daly, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: X. Lewis i J. Hottiaux, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 888/2006 z dnia 16 czerwca 2006 r. dotyczącego klasyfikacji niektórych towarów w Nomenklaturze Scalonej (Dz. U. L 165, s. 6)

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) RSA Security Ireland Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 249 z 14.10.2006.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 grudnia 2008 r. — Longevity Health Products przeciwko OHIM — Hennig Arzneimittel (Cellutrim)**(Sprawa T-169/07) ⁽¹⁾****(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia — Słowny wspólnotowy znak towarowy Cellutrim — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy Cellidrin — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Skarga w części oczywiście niedopuszczalna i w części oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)**

(2009/C 44/81)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Longevity Health Product, Inc. (Nassau, Bahamy) (przedstawiciel: adwokat J. Korab)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Hennig Arzneimittel GmbH & Co. KG (Flörsheim, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci S. Ziegler, C. Kleiner i F. Dehn)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 marca 2007 r. (sprawa R 1123/2006-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia pomiędzy Celltech Pharma GmbH & Co. KG, następnie Hennig Arzneimittel GmbH & Co. KG a Longevity Health Products, Inc.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Longevity Health Products, Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 155 z 7.7.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 3 grudnia 2008 r. — RSA Security Ireland przeciwko Komisji

(Sprawa T-210/07) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Wspólna Taryfa Celna — Wydawanie wiążących informacji taryfowych — Właściwość krajowych organów celnych — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Niedopuszczalność)

(2009/C 44/82)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: RSA Security Ireland Ltd (Shannon, Irlandia) (przedstawiciele: B. Conway, barrister i S. Daly, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: S. Schönberg i D. Lawunmi, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji rzekomo wydanej przez Komisję i podanej do wiadomości skarżącej pocztą elektroniczną przez Irish Revenue Commissioners (irlandzkie władze podatkowe i celne) z dnia 30 marca 2007 r. w przedmiocie klasyfikacji towaru do określonej pozycji Nomenklatury Scalonej.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje oddalona jako niedopuszczalna.
- 2) RSA Security Ireland Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 183 z 4.8.2007.

Skarga wniesiona w dniu 19 września 2008 r. — ICF przeciwko Komisji

(Sprawa T-406/08)

(2009/C 44/83)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Industries Chimiques du Fluor SA (ICF) (Tunis, Tunezja) (przedstawiciele): adwokaci M. van der Woude i T. Hennen)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej;
- tytułem żądania ewentualnego, istotne zmniejszenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze niniejszej skargi, skarżąca wnosi o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 3043 wersja ostateczna z dnia 25 czerwca 2008 r., wydanej w sprawie COMP/39.180 — Fluorek Glinu), w której Komisja stwierdziła, że pewne przedsiębiorstwa, włącznie ze skarżącą, naruszyły art. 81 ust. 1 WE i art. 53 ust. 1 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, dokonując uzgodnień dotyczących światowego rynku fluorku glinu w celu zwiększenia cen w odniesieniu do różnych regionów świata, w tym Europy, tak aby doprowadzić do ustanowienia ogólnego poziomu cen i w niektórych przypadkach - do podziału rynku; przedsiębiorstwa te wymieniały też między sobą poufne informacje handlowe.

W ramach uzasadnienia skargi, skarżąca podnosi cztery zarzuty:

- naruszenie prawa do obrony i art. 27 rozporządzenia nr 1/2003 (¹), ponieważ naruszenie, o którym mowa w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów, różni się od tego, które ostatecznie stwierdzono w zaskarżonej decyzji, opierającej się na dowodach nie zawartych we wspomnianym piśmie;
- naruszenie art. 81 WE, ponieważ w zaskarżonej decyzji dokonano błędnej kwalifikacji prawnej działań zarzuconych skarżącej poprzez błędne zakwalifikowanie okazjonalnych wymian informacji jako porozumienie i/lub uzgodnioną praktykę w rozumieniu art. 81 WE. Ponadto, sporne czyny nie mogły w żadnym wypadku być zakwalifikowane jako naruszenie o charakterze ciągłym i jednolitym;

- naruszenie art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań przy ustalaniu kwoty grzywny, ponieważ Komisja w sposób wadliwy zastosowała wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien, a to ze względu na i) nieuwzględnienie audytowanego obrotu i ii) zrezygnowanie z ustalenia całkowitej wartości sprzedaży dóbr lub usług w związku z naruszeniem popełnionym na danym obszarze geograficznym. Poza tym, Komisja dokonała błędnej kwalifikacji okoliczności faktycznych. Wreszcie, w zakresie wniosku o zmniejszenie kwoty grzywny, skarżąca podnosi, że podmioty uczestniczące w kartelu opanowały nieznaczną część rynku, a kartel ten nie został wprowadzony w życie;
- naruszenie zawartego z Tunezją ⁽²⁾ układu eurośródziemnomorskiego, ponieważ Komisja zastosowała wyłącznie wspólnotowe przepisy dotyczące konkurencji, podczas gdy przepisy dotyczące konkurencji zawarte w układzie eurośródziemnomorskim winny być stosowane równolegle z tymi przepisami wspólnotowymi. Zdaniem skarżącej Komisja powinna była skonsultować się z Komitetem Stowarzyszenia UE-Tunezja, jak wymaga tego art. 36 układu. Skarżąca podnosi ponadto, że jednostronne podejście Komisji jest sprzeczne z zasadą kurtuazji międzynarodowej oraz z obowiązkiem zachowania należytej staranności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 (Dz. U. 2003, L 1, s. 1).

⁽²⁾ Układ eurośródziemnomorski ustanawiający stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Tunezyjską, z drugiej strony (Dz. U. 2005, L 278, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2008 r. — Volkswagen przeciwko OHIM i Deutsche BP (SunGasoline)

(Sprawa T-502/08)

(2009/C 44/84)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Volkswagen AG (Wolfsburg, Niemcy) (przedstawiciele: H.-P. Schrammek, C. Drzymalla i S. Risthaus, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Deutsche BP AG (Gelsenkirchen, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 19 września 2008 r. wydanej w postępowaniu odwoławczym R-513/2007-4 oraz

- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: znak słowny „SunGasoline” dla towarów i usług z klas 4, 7, 12, 35, 37 i 39 (zgłoszenie nr 3 418 647).

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Deutsche BP AG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: niemiecki znak słowny „GAZOLIN” (znak towarowy nr 763 901) dla towarów z klasy 4.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie odwołania w odniesieniu do niektórych towarów z klasy 4.

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 15 ust. 2 lit. b) w związku z art. 43 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 ⁽¹⁾, ponieważ prowadzące do zachowania prawa używanie wcześniejszego znaku towarowego nie zostało dostatecznie udowodnione oraz naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, ponieważ pomiędzy przeciwstawianymi sobie znakami nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 20 listopada 2008 r. — Rundpack przeciwko OHIM (wizerunek kubka)

(Sprawa T-503/08)

(2009/C 44/85)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Rundpack AG (przedstawiciel: R. Chmielewsky-Lehner, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji (R 1400/2006-1) OHIM z dnia 3 września 2008 r. oraz ponowne przekazanie zgłoszenia znaku nr 003 317 591 Urzędowi Harmonizacji w celu nadania dalszego biegu postępowaniu rejestracyjnemu, jak również obciążenie OHIM wszystkimi kosztami postępowania spornego, w szczególności kosztami postępowania przed Izłą Odwoławczą;

— tytułem żądania ewentualnego — stwierdzenie nieważności decyzji OHIM z dnia 3 września 2008 r. oraz ponowne przekazanie zgłoszenia znaku nr 003 317 591 z następującą zawężoną listą towarów Urzędowi Harmonizacji w celu nadania dalszego biegu postępowaniu rejestracyjnemu, jak również obciążenie OHIM wszystkimi kosztami postępowania spornego, w szczególności kosztami postępowania przed Izłą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: trójwymiarowy znak „BECHER RUND” dla towarów w klasach 16, 17 i 20 (zgłoszenie nr 3 317 591).

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, ponieważ zgłoszony znak posiada charakter odróżniający w niezbędnym zakresie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) Nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2008 r. — Mologen przeciwko OHIM (dSLIM)

(Sprawa T-504/08)

(2009/C 44/86)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mologen AG (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Klages)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 września 2008 r. w sprawie R 1077/2007-4;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „dSLIM” dla towarów i usług należących do klas 1, 5, 10, 42 i 44 (zgłoszenie nr 5 355 136).

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, ponieważ znak nie jest pozbawiony charakteru odróżniającego i nie posiada charakteru opisowego

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz. U. 1994, L 11, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 25 listopada 2008 r. — Nadine Trautwein Rolf Trautwein przeciwko OHIM

(Sprawa T-505/08)

(2009/C 44/87)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Trautwein Rolf Trautwein GbR, Research and Development (Leopoldshöhe, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Czychowski)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 17 września 2008 r. w sprawie R 1733/2007-1, a także decyzji pierwszego eksperta z dnia 17 października 2007 r. i zezwolenie na publikację zgłoszenia znaku towarowego nr 4829347,
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „Hunter” dla towarów należących do klas 18 i 25 (zgłoszenie nr 4 829 347)

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾, ponieważ znak nie jest pozbawiony charakteru odróżniającego i nie posiada charakteru opisowego

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz. U. 1994, L 11, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej
wydanego w dniu 11 września 2008 r. w sprawie F-135/07
Smadja przeciwko Komisji, wniesione w dniu 25 listopada
2008 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich**

(Sprawa T-513/08 P)

(2009/C 44/88)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: K. Herrmann i D. Martin, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Daniele Smadja (Nowe Delhi, Indie)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 11 września 2008 r. w sprawie F-135/07;
- oddalenie skargi wniesionej przez D. Smadję;
- obciążenie każdej ze stron własnymi kosztami postępowania w instancji odwoławczej oraz przed Sądem do spraw Służby Publicznej.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszym odwołaniu Komisja żąda uchylenia wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej (SSP) z dnia 11 września 2008 r. wydanego w sprawie F-135/07 Smadja przeciwko Komisji, w którym SSP stwierdził nieważności decyzji Komisji z dnia 21 grudnia 2006 r. dokonującej zaszeregowania skarżącej w pierwszej instancji do grupy A*15, stopień 1 w następstwie wydania przez Sąd Pierwszej Instancji wyroku w sprawie T-218/02 Napoli Buzzanca przeciwko Komisji.

Na poparcie odwołania Komisja powołuje jeden zarzut dotyczący naruszenia prawa w ramach wykładni zasady proporcjonalności.

Podzieliwszy zarzut na trzy części Komisja stwierdza, że:

- na zasadę proporcjonalności nie można powoływać się, w sytuacji gdy przepisy regulaminowe takie jak art. 3 i 4 regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich zakazują Komisji wydawania decyzji o powołaniu obowiązujących z mocą wsteczną;
- zasada proporcjonalności nie może doprowadzić do zaprzeczenia powagi rzeczy osądzonej wiążącej wyroki Sądu Pierwszej Instancji;

- na zasadę proporcjonalności nie można powoływać się, w sytuacji gdy przepisy regulaminowe takie jak art. 5 ust. 5 załącznika XIII w związku z art. 46 ust. 1 lit. a) regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich wykluczają w przypadku niniejszej sprawy zaszeregowanie do stopnia wyższego niż stopień 1.

**Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2008 r. — Volker
Mauerhofer przeciwko Komisji**

(Sprawa T-515/08)

(2009/C 44/89)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Volker Mauerhofer (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: J. Schartmüller, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- po pierwsze, stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu w zakresie, w jakim dotyczy on skarżącego;
- dodatkowo, lub alternatywnie do żądania stwierdzenia nieważności, uznanie, że w wyniku bezprawnego wydania zaskarżonego aktu po stronie pozwanej powstała odpowiedzialność pozaumowna;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz skarżącego kwoty 5 500 EUR tytułem odszkodowania za poniesione szkody w skutek wydania zaskarżonego aktu, wraz z odsetkami w wysokości 4 % w skali roku poczynawszy od 4 listopada 2008 r. aż do daty wydania wyroku kończącego postępowanie w niniejszej sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 września 2008 r., na mocy której wprowadziła ona administracyjny nakaz obniżenia liczby dni roboczych przyznanych skarżącemu na realizację jego zadań w ramach umowy o świadczenie usług doradczych nr MC/5043/025/001/2008, zawartej między skarżącym a doradcą w celu uczestnictwa w przedsięwzięciu o nazwie „Value Chain Mapping Analysis”, opartym na umowie ramowej „EuropeAid/123314/C/SER/multi” realizowanej w Bośni i Hercegowinie, zawartej między doradcą a Komisją. Skarżący wnosi ponadto o zasądzenie odszkodowania za szkody poniesione w wyniku wydania zaskarżonego aktu.

Na poparcie swych żądań skarżący podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze, skarżący twierdzi, że Komisja wydała zaskarżony akt z naruszeniem proceduralnego wymogu złożenia przez doradcę pisemnej propozycji przed wydaniem decyzji Komisji, zgodnie z postanowieniami ogólnych warunków i szczegółowych wytycznych mających zastosowanie do realizowanego na podstawie umowy ramowej projektu „Value Chain Mapping Analysis”.

Po drugie, skarżący podnosi, że zaskarżony akt wydano z naruszeniem jego prawa do bycia wysłuchanym przez bezstronny organ władzy.

Po trzecie, utrzymuje on, iż zaskarżony akt wydano z naruszeniem wymogu nakazującego, by sprawę rozpoznawał organ władzy niepozostający w konflikcie interesów.

Skarżący twierdzi ponadto, że wydając zaskarżony akt strona pozwana w sposób nieprawidłowy i niesłuszny dokonała obliczeń i analizy liczby dni roboczych odjętej od całkowitej liczby dni przyznanych skarżącemu na realizację jego zadań.

Skarżący podnosi wreszcie, że przy ustanawianiu zaskarżonego aktu Komisja dopuściła się nadużycia władzy, gdyż dokonując obliczenia liczby przyznanych skarżącemu dni roboczych nie wzięła pod uwagę omyłek popełnionych przez doradcę.

leków w ramach publicznego systemu opieki zdrowotnej jej kraju członkowskiego;

- obciążenie Komisji zasadnymi kosztami prawnymi i wydatkami poniesionymi przez stronę skarżącą w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie strona skarżąca występuje ze skargą z tytułu odpowiedzialności pozaumownej wynikającej ze szkody, którą poniosła w swoim przekonaniu w wyniku zarzucanej niezgodnej z prawem odmowy Komisji do podporządkowania się przyjętej na posiedzeniu plenarnym rezolucji Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾ i zapewnienia przestrzegania przez Danię przepisów dyrektywy Rady 96/29/Euratom z dnia 13 maja 1996 r. ustanawiającej podstawowe normy bezpieczeństwa w zakresie ochrony zdrowia pracowników i ogółu społeczeństwa przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego ⁽²⁾ w odniesieniu do pracowników, w tym do strony skarżącej, narażonych na skutki awarii jądrowej w Thule, Grenlandia.

⁽¹⁾ Sprawozdanie Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2007 r. w sprawie konsekwencji katastrofy w Thule z 1968 r. dla zdrowia ludności (petycja 720/2002) [2006/2012(INI)].

⁽²⁾ Dz.U. L 159, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2008 r. — Eriksen przeciwko Komisji

(Sprawa T-516/08)

(2009/C 44/90)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Heinz Helmuth Eriksen (Ebeltoft, Dania) (przedstawiciel: adwokat I. Anderson)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- zasądzenie od Komisji na rzecz strony skarżącej kwoty 800 000 EUR względnie innej sumy, którą Trybunał uzna za sprawiedliwą i słuszną, z tytułu odczuwanego wcześniej, obecnie i w przyszłości bólu, cierpienia i uszczerbku na zdrowiu wynikający z arbitralnej i niezgodnej z prawem odmowy ze strony Komisji wdrożenia nadzoru medycznego w zakresie chorób i schorzeń popromiennych w odniesieniu do byłych pracowników zatrudnionych w Thule;
- zasądzenie od Komisji na rzecz strony skarżącej lub zakładów opieki zdrowotnej bądź osób świadczących usługi opiekuńcze przyszłych kosztów leczenia i leków niezbędnych do złagodzenia i leczenia problemów zdrowotnych strony skarżącej, o których mowa w pierwszym żądaniu powyżej, ze względu na niedostępność takiego leczenia i

Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2008 r. — AIB-Vinçotte Luxembourg przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-524/08)

(2009/C 44/91)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: AIB-Vinçotte Luxembourg (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: R. Adam, avocat)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 2 października 2008 r. w sprawie odrzucenia oferty skarżącej w ramach przetargu nr INLO-A-BATILUX-07 268 & 271-00 mającego na celu rozbudowę i odnowienie budynku im. Konrada Adenauera w Luksemburgu;
- zastrzeżenie dla skarżącej możliwości skorzystania ze wszystkich pozostałych uprawnień, środków zaskarżenia, zarzutów i roszczeń, a w szczególności z możliwości zaskarżenia od Parlamentu odszkodowania w zakresie poniesionej szkody;
- w każdym razie obciążenie Parlamentu kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Parlamentu odrzucającą jej ofertę złożoną w ramach przetargu w odniesieniu do części B zamówienia dotyczącego projektu rozbudowy i odnowienia budynku KAD w Luksemburgu — zatwierdzony organ kontrolny (Dz.U. 2008, S 193-254240).

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty:

- dopuszczenia się przez Parlament oczywistego błędu w ocenie, ponieważ i) stowarzyszenie, któremu udzielono zamówienia nie miało wymaganych aprobat niezbędnych do wykonania zadań, określonych w specyfikacji warunków zamówienia oraz ii) oferta tego stowarzyszenia zawierała cenę nienormalnie niską w stosunku do kryteriów określonych w specyfikacji warunków zamówienia;
- naruszenia obowiązku uzasadnienia, ponieważ i) Parlament nie podał konkretnie, w czym wygrywająca oferta była bardziej korzystna od oferty skarżącej, przez co nie umożliwił skarżącej ustalenia przyczyn, dla których jej oferta nie wygrała oraz ii) skarżącej nie umożliwiono dowiedzenia się, czy zebrała się komisja oceniająca, a jeśli się zebrała, do jakich doszła wniosków;
- naruszenia zasad należytej staranności, dobrej administracji i przejrzystości, ponieważ Parlament zaniedbał przedstawienia w rozsądnym terminie żądanych wyjaśnień;
- naruszenia zapisów specyfikacji administracyjnych, ponieważ ani w zaskarżonej decyzji ani w kolejnych pismach nie podano, jakie przysługują środki odwoławcze.

Skarga wniesiona w dniu 1 grudnia 2008 r. — Poste Italiane przeciwko Komisji

(Sprawa T-525/08)

(2009/C 44/92)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Poste Italiane (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: A. Fratini, A. Sandulli, i F. Filpo, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uwzględnienie skargi i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 16 lipca 2008 r. w sprawie pomocy państwa C 42/2006, jaką Włochy wdrożyły w celu oprocentowania otwartych w Skarbie Państwa kont bieżących Poste Italiane, dotychczas niepublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji Komisji z dnia 16 lipca 2008 r. w sprawie pomocy C-42/2006, jaką Włochy wdrożyły w celu oprocentowania otwartych w Skarbie Państwa kont bieżących Poste Italiane. W decyzji tej Komisja uznała za niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc związaną z oprocentowaniem otwartych w Skarbie Państwa kont bieżących Poste Italiane, ustanowioną w ustawie nr 266 z dnia 23 grudnia 2005 r. oraz w porozumieniu zawartym w dniu 23 lutego 2006 r. między włoskim Ministrem Gospodarki i Finansów a Poste Italiane, którą to pomoc Włochy wdrożyły bezprawnie z naruszeniem art. 90 ust. 3 WE; Komisja w decyzji tej nakazała też odzyskanie tej pomocy.

Na poparcie swych żądań skarżąca podnosi:

- naruszenie art. 253 i 87 ust. 1 WE ze względu na popełnienie przez Komisję błędu co do okoliczności faktycznych oraz oczywistego błędu w ocenie w zakresie dotyczącym zastosowania kryterium starannego pożyczkobiorcy, w efekcie czego przyjęta została stopa, jakiej zażądano od pożyczkobiorcy prywatnego;
- naruszenie art. 87 ust. 1 WE ze względu na popełnienie przez Komisję oczywistego błędu w ocenie w zakresie dotyczącym inwestycji alternatywnych; należy zasygnalizować w tym względzie, że w trakcie postępowania administracyjnego władze włoskie podkreśliły, iż wskazany w ww. porozumieniu parametr, który ogranicza zarządzanie środkami pieniężnymi pochodzącymi z działalności pocztowej, stawia Poste Italiane w sytuacji bardziej niekorzystnej niż ta, która miałaby miejsce w przypadku możliwości uzyskania zysku z czynnego zarządzania, a zatem nie przysparza żadnej korzyści w rozumieniu art. 87 WE.

Skarżąca powołuje się także w tym względzie na znaczenie, jakie mają dla sprawy badanie przeprowadzone przez Royal Bank of Scotland oraz opinia pośredników finansowych, a także na porównanie z zarządem typu trading system, z zarządem środków pieniężnych pochodzących z polis ubezpieczeniowych Poste Vita, z zarządem funduszami EfiPoste, kontrolowanej przez Poste Italiane francuskiej spółki, oraz z kosztami długu publicznego.

Skarżąca podnosi także:

- naruszenie art. 253 i 87 ust. 1 WE spowodowane brakiem uzasadnienia oraz popełnieniem oczywistego błędu w ocenie; naruszenie art. 12 WE ze względu na naruszenie zasad dyskryminacji, uzasadnionych oczekiwań oraz pewności prawa ze względu na nieprzeprowadzenie analizy elementów korzyści oraz zakłócenia konkurencji w kontekście spoczywającej na Poste Italiane misji świadczenia usługi powszechnej;

- naruszenie ogólnych zasad uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa i proporcjonalności ze względu na nakazanie odzyskania rzekomej pomocy od jej beneficjenta.

**Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej
wydanego w dniu 25 września 2008 r. w sprawie F-44/05,
Strack przeciwko Komisji, wniesione w dniu 3 grudnia
2008 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich**

(Sprawa T-526/08 P)

(2009/C 44/93)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: H. Krämer i B. Eggers, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Guido Strack (Kolonia, Niemcy)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 25 września 2008 r. wydanego w sprawie F-44/05 Strack przeciwko Komisji,
- obciążenie skarżącego kosztami postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej oraz postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie skierowane jest przeciwko wyrokowi Sądu do Spraw Służby Publicznej z dnia 25 września 2008 r. wydanemu w sprawie F-44/05 Strack przeciwko Komisji. Wyrokiem tym stwierdzono nieważność decyzji Urzędu Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich, która odrzucała podanie skarżącego o przyjęcie go na stanowisko kierownika wydziału „Zaproszenia do składania ofert” i nakazywała Komisji zapłatę 2 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę poniesioną przez skarżącego.

W celu uzasadnienia odwołania skarżąca przytacza dwa zarzuty.

1. *Naruszenie prawa wspólnotowego poprzez uznanie istnienia interesu prawnego we wniesieniu skargi o stwierdzenie nieważności*

Komisja zarzuca po pierwsze, że wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji odmownej został uznany za dopuszczalny mimo braku u skarżącego interesu prawnego we wniesieniu skargi o stwierdzenie nieważności decyzji o powołaniu, wynikającego z jednoczesnego wniesienia skargi odszkodowawczej. Takie rozwiązanie stanowi błąd co do prawa i może prowadzić

do niepewności w odniesieniu do środków wykonawczych, o których mowa w art. 233 WE. Reguła, zgodnie z którą niedopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności automatycznie pociąga za sobą niedopuszczalność bezpośrednio z nią związanej skargi odszkodowawczej nie znajdowałaby zastosowania w sytuacji gdy brak jest niebezpieczeństwa, że w drodze skargi odszkodowawczej dojdzie do obejścia wymaganego postępowania poprzedzającego czy też innych przesłanek dopuszczalności, a zatem skarga odszkodowawcza mogłaby być dopuszczalna także wtedy gdy skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna z powodu braku interesu prawnego.

2. *Braki w uzasadnieniu odnośnie do wykładni i stosowania przesłanki zaistnienia krzywdy*

Po drugie Sąd popełnił w pkt 219 zaskarżonego wyroku błąd stwierdzając, że skarżący rzeczywiście odniósł krzywdę wynikającą z pozbawienia go prawa do rozpatrzenia jego kandydatury przysługującego w określonych okolicznościach. Wniosek ten nieuchronnie oznacza, że niezgodność z prawem decyzji odrzucającej podanie jest jednoznaczna z krzywdą. Taka wykładnia nie uwzględnia faktu, że odpowiedzialność pozaumowna Wspólnoty wymaga łącznego spełnienia trzech przesłanek czyli po pierwsze niezgodności z prawem zachowania zarzuconego instytucjom, rzeczywistego charakteru powoływanej szkody i po trzecie istnienia związku przyczynowego między dwoma poprzedzającymi przesłankami.

**Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2008 r. — Norilsk
Nickel Harjavalta Oy i Umicore NV przeciwko Komisji**

(Sprawa T-532/08)

(2009/C 44/94)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Norilsk Nickel Harjavalta Oy (Harjavalta, Finlandia) i Umicore SA/NV (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: K. Nordlander, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną;
- Stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu;
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

W swej skardze skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności konkretnego wpisu grupy czterech związków obejmujących węglan niklu — czystego węglanu niklu, hydroksywęglanu niklu i dwóch innych związków (zwanymi dalej „węglanami niklu”) — do dyrektywy Komisji 2008/58/WE ⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie trzydziestego DPT”), stanowiącej dostosowanie do postępu technicznego („DPT”) dyrektywy 67/548/EWG ⁽²⁾ (zwanej dalej „dyrektywą dotyczącą substancji niebezpiecznych”).

Skarżące twierdzą przede wszystkim, że zmieniona klasyfikacja węglanów niklu nie jest oparta na obowiązujących kryteriach prawnych. Ich zdaniem zmieniona klasyfikacja węglanów niklu jest sprzeczna z wymogami dyrektywy dotyczącej substancji niebezpiecznych, ponieważ nie została poparta danymi i nie stanowi dostosowania do postępu technicznego. Przeciwnie, skarżące twierdzą, że Komisja zmieniła klasyfikację węglanów niklu w oparciu o ocenę ryzyka węglanów niklu przeprowadzoną dla innych celów na podstawie rozporządzenia (WE) nr 793/93 ⁽³⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie oceny ryzyka”). Skarżące twierdzą także, że Komisja oparła się w szczególności na oświadczeniu w sprawie zastosowania odstępstwa, w którym cztery niezależne spółki, włączając w to skarżące, wniosły o zezwolenie na nieprzeprowadzanie niektórych badań wymaganych na mocy rozporządzenia w sprawie oceny ryzyka. Zdaniem skarżących oświadczenie to nie zawierało żadnych informacji mogących uzasadniać zmiany w klasyfikacji węglanów niklu zawartej w dyrektywie w sprawie trzydziestego DPT

W związku z tym skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności dwóch odrębnych aktów Komisji Europejskiej:

- zmienionej klasyfikacji węglanów niklu w pozycji 028-010-00-0 w załączniku F do dyrektywy w sprawie trzydziestego DPT;
- decyzji Komisji o posłużeniu się oświadczeniem w sprawie zastosowania odstępstwa złożonym przez skarżące na podstawie rozporządzenia w sprawie oceny ryzyka, jako podstawą do wpisu zaskarżonej pozycji.

Na poparcie swoich żądań skarżące twierdzą, że zaskarżone akty nie są zgodne z wymogami dyrektywy dotyczącej substancji niebezpiecznych z następujących powodów:

- a) zaskarżone akty nie spełniają szczegółowych kryteriów oraz wymogów w zakresie danych naukowych dla klasyfikacji w poszczególnych klasach zagrożenia zgodnie z załącznikiem VI do dyrektywy dotyczącej substancji niebezpiecznych;
- b) przyjmując zaskarżone akty Komisja nie wzięła pod uwagę charakterystycznych właściwości węglanów niklu w kontekście zwykłego obchodzenia się z nimi i zwykłego używania zgodnie z wymogami dyrektywy dotyczącej substancji niebezpiecznych;
- c) zaskarżone akty nie stanowią dostosowania dyrektywy dotyczącej substancji niebezpiecznych do postępu technicznego i jako takie nie mają podstawy w prawie wspólnotowym;
- d) przyjmując zaskarżone akty i opierając zaskarżony wpis na ocenie ryzyka węglanów niklu na gruncie rozporządzenia w sprawie oceny ryzyka, zamiast stosować art. 4 oraz kryteria klasyfikacji z załącznika VI Komisja przekroczyła zakres swych uprawnień przysługujący jej zgodnie z dyrektywą dotyczącą substancji niebezpiecznych.

Ponadto skarżące twierdzą, że nieważność zmienionej klasyfikacji węglanów niklu w dyrektywie w sprawie trzydziestego DPT należy stwierdzić, ponieważ Komisja nie podała powodów, na których zmiana została oparta, jak tego wymaga art. 253 WE.

⁽¹⁾ Dyrektywa Komisji 2008/58/WE z dnia 21 sierpnia 2008 r. dostosująca po raz trzydziesty do postępu technicznego dyrektywę Rady 67/548/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych (Dz.U. L 246, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 67/548/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych (Dz.U. 196, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 z dnia 23 marca 1993 r. w sprawie oceny i kontroli ryzyk stwarzanych przez istniejące substancje (Dz.U. L 84, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2008 r. — Telekomunikacja Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-533/08)

(2009/C 44/95)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Telekomunikacja Polska SA (Warszawa, Polska) (pełnomocnicy: H. Romańczuk, M. Modzelewska de Raad i S. Hautbourg, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji K(2008) 4997 z dnia 4 września 2008 r., nakazującej przedsiębiorcy Telekomunikacja Polska S.A. oraz wszystkim przedsiębiorcom bezpośrednio lub pośrednio przez nią kontrolowanym podporządkowanie się kontroli zgodnie z art. 20 ust. 4 Rozporządzenia Rady nr 1/2003 ⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji K(2008) 4997 z dnia 4 września 2008 r., nakazującej przedsiębiorcy Telekomunikacja Polska S.A. oraz wszystkim przedsiębiorcom pośrednio lub bezpośrednio, całkowicie lub częściowo przez nią kontrolowanym podporządkowanie się kontroli, zgodnie z art. 20 ust. 4 Rozporządzenia Rady nr 1/2003, w ramach postępowania sprawie domniemanego stosowania praktyk niezgodnych z art. 82 WE w sektorze komunikacji elektronicznej.

Skarżąca podnosi następujące zarzuty na poparcie swojej skargi:

Po pierwsze, skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem obowiązku prawidłowego uzasadnienia przewidzianego w art. 253 WE oraz art. 20 ust. 4 Rozporządzenia Rady nr 1/2003. W tym zakresie skarżąca zarzuca Komisji, że nie wykazała ona w sposób satysfakcjonujący, że jest w posiadaniu informacji i dowodów, na podstawie których można w sposób racjonalny domniemywać popełnienie przez skarżącą zarzucanego jej naruszenia. Ponadto, zdaniem skarżącej, decyzja Komisji nie określa wystarczająco precyzyjnie faktów, które Komisja zamierzała zbadać w trakcie kontroli. Skarżąca twierdzi również, że Komisja naruszyła obowiązek określenia w zaskarżonej decyzji istotnych cech naruszenia zarzucanego skarżącej.

Po drugie, skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza zasadę proporcjonalności, ponieważ Komisja nie wybrała, zdaniem skarżącej, sposobu przeprowadzenia postępowania, który byłby najmniej uciążliwy dla skarżącej.

Po trzecie, skarżąca twierdzi, że Komisja nie zagwarantowała skarżącej prawa do obrony, w szczególności w związku z naruszeniami podnoszonymi przez skarżącą w stosunku do zaskarżonej decyzji w zarzucie pierwszym. W związku z powyższym skarżąca podnosi, że nie miała możliwości jednoznacznego określenia, jakie praktyki były przedmiotem kontroli Komisji i w konsekwencji prawidłowej oceny, czy i w jakim zakresie kontrola jest uzasadniona ani ciążącego na niej obowiązku współpracy z Komisją w trakcie kontroli.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 1 grudnia 2008 r. — Granuband BV przeciwko OHIM OHMI — Granuflex Ipari és Kereskedelmi (GRANUFLEX)

(Sprawa T-534/08)

(2009/C 44/96)

Język skargi: *niderlandzki*

Strony

Strona skarżąca: Granuband BV (Amsterdam, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Ellens)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Strona postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Granuflex Ipari és Kereskedelmi Kft (Budapeszt, Węgry)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji OHIM z dnia 15 września 2008 r., wysłanej w dniu 24 września 2008 r., lub jej zmiana z powodu naruszenia przepisów art. 52 ust. 1 i art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 40/94;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: Graficzny znak towarowy GRANUFLEX dla towarów z klas 17, 19 i 27 — wspólnotowy znak towarowy nr 943118

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Granuband B.V.

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Granuflex Ipari és Kereskedelmi Kft.

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: Nazwa handlowa GRANUFLEX dla towarów i usług z klas 17, 19, 27 i 37

Decyzja Wydziału Unieważnień: Unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania skarżącej

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. c) i art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2008 r. — Etimine i Etiproducts przeciwko Komisji

(Sprawa T-539/08)

(2009/C 44/97)

Język postępowania: *angielski*

Strony

Strona skarżąca: Etimine SA (Bettembourg, Luksemburg) oraz Ab Etiproducts Oy (Espoo, Finlandia) (przedstawiciele: C. Mereu i K. Van Maldegem, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;
- częściowe stwierdzenie nieważności zaskarżonych środków przez stwierdzenie nieważności pozycji z Załącznika 1 G do zaskarżonego aktu w odniesieniu do następujących substancji:
 - kwas borowy; kwas borowy, w stanie surowym,
 - tritlenek diboru, tlenek boru,

- tetraboran disodu, bezwodny; kwas borowy, sól diodowa; heptatlenek disodu tetraboru, hydrat; kwas ortoborowy, sól sodowa,
- dekahydrat tetraboranu disodu; dekahydrat boraksu,
- pentahydrat tetraboranu disodu; pentahydrat boraksu;
- bądź częściowe stwierdzenie nieważności zaskarżonych środków przez stwierdzenie nieważności pozycji z Załącznika 1 G do zaskarżonego aktu w odniesieniu do następujących substancji:
 - tritlenek boru; tlenek boru;
 - tetraboran disodu, bezwodny; kwas borowy, sól diodowa; heptatlenek disodu tetraboru, hydrat; kwas ortoborowy, sól sodowa;
 - dekahydrat tetraboranu disodu; dekahydrat boraksu;
 - pentahydrat tetraboranu disodu; pentahydrat boraksu;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca wnosi na podstawie art. 230 WE o częściowe stwierdzenie nieważności dyrektywy Komisji 2008/58/WE z dnia 21 sierpnia 2008 r., dostosowującej po raz trzydziesty do postępu technicznego dyrektywę Rady 67/548/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych⁽¹⁾, w zakresie w jakim klasyfikuje ona niektóre borany jako toksyczne dla rozrodczości, zarówno w zakresie płodności jak i rozwoju.

Na poparcie swych roszczeń strona skarżąca przedstawia trzy zarzuty.

Po pierwsze strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne, jako że zaskarżony środek jest niezgodny z mającą zastosowanie procedurą prawodawczą naruszając przeto art. 5 WE i art. 7 WE, art. 29 dyrektywy Rady 67/548/EWG⁽²⁾ oraz art. 5 decyzji Rady 1999/468/WE⁽³⁾.

Po drugie strona skarżąca argumentuje, że Komisja dopuściła się błędów w ocenie przy stosowaniu kryteriów klasyfikacji boranów, naruszając tym samym dyrektywę Rady 67/548/EWG. Strona skarżąca podnosi, że Komisja nie zastosowała lub zastosowała nieprawidłowo zasadę „normalnego obchodzenia się i użycia” określoną w załączniku VI dyrektywy 67/548/EWG, bezprawnie zastosowała kryteria oceny ryzyka, chociaż zdaniem strony skarżącej nie mają one znaczenia w ramach klasyfikacji substancji na gruncie dyrektywy 67/548/EWG, oraz nie zastosowała bądź zastosowała nieprawidłowo kryterium „stosowności” naruszając punkt 4.2.3.3. załącznika VI dyrektywy 67/548/EWG. Ponadto strona skarżąca utrzymuje, że Komisja nie nadała wystarczającej wagi danym epidemiologicznym i ludzkim przedłożonym przez skarżącego, w skutek czego zaskarżony środek jest częściowo dotknięty wyraźnym błędem w ocenie. Strona skarżąca twierdzi, że Komisja bezprawnie wniosowała z danych odnoszących się do jednego z boranów dla celów sklasyfikowania innego boranu, przez co zaskarżony środek musi zostać uznany za nieważny przynajmniej w części dotyczącej tegoż boranu. Strona skarżąca podnosi, że Komisja

nie podała odpowiednich powodów zgodnie z art. 253 WE, jako że nie przedstawiła ona uzasadnienia celem wy tłumaczenia podstaw wnioskowania w przedmiocie danych.

Po trzecie strona skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła podstawowe zasady prawa wspólnotowego takie jak zasada proporcjonalności z art. 5 WE, jako że zdaniem strony skarżącej, zaskarżony środek wykracza poza działania konieczne dla osiągnięcia jego celów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 246, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych, Dz.U. 196, s. 1.

⁽³⁾ Decyzja Rady z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji Dz.U. L 184 s. 23.

Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2008 r. — Esso i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-540/08)

(2009/C 44/98)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Esso Société Anonyme Française (Courbevoie, Francja), Esso Deutschland GmbH (Hamburg, Niemcy), Exxon-Mobil Petroleum and Chemical BVBA (Antwerpia, Belgia), Exxon Mobil Corp. (Irving, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: R. Snelders, R. Subiotto, L.-P. Rudolf i M. Piergiorganni, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji z dnia 1 października 2008 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE (sprawa COMP/39.181 — Woski parafinowe);
- obniżenie grzywny nałożonej przez skarżące na mocy tej decyzji oraz
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C(2008) 5476 wersja ostateczna z dnia 1 października 2008 r., w sprawie COMP/39.181 — Woski parafinowe (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) oraz o obniżenie wysokości grzywny nałożonych na skarżące.

Na poparcie swych żądań skarżące podnoszą dwa główne zarzuty:

W swym pierwszym zarzucie skarżące podnoszą, że decyzja narusza prawo, gdyż obliczenia nałożonej na spółkę Esso Société Anonyme Française (zwaną dalej „Esso”) grzywny dokonano w niej przy zastosowaniu metodologii, która nie uwzględnia bezspornej okoliczności, iż, przed zawarciem między spółkami Exxon i Mobil porozumienia w sprawie kartelu, spółka Exxon nie uczestniczyła w naruszeniu w zakresie dotyczącym wosków parafinowych. Skarżące podnoszą, że na mocy zaskarżonej decyzji spółka Esso została ukarana grzywną tak, jak gdyby spółka Exxon uczestniczyła w naruszeniu przez okres siedmiu lat przed połączeniem, mimo iż w zaskarżonej decyzji przyznano, że tak nie było. W rezultacie zaskarżona decyzja przeszacowuje względną wagę uczestnictwa spółki Esso w popełnionym naruszeniu oraz narusza zasady równości i proporcjonalności, a także art. 23 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ⁽¹⁾ oraz wytyczne w sprawie grzywien z 2006 r. ⁽²⁾.

W swym drugim zarzucie skarżące podnoszą, że zaskarżona decyzja narusza prawo w zakresie, w jakim uznano w niej, że uczestnictwo skarżących w części naruszenia dotyczącej sektora wosków parafinowych zakończyło się dopiero w listopadzie 2003 r. Skarżące twierdzą w szczególności, że w zaskarżonej decyzji Komisja nie wywiązała się ze spoczywającego na niej ciężaru dowodowego w zakresie wykazania długości okresu uczestnictwa skarżących w części naruszenia dotyczącej sektora wosków parafinowych. Ponadto, skarżące utrzymują, że w zaskarżonej decyzji nie wyciągnięto prawidłowych wniosków z bezspornej okoliczności polegającej na tym, iż skarżące nie uczestniczyły w żadnych „spotkaniach technicznych” mających miejsce po dacie 27/28 lutego 2003 r., ani nie były informowane o wynikach takich spotkań.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

⁽²⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 6).

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2008 r. — Sasol i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-541/08)

(2009/C 44/99)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sasol Ltd (Johannesburg, Republika Południowej Afryki), Sasol Holding in Germany GmbH (Hamburg, Niemcy), Sasol Wax International AG (Hamburg, Niemcy), Sasol Wax GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: W. Bosch, U. Denzel i C. von Köckritz, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Uchylenie lub znaczne obniżenie wysokości grzywny nałożonej na Sasol Limited, Sasol Holding in Germany GmbH, Sasol Wax International AG i Sasol Wax GmbH na podstawie art. 2 decyzji oraz
- obciążenie Komisji poniesionymi przez skarżące kosztami obsługi prawnej oraz innymi kosztami i wydatkami związanymi z niniejszą sprawą.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze w imieniu skarżących wniesiono o częściowe stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 230 WE, decyzji Komisji C(2008) 5476 wersja ostateczna z dnia 1 października 2008 r., dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 EOG w sprawie COMP/39.181 — Woski parafinowe.

W swej decyzji Komisja uznała, że szereg producentów wosków parafinowych i gaczy parafinowej utworzyła kartel funkcjonujący w latach 1992 - 2005, w ramach którego producenci ci regularnie odbywali spotkania w celu omówienia poziomu cen, podziału rynków lub klientów oraz wymiany ważnych informacji handlowych dotyczących parafiny i gaczy parafinowej sprzedawanych na rzecz docelowych odbiorców w Niemczech.

Skarżące opierają swą skargę na następujących zarzutach i głównych argumentach:

Według skarżących Komisja błędnie uznała, że Sasol Limited (spółka dominująca grupy Sasol), Sasol Holding in Germany oraz Sasol Wax International AG ponoszą odpowiedzialność za „okres realizacji wspólnego przedsięwzięcia” (od dnia 1 maja 1995 r. do dnia 30 czerwca 2002 r.). Skarżące podnoszą, iż przyjęte przez Komisję założenie, że Sasol Limited (za pośrednictwem swej spółki zależnej Sasol International Holding in Germany) wywierała decydujący wpływ na spółkę Schumann Sasol International AG, stanowi oczywisty błąd w zakresie oceny dostępnych Komisji materiałów dowodowych.

Skarżące podnoszą dalej, że Komisja popełniła błąd, uznając Sasol Limited, Sasol Holding in Germany oraz Sasol Wax International AG za ponoszące odpowiedzialność za „okres Sasol” od dnia 1 lipca 2002 r. do dnia 28 kwietnia 2005 r. Twierdzą one nadto, iż Komisja błędnie zastosowała prawo i pominęła dowody przedstawione przez Sasol ⁽¹⁾, z których wynikało, że Sasol Wax działała na rynku w sposób autonomiczny, co obala wszelkie domniemania dotyczące odpowiedzialności spółki dominującej.

Ponadto skarżące podnoszą, że Komisja błędnie uznała, iż spółka VARA nie ponosi solidarnej odpowiedzialności za „okres Schumanna” (od dnia 3 września 1992 r. do dnia 30 kwietnia 1995 r.). Zamiast uznania odpowiedzialności spółki VARA ⁽²⁾, która sprawowała kontrolę nad podmiotem uczestniczącym w naruszeniach, Komisja przypisała całą odpowiedzialność wyłącznie Sasol, uniemożliwiając jej przez to ewentualne występowanie z roszczeniami wobec spółki VARA.

Skarżące utrzymują, że Komisja popełniła także oczywiste błędy przy ustalaniu kwoty podstawowej nałożonej na Sasol grzywny, polegające na zawyżeniu wysokości podlegającego uwzględnieniu obrotu oraz wzięciu pod uwagę wartości obrotu odnoszącej się do produktów, których naruszenie nie dotyczyło ani pośrednio, ani bezpośrednio w rozumieniu art. 23 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ⁽¹⁾. Komisja naruszyła również prawo poprzez wybranie niewłaściwej metodologii dla ustalenia kwoty podstawowej, jaka winna być stosowana w przypadkach, gdy decyzja w sprawie grzywny skierowana jest do różnych odbiorców i dotyczy różnych okresów naruszenia.

Skarżące twierdzą ponadto, że Komisja popełniła błąd polegający na przyjęciu założenia o wiodącej roli Sasol w sektorze wosków parafinowych i niesłusznie podwyższyła nałożoną na Sasol grzywnę o nadmierną i nieproporcjonalną wartość wynoszącą 50 %.

Skarżące podnoszą dalej, że Komisja błędnie nie zastosowała wynoszącego 10 % pułapu przewidzianego w art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 i naruszyła zasadę indywidualnej odpowiedzialności prawnej poprzez nieograniczenie grzywny wymierzonej w odniesieniu do tego okresu do poziomu 10 % obrotu uzyskanego przez Schümanna, który, według skarżących, ostatecznie kontrolował spółkę bezpośrednio zaangażowaną w popełnienie naruszenia.

Skarżące utrzymują wreszcie, że Komisja popełniła błąd polegający na niezwolnieniu Sasol z obowiązku uiszczenia tych części grzywny, w odniesieniu do których Komisja polegała przede wszystkim na materiałach dowodowych dobrowolnie udostępnionych przez Sasol w ramach jej współpracy z Komisją.

⁽¹⁾ O ile nie wskazano inaczej, termin ten odnosi się do spółek grupy Sasol, którym zarzuca się uczestnictwo w kartelu.
⁽²⁾ Partnera w realizacji wspólnego przedsięwzięcia Schümann Sasol International AG, łącznie z Sasol Ltd, który nabył pośrednio dwie trzecie udziałów w spółce Hans-Otto Schümann GmbH & Co KG.
⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2008 r. — Evropaiki Dynamiki przeciwko ECHA

(Sprawa T-542/08)

(2009/C 44/100)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: N. Korogiannakis, P. Katsimani i M. Dermitzakis, adwokaci)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji Chemikaliów w sprawie odrzucenia oferty skarżącej złożonej w nieograniczonym przetargu ECHA/2008/24 na „opracowanie narzędzia służącego do oceny bezpieczeństwa produktów chemicznych” (Dz.U. 2008/S 115-152918), przesłanej skarżącej w postaci nieopatrzonego datą pisma otrzymanego przez skarżącą w dniu 25 września 2008 r., oraz wszystkich późniejszych decyzji ECHA, w tym decyzji o udzieleniu tego zamówienia wybranemu oferentowi;
- zasądzenie od ECHA na rzecz skarżącej odszkodowania w kwocie 1 500 000 EUR z tytułu szkód poniesionych w związku z tym postępowaniem przetargowym;
- obciążenie ECHA kosztami obsługi prawnej poniesionymi przez skarżącą w związku z niniejszą skargą, także w przypadku oddalenia skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi w swej skardze o stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji Chemikaliów („ECHA”), która została jej przekazana w dniu 25 września 2008 r. w postaci pisma informującego skarżącą o tym, że jej oferta złożona w postępowaniu przetargowym ECHA/2008/24 dotyczącym opracowania „narzędzia służącego do oceny bezpieczeństwa produktów chemicznych” (Dz.U. 2008/S 115-152918) nie została wybrana oraz, że zamówienie zostało udzielone spółce TRASY S.A.

Skarżąca podnosi, że komitet ds. oceny popełnił liczne błędy w zakresie oceny w odniesieniu do kryteriów udzielania zamówień, zaś instytucja zamawiająca naruszyła jej zdaniem podstawowe reguły i główne zasady udzielania zamówień publicznych. Skarżąca twierdzi nadto, iż ECHA dopuściła się nadużycia władzy w zakresie oceny ofert, naruszyła przepisy rozporządzenia finansowego, a także zasadę przejrzystości i równego traktowania oraz że uzasadnienie decyzji jest niewystarczające i posługuje się nieostrymi pojęciami. Skarżąca utrzymuje wreszcie, że strona pozwana naruszyła podstawowy wymóg proceduralny wynikający z art.158a rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 478/2007 ⁽¹⁾ przewidującego okres standstill przed podpisaniem zamówienia z wybranym oferentem. Skarżąca podnosi, że strona pozwana celowo opóźniała korespondencję z nią, aby móc sfinalizować podpisanie umowy z wybranym oferentem przed otrzymaniem od skarżącej jakichkolwiek komentarzy, przez co zniweczyła ona sens i cel okresu standstill.

Ponadto skarżąca wnosi o zasądzenie zadośćuczynienia pieniężnego w kwocie 1 500 000 EUR, odpowiadającego oszacowanej wysokości zysku brutto, jaki uzyskalaby, gdyby udzielono jej zamówienia w ramach postępowania dotyczącego wyżej wymienionego zamówienia publicznego. Skarżąca twierdzi, że jej żądanie zasądzenia odszkodowania oparte jest na popartych dowodami argumentach, z których wynika, iż popełnione zostało wystarczająco poważne naruszenie nadrzędnej reguły prawa mającej na celu ochronę jednostki oraz iż właściwie

instytucje w sposób oczywisty i poważny przekroczyły granice swych kompetencji.

(¹) Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 478/2007 z dnia 23 kwietnia 2007 r. zmieniające rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2342/2002 ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2007, L 111, s. 13).

Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2008 r. — Villa Alme przeciwko OHIM — Bodegas Marqués de Murrieta (i GAI)

(Sprawa T-546/08)

(2009/C 44/101)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Villa Almè Azienda vitivinicola di Vizzotto Giuseppe (Mansuè, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Massa i P. Massa)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Bodegas Marqués de Murrieta, S.A. (Logroño, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji R1695/2007-1 Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 24 września 2008 r. i obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „i GAY” (zgłoszenie nr 4.458.295) dla towarów należących do klasy 33 (wina)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Bodegas Marqués de Murrieta, S.A.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: hiszpański słowny znak towarowy (nr 2.315.558) „YGAI” oraz wspólnotowe, graficzny (nr 1.707.729) i słowny (nr 1.699.412), znaki towarowe „MARQUES DE MURRIETA YGAY” dla towarów należących do klasy 33 (wina)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: nieprawidłowe zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2008 r. — Total przeciwko Komisji

(Sprawa T-548/08)

(2009/C 44/102)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Total SA (Courbevoie, Francja) (przedstawiciele: E. Morgan de Rivery i A. Noël-Baron, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— tytułem żądania głównego, stwierdzenie — na podstawie art. 230 WE — nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich nr C(2008) 5476 wersja ostateczna z dnia 1 października 2008 r., w zakresie w jakim dotyczy ona TOTAL SA;

— tytułem żądania ewentualnego, uchylenie — na podstawie art. 230 WE — grzywny w wysokości 128 163 000 EUR nałożonej solidarnie na TOTAL FRANCE i TOTAL SA w art. 2 decyzji Komisji Wspólnot Europejskich nr C(2008) 5476 wersja ostateczna z dnia 1 października 2008 r.;

— tytułem dalszego żądania ewentualnego, obniżenie — na podstawie art. 229 WE — grzywny w wysokości 128 163 000 EUR nałożonej solidarnie na TOTAL FRANCE i TOTAL SA w art. 2 decyzji Komisji Wspólnot Europejskich nr C(2008) 5476 wersja ostateczna z dnia 1 października 2008 r.;

— w każdym razie obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji nr C(2008) 5476 wersja ostateczna z dnia 1 października 2008 r. w sprawie COMP/39.181 — Woski do wyrobu świec, w której Komisja stwierdziła, że pewne przedsiębiorstwa, w tym skarżąca, naruszyły art. 81 ust. 1 WE i art. 53 ust. 1 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, ustalając ceny i dzieląc rynki wosków parafinowych w Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) i gaczy parafinowej w Niemczech.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi dziewięć zarzutów opartych na (lub zmierzających do):

— naruszeniu prawa do obrony i domniemania niewinności skarżącej, jako że zaskarżona decyzja narusza zakres stosowania tego prawa *ratione personae*, a także ze względu na nieprawidłowości proceduralne popełnione na etapie dochodzenia i z uwagi na zaprezentowane w samej decyzji rozumowanie mające charakter błędnego koła;

— sprzeczności uzasadnienia co do: i) konieczności zbadania, czy spółka dominująca rzeczywiście wywierała decydujący wpływ na swoją spółkę zależną; ii) zakresu kontroli, jaką spółka dominująca powinna sprawować nad swoją spółką zależną, aby można było przypisać naruszenie spółce dominującej;

- naruszeniu zasad związanych z przypisaniem odpowiedzialności za naruszenia art. 81 WE w ramach grup przedsiębiorstw, ponieważ i) Komisja błędnie stwierdziła w zaskarżonej decyzji, że nie ma ona obowiązku wskazać dowodów na poparcie domniemania; ii) zaskarżona decyzja narusza zasadę niezależności prawnej i ekonomicznej każdej spółki zależnej, na której bazują krajowe prawa spółek;
- oczywistym błędzie w zakresie oceny, jako że i) fakt wskazania z nazwiska członków rady nadzorczej TOTAL FRANCE przez TOTAL SA nie wzmacnia domniemania decydującego wpływu; ii) zbiór poszlak przedstawiony przez TOTAL SA pozwalał w niezaprzeczalny sposób na obalenie domniemania decydującego wpływu;
- naruszeniu zasad odpowiedzialności za własne czyny, indywidualizacji kar oraz legalności, jako że Komisja przyjęła, iż TOTAL SA i TOTAL FRANCE stanowiły jeden podmiot gospodarczy;
- naruszeniu zasad pewności prawa i dobrej administracji w związku z tym, że i) fakt przypisania spółce TOTAL SA odpowiedzialności za naruszenie, którego jakoby dopuściła się jej spółka zależna TOTAL FRANCE, opiera się na nowym kryterium; ii) Komisja nie dokonała oceny sytuacji indywidualnie w zależności od przypadku, tak jak wskazała, że to uczyni;
- nadużyciu władzy, ponieważ celem rozporządzenia nr 1/2003 jest ukaranie przedsiębiorstwa za naruszenie reguł konkurencji, a nie nałożenie na to przedsiębiorstwo kary w maksymalnym wymiarze, wklajając w to spółkę dominującą;
- naruszeniu zasady proporcjonalności, jako że ostateczna kwota grzywny nałożonej na skarżącą i na jej spółkę zależną jest całkowicie oderwana od wartości sprzedaży produktów objętych zarzucanym naruszeniem będącym przedmiotem decyzji;
- obniżenia grzywny, ponieważ ani waga, ani czas trwania zarzucanych praktyk nie były takie, jakie Komisja zamierza im przypisać, a prawo skarżącej do obrony zostało w istotny sposób naruszone.

**Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2008 r. —
Luksemburg przeciwko Komisji**

(Sprawa T-549/08)

(2009/C 44/103)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: M. Fisch, pełnomocnik i P. Kinsch, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 5383 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie zawieszenia płatności pośrednich z Europejskiego Funduszu Socjalnego (EFS) na rzecz jednolitego dokumentu planowania programów dotyczących wspólnotowych interwencji strukturalnych, wchodzącego w zakres Celu nr 3 w Wielkim Księstwie Luksemburga oraz decyzji Komisji C(2008) 5730 z dnia 6 października 2008 r. w sprawie zawieszenia płatności pośrednich z programu inicjatywy wspólnotowej dotyczącej zwalczania wszelkich form dyskryminacji i nierówności w związku z rynkiem pracy (EQUAL) w Wielkim Księstwie Luksemburga.

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty dotyczące:

- naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, w zakresie w jakim Komisja stwierdziła — podczas dwóch kontroli luksemburskiego systemu zarządzania i kontroli, przeprowadzonych przed okresem planowania programów — że ów system w dostatecznym stopniu gwarantuje przestrzeganie istniejących uregulowań i ogólnie przyjętych kryteriów dobrego zarządzania; tak więc dopiero podczas kontroli przeprowadzonej po zakończeniu rozpatrywanego okresu planowania programów Komisja doszła do niekorzystnych wniosków w odniesieniu do systemu zarządzania i kontroli;
- błędnej interpretacji przepisów wykonawczych stanowiących podstawę zaskarżonych decyzji (⁽¹⁾), które to przepisy — wbrew twierdzeniom Komisji — nie wykluczają tego by i) organ zarządzający i organ właściwy w sprawach płatności były częścią jednej struktury, a ii) krajowy organ zarządzający zgłaszał Komisji wydatki, które mogą wprawdzie budzić wątpliwości, jednakże nie zostają zakwalifikowane jako prawnie niedopuszczalne w chwili ich zgłoszenia;
- nieścisłości materialnej niektórych okoliczności faktycznych, na których oparto zaskarżone decyzje, dotyczących przechowywania akt przez organ zarządzający.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiające przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych (Dz.U. L 161, s. 1) i rozporządzenie Komisji (WE) nr 438/2001 z dnia 2 marca 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 dotyczącego zarządzania i systemów kontroli pomocy udzielanej w ramach funduszy strukturalnych (Dz.U. L 63, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2008 r. — Eni SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-558/08)**

(2009/C 44/104)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Eni SpA (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: M. Siragusa, D. Durante, G.C. Rizza, S. Valentino i L. Bellia, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji w całości lub jej części, z wynikającymi z tego faktu konsekwencjami dla wymiaru kary;
- tytułem ewentualnym, uchylenie lub obniżenie wysokości kary;
- w obu przypadkach, obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja zaskarżona w ramach niniejszego postępowania jest tożsama z decyzją stanowiącą przedmiot skargi w sprawie T-540/08 Esso i in. przeciwko Komisji.

Na poparcie swych żądań skarżąca podnosi:

- naruszenie i błędne zastosowanie art. 81 WE w zakresie, w jakim w art. 1 decyzji Komisja stwierdziła uczestnictwo Eni w porozumieniu lub praktyce uzgodnionej o ciągłym charakterze ze względu na obecność M. Di Serio w zebraniu technicznym, które miało miejsce w dniach 30 i 31 października w Hamburgu. W szczególności Eni podnosi, że Komisja popełniła następujące, pociągające za sobą konsekwencje prawne, błędy dotyczące okoliczności faktycznych: i) uznała, że Eni w trakcie postępowania administracyjnego nie podniosła na swą obronę, iż M. Di Serio „otwarcie zdystansował się” do treści ww. zebrania oraz ii) błędnie przytoczyła oświadczenia Eni w przedmiocie zaistniałej między dokumentami spółek Sasol i MOL różnicy zdań w przedmiocie podwyżek cen. Skarżąca twierdzi, iż, poza tym, że Komisja popełniła te błędy, naruszyła też prawo uznając, iż Eni przyłączyła się do porozumienia lub uzgodnionej praktyki o ciągłym charakterze, podczas gdy spółka ta nie przyłączyła się do żadnego wspólnego planu działania, a w przypadku jej brak jest znamion popełnienia tych dwóch naruszeń;
- naruszenie i błędne zastosowanie art. 81 WE w zakresie, w jakim w art. 1 decyzji Komisja stwierdziła uczestnictwo Eni w porozumieniu lub praktyce uzgodnionej w okresie pomiędzy dniem 21 lutego 2002 r. a dniem 28 kwietnia 2005 r.; Eni kwestionuje w szczególności dokonaną przez Komisję ocenę niezgodnego z zasadami konkurencji charakteru jej uczestnictwa, a to ze względu na brak w jej przypadku znamion uczestnictwa w porozumieniu lub praktyce uzgodnionej w przedmiocie ustalania cen i wymiany istotnych informacji;
- naruszenie i błędne zastosowanie art. 81 WE, art. 23 rozporządzenia (WE) nr 1/2003, a także wytycznych w sprawie

obliczania grzywien; w szczególności, skarżąca stoi w tym względzie na stanowisku, że Komisja:

- ustaliła kwotę podstawową grzywiny oraz kwotę dodatkową w nieodpowiedni sposób oraz z naruszeniem zasad równości traktowania oraz proporcjonalności; w celu określenia kwoty podstawowej oraz kwoty dodatkowej grzywiny Komisja przyjęła bowiem w odniesieniu do Eni wielkość procentową 17 % wartości sprzedaży, uznając, że spółka ta jest odpowiedzialna za ustalanie cen i wymianę informacji, a jednocześnie zastosowała praktycznie identyczny współczynnik (18 %) w odniesieniu do innych uczestniczących w kartelu przedsiębiorstw, które ponadto podzieliły między sobą rynki i klientów;
- pominęła zasadę pewności prawa, stwierdzając w odniesieniu do Eni występowanie okoliczności obciążającej polegającej na recydywie, podczas gdy naruszenia popełnione w latach 80 przez przedsiębiorstwa zależne Eni nie zostały jej przypisane w dotyczących tych naruszeń decyzjach i nie można czynić jej za nie odpowiedzialną; ponadto, biorąc pod uwagę czas, jaki upłynął między popełnieniem tych wcześniejszych naruszeń a popełnieniem naruszeń, których dotyczy zaskarżona decyzja, bezzasadne w tym przypadku jest stosowanie pojęcia recydywy;
- nie stwierdziła w odniesieniu do Eni występowania okoliczności łagodzących polegających na marginalnym stopniu uczestnictwa skarżącej w kartelu oraz braku wdrożenia przez nią decyzji podjętych na zebraniach technicznych; skarżąca twierdzi ponadto, że dostarczyła dowodów na to, iż C. Monti był przekonany, że uczestniczy w całkowicie zgodnych z prawem zebraniach ze względu na to, iż zostały one zorganizowane w ramach EWF, a w każdym razie, także dowodów na brak umyślnego działania ze strony Eni, która otrzymywała od swych przedsiębiorstw zależnych informacje niepozwalające jej na dokonanie oceny niezgodnego z zasadami konkurencji charakteru tych zebrań.

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2008 r. — STIM d'Orbigny przeciwko Komisji**(Sprawa T-559/08)**

(2009/C 44/105)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Société de travaux industriels et maritimes d'Orbigny (STIM d'Orbigny SA) (Paryż, Francja) (przedstawiciel: F. Froment-Meurice, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji;

- stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji, uznającej 1) wypłaconą SNCM przez państwo francuskie rekompensatę w kwocie 53,48 mln EUR za pomoc państwa przyznaną bezprawnie, lecz zgodną ze wspólnym rynkiem, 2) zastosowanie wynoszącej 158 mln EUR ceny sprzedaży SNCM poniżej wartości rynkowej za środek niestanowiący pomocy państwa, oraz 3) pomoc na restrukturyzację w kwocie 15,81 mln EUR za pomoc państwa przyznaną bezprawnie, lecz zgodną ze wspólnym rynkiem;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez STIM d'Orbigny wskutek wydania zaskarżonej decyzji.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 3182 wersja ostateczna z dnia 8 lipca 2008 r., w której instytucja ta stwierdziła, że:

- wypłacona Société Nationale Maritime Corse-Méditerranée (Państwowej Spółce Morskiej Korsyka-Morze Śródziemne, zwanej dalej „SNCM”) przez państwo francuskie rekompensata w kwocie 53,48 mln EUR stanowi pomoc państwa przyznaną bezprawnie, lecz zgodną ze wspólnym rynkiem;
- wynosząca 158 mln EUR cena sprzedaży SNCM poniżej wartości rynkowej, pokrycie przez Compagnie Générale Maritime et Financière (zwaną dalej „CGMF”) wynoszących 38,5 mln EUR kosztów zastosowanych wobec pracowników środków o charakterze społecznym oraz wspólne i równoczesne dokapitalizowanie SNCM [przez Veolię, BCP i państwo] za pośrednictwem CGMF na kwotę 8,75 mln EUR nie stanowią pomocy państwa; a także
- pomoc na restrukturyzację w kwocie 15,81 mln EUR, wdrożona przez Republikę Francuską na rzecz SNCM, stanowi pomoc państwa przyznaną bezprawnie, lecz zgodną ze wspólnym rynkiem.

Skargę swą skarżąca opiera na trzech zarzutach:

- braku uzasadnienia, ze względu na to, że Komisja:
 - nie określiła rozpatrywanego rynku ani pozycji, jakie zajmują na nim konkurujące ze sobą przedsiębiorstwa;
 - nie odpowiedziała na szereg argumentów, jakie przedstawiła prowadząca działalność na rozpatrywanym rynku Compagnie Méridionale de Navigation, oraz
 - nie stwierdziła niezgodności ze wspólnym rynkiem wkładu kapitałowego przekraczającego uznaną za zgodną ze wspólnym rynkiem kwotę 15,81 mln EUR;
- oczywistych błędach w ocenie dotyczących:
 - zastosowania art. 86 ust. 2 WE w odniesieniu do wkładu kapitałowego w kwocie 53,48 mln EUR, wniesionego tytułem rekompensaty za świadczenie usługi publicznej, a to ze względu na to, że kwota ta zrekompensowała dwukrotnie te same zobowiązania z tytułu świadczenia usługi publicznej, co doprowadziło do nadmiernej rekompensaty i zostało wykorzystane do wyrównania deficytu wynikającego z kosztów zarządu i niezdolności SNCM do rzeczywistej poprawy swej efektywności;
 - zastosowania wynoszącej 158 mln EUR ceny sprzedaży SNCM poniżej wartości rynkowej, które nie może zostać uznane za niestanowiące pomocy państwa; Komisja w niewłaściwy sposób zinterpretowała zachowanie się inwestora prywatnego prowadzącego działalność w

warunkach gospodarki rynkowej i popełniła błąd, uznając, że prawdopodobieństwo wniesienia, w razie ewentualnej upadłości SNCM, przeciwko państwu powództwa o przyczynienie się do pokrycia długów tej spółki pozwala uznać sprzedaż SNCM po cenie poniżej wartości rynkowej za mniej kosztowne rozwiązanie;

- wniesienia przez CGMF wkładu kapitałowego w kwocie 8,75 mln EUR ze względu na to, że Komisja nie uwzględniła wszystkich czynników natury ekonomicznej, finansowej i prawnej oraz nie dowiodła tego, że wkład CGMF nie stanowi pomocy państwa;
- dokonania przez CGMF wpłaty na konto bieżące wpłaty w wysokości 38,5 mln EUR z tytułu zastosowanych wobec pracowników środków o charakterze społecznym, co postawiło SNCM w sytuacji bardziej korzystnej, niż wynikałoby to z jej pozycji na rynku;
- pomocy państwa na kwotę 22,52 mln EUR, ze względu na to, iż nic nie uzasadnia wyciągnięcia wniosku o zgodności tej pomocy ze wskazanymi w tym przypadku wspólnotowymi wytycznymi;
- nieuwzględnienia zasad proporcjonalności i jednolitości pomocy ze względu na to, że będąca beneficjentem pomocy SNCM nie przyczyniła się w znaczącym stopniu do pokrycia kosztów restrukturyzacji, czy to z własnych środków, czy to za pomocą uzyskanego na warunkach rynkowych finansowania zewnętrznego, a zastosowane w 2006 r. środki stanowią będące nadużyciem wsparcie tego przedsiębiorstwa przez Republikę Francuską.

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2008 r. — Repsol YPF Lubricantes y especialidades i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-562/08)

(2009/C 44/106)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Repsol YPF Lubricantes y especialidades, SA (Madryt, Hiszpania), Repsol Petróleo, SA (Madryt, Hiszpania), oraz Repsol YPF, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Jiménez-Laiglesia Oñate, J. Jiménez-Laiglesia Oñate i S. Rivero Mena, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 i 2 zaskarżonej decyzji, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja zaskarżona w ramach niniejszego postępowania jest tożsama z decyzją stanowiącą przedmiot skargi w sprawie T-540/08 Esso i in. przeciwko Komisji.

Na poparcie swych żądań skarżące podnoszą, po pierwsze, że Komisja nie uwiarygodniła uczestnictwa Repsol YPF Lubricantes y especialidades, S.A. (Rylesa) w określonych praktykach, które, w celu nałożenia kary, były rozpatrywane indywidualnie. W szczególności zaskarżona decyzja nie zawiera wystarczających dowodów na to, że Rylesa była stroną porozumienia o podziale klientów i rynków.

W zaskarżonej decyzji Komisja dokonała także błędnej oceny okoliczności polegającej na tym, że przedmiotem zebrań technicznych nie był podział klientów i rynków. Praktyka ta miała natomiast miejsce, jak przyznają będące adresatami zaskarżonej decyzji przedsiębiorstwa, w ramach mających miejsce obok zebrań technicznych kontaktów dwustronnych i wielostronnych. Komisja w zaskarżonej decyzji uznała jednak, że badanie tych kontaktów dwustronnych i wielostronnych nie jest konieczne; z tego względu nie jest możliwe uznanie skarżących za uczestników stwierdzonego przez Komisję naruszenia. W każdym razie w zaskarżonej decyzji Komisja nie wyjaśnia, dlaczego Rylesa została uznana za odpowiedzialną za tą praktykę, skoro jednocześnie zwalnia z tej odpowiedzialności inne obecne na tych zebraniach technicznych przedsiębiorstwa, których oświadczenia są przytaczane jako dowody tej praktyki.

Skarżące kwestionują także kryterium zastosowane przez Komisję do ustalenia wielkości obrotów związanych z rozpatrywanymi produktami oraz, odpowiednio, do ustalenia wysokości mającej zastosowanie kary. Po pierwsze, Komisja w zaskarżonej decyzji nie określa dokładnie produktów, których dotyczy naruszenie. Po drugie, zgodnie z mającymi zastosowanie w niniejszym przypadku wytycznymi w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r., wysokość grzywien należy ustalać na podstawie wartości sprzedaży dokonanej przez przedsiębiorstwa w ostatnim pełnym roku finansowym uczestnictwa w naruszeniu. W niniejszym przypadku jednak Komisja nie zastosowała tej mającej ogólne zastosowanie zasady i ustaliła wysokość grzywiny na podstawie średniej sprzedaży osiągniętej przez Rylesę w latach 2001-2003. Na żadnym z etapów postępowania Komisja nie przedstawiła uzasadnienia tego, że nie przestrzegała w przypadku Rylesy zasad, które ustanowiła sama dla siebie w ww. komunikacie, i zastosowała kryterium (średniej wartości sprzedaży w latach 2001-2003), co jest zresztą w znacznym stopniu niekorzystne dla tej spółki. Zdaniem skarżących kwotą sprzedaży, którą należy uwzględnić, jest niewątpliwie, jak zresztą stwierdziła w zaskarżonej decyzji sama Komisja, kwota osiągnięta w 2003 r., ponieważ jest to ostatni pełen rok finansowy, w trakcie którego Rymesa, jak przyznaje sama Komisja, uczestniczyła w naruszeniu.

W zaskarżonej decyzji Komisja zajęła stanowisko, że Rylesa zaprzestała uczestnictwa w naruszeniu w dniu 4 sierpnia 2004 r. Nie istnieje jednak żaden dowód na ciągłość uczestnictwa Rylesy w naruszeniu przed tą datą. W szczególności, Rylesa nie jest stroną porozumień i praktyk ustalonych na zebraniach technicznych w pierwszej połowie 2004 r. Zdaniem skarżących jej uczestnictwo w naruszeniu należy uznać za zakończone w styczniu 2004 r. lub, najpóźniej, w maju 2004 r.

Wreszcie, zdaniem skarżących, zaskarżona decyzja nie uwzględnia przedstawionego w trakcie postępowania administracyjnego bogatego materiału dowodowego, który uwiarygodnia okoliczność, że Rylesa stanowi podmiot całkowicie niezależny od swej spółki dominującej, Repsol Petróleo, S.A. Zgodnie z orzecznictwem Komisja nie może w każdym razie rozciągnąć odpowiedzialności za naruszenie popełnione przez daną spółkę na całość grupy, do której ta spółka należy, a zatem obciążenie odpowiedzialnością Repsol YPF, S.A. jest bezzasadne.

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2008 r. — CM Capital Markets przeciwko OHIM — Carbon Capital Markets (CM Capital Markets)

(Sprawa T-563/08)

(2009/C 44/107)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: CM Capital Markets Holding, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci T. Villate Consonni i J. Calderón Chavero)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Carbon Capital Markets Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 26 września 2008 r. w sprawie R 015/2008-1, czego skutkiem byłaby odmowa rejestracji spornego znaku towarowego w całości;
- uwzględnienie żądań strony skarżącej;
- obciążenie OHIM kosztami niniejszego postępowania w przypadku sprzeciwienia się przez niego powyższym żądaniom i nieuwzględnienia jego wniosków.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: CARBON CAPITAL MARKETS LIMITED

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „CARBON CAPITAL MARKETS” (zgłoszenie nr 4.480.208) dla usług z klasy 36

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzne, krajowy i wspólnotowy, znaki towarowego „CAPITAL MARKETS” dla usług z klasy 36

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Nieprawidłowe zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2008 r. — Monoscoop przeciwko OHIM (SUDOKU SAMURAI BINGO)**(Sprawa T-564/08)**

(2009/C 44/108)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Monoscoop BV (Alkmaar, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat A. Canela Giménez)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 30 września 2008 r. w sprawie R 816/2008-2 oraz
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „SUDOKU SAMURAI BINGO” (zgłoszenie nr 5.769.013) dla towarów i usług należących do klas 9, 28 i 41

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Nieprawidłowe zastosowanie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 13 listopada 2008 r. w sprawie F-90/07 Traore przeciwko Komisji, wniesione w dniu 19 grudnia 2008 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-572/08 P)**

(2009/C 44/109)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall, G. Berscheid i B. Eggers, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Amadou Traore (Rhode-Saint-Genèse, Belgia)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 13 listopada 2008 r. w sprawie F-90/07 w zakresie, w jakim uwzględnia pierwszy zarzut dotyczący nieprawidłowości postępowania w sprawie naboru, naruszenia art. 7 ust. 1 i art. 29 ust. 1 regulaminu pracowniczego, jak również zasad równości traktowania oraz ekspektatywy rozwoju kariery zawodowej, ponieważ poziom stanowiska szefa operacji w przedstawicielstwie Komisji w Tanzanii ustalono na grupy zaszeregowania od AD9 do AD14 oraz unieważnia odrzucenie kandydatury A. Traore'a oraz powołanie pana S. na to stanowisko;
- oddalenie skargi wniesionej przez A. Traore'a przed Sądem do spraw Służby Publicznej w sprawie F-90/07 w zakresie, w jakim została uwzględniona przez Sąd do spraw Służby Publicznej;
- obciążenie skarżącego w pierwszej instancji kosztami postępowania odwoławczego i orzeczenie, zgodnie z prawem, w przedmiocie kosztów postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej.

Zarzuty i główne argumenty

W swoim odwołaniu Komisja żąda uchylenia wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej (SSP) z dnia 13 listopada 2008 r. wydanego w sprawie F-90/07 Traore przeciwko Komisji, w którym SSP stwierdził nieważność decyzji Komisji z dnia 12 grudnia 2006 r. odrzucającej kandydaturę A. Traore'a na stanowisko szefa operacji w przedstawicielstwie Komisji w Tanzanii oraz decyzji o powołaniu innego kandydata na to stanowisko, w zakresie, w jakim poziom spornego stanowiska do obsadzenia ustalono na grupy zaszeregowania od AD 9 do AD 14 (i nie ograniczono do jednej kategorii składającej się z dwóch grup AD 9/AD 10, AD 11/AD 12 czy AD 13/AD 14).

W uzasadnieniu swojego odwołania Komisja podnosi zarzuty dotyczące:

- błędu co do prawa popełnionego przez SSP, który naruszył wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie T-56/07 P Komisja przeciwko Economidisowi (dotychczas nieopublikowany w Zbiorze) w zakresie, w jakim SSP błędnie ograniczył zakres tego wyroku wyłącznie do przypadku obsadzenia stanowiska kierownika wydziału, podczas gdy te same warunki znajdują zastosowanie do stanowiska spoza kadry zarządzającej, takiego jak będące przedmiotem niniejszej sprawy;
- naruszenia zasad respektowania ogólnego interesu służby oraz dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2008 r. — Progres przeciwko Komisji**(Sprawa T-577/08)**

(2009/C 44/110)

Język postępowania: włoski

Strony*Strona skarżąca:* Proges srl (Rzym, Włochy) (przedstawiciel: adwokat M. Falcetta)*Strona pozwana:* Komisja Wspólnot Europejskich**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i wszelkich środków z niej wynikających oraz naprawienie szkody;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy odmownej decyzji Komisji przyznania skarżącej, na podstawie przetargu ENV.G.1/SER/2008/0050, realizacji przedsięwzięcia, którego przedmiotem było stworzenie modeli zagospodarowania terenów, z uwzględnieniem w szczególności oddziaływania na środowisko.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi, że:

- twierdzenie zawarte w decyzji, zgodnie z którym projekt skarżącej skupiał się wyłącznie na modelu DPSIR nie jest zgodne z prawdą, ale że w każdym razie ogłoszenie o przetargu wyraźnie wymaga spójnego posługiwania się „wskaźnikami instytucjonalnymi, społecznymi, gospodarczymi i ekologicznymi dotyczącymi dynamiki zagospodarowania terenów” podczas gdy DPSIR jest instrumentem, który jest wykorzystywany w skali międzynarodowej w celu zarządzania tymi wskaźnikami i ich integracji. Ponadto DPSIR został stworzony i wykorzystywany z sukcesem przez samą Europejską Agencję Środowiska. Propozycja skarżącej jest zatem jedynie wykorzystaniem modelu DPSIR uaktualnionego zgodnie z innowacyjną metodologią, stosowanego z sukcesem w ramach licznych przedsięwzięć Organizacji Narodów Zjednoczonych i IUCN (Międzynarodowa Unia Ochrony Przyrody i Jej Zasobów);
- wbrew twierdzeniom zaskarżonej decyzji, zostało wyraźnie wskazane w projekcie skarżącej, że zostanie stworzony model zagospodarowania łączący różne modele wynikające z ramowego programu w dziedzinie badań VI;
- nie istnieje żaden powód pozwalający wątpić w zaangażowanie dyrektora skarżącej w realizację przedsięwzięcia;

- reprezentatywność geograficzna słusznie nie została przewidziana w ogłoszeniu o przetargu, ponieważ przedsięwzięcie nie dotyczy rozwoju, integracji czy spójności wewnątrzuropejskiej. Nie sposób w szczególności zrozumieć na jakiej podstawie europejskie doświadczenia miały być uważane pod kątem oceny spółki, jako bardziej znaczące niż doświadczenia we współpracy z Organizacją Narodów Zjednoczonych i IUCN przedstawione przez skarżącą.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2008 r. — Eridania Sadam przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich**(Sprawa T-579/08)**

(2009/C 44/111)

Język postępowania: włoski

Strony*Strona skarżąca:* Eridania Sadam SpA (Bologna, Włochy) (przedstawiciele: Roberti, Perego, Amabile, Serpone)*Strona pozwana:* Komisja Wspólnot Europejskich**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji,
- z tytułu środka organizacji postępowania przedstawienie przed sądem na podstawie § 65 i 66 regulaminu postępowania przez Sąd Pierwszej Instancji, dokumentów znajdujących się w aktach sprawy przed Komisją,
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejszą skargą Eridania Sadam SpA zaskarża w trybie art. 230 akapit czwarty WE, decyzję Komisji z dnia 16 lipca 2008 r. w sprawie pomocy państwa C 29/2004 (N 328/2003).

W tym zakresie skarżąca podnosi cztery zarzuty wskazując, że pozwana:

- błędnie zastosowała w niniejszej sprawie art. 87 ust. 1 WE, a w każdym razie dopuściła się błędnej oceny okoliczności faktycznych i niewystarczająco uzasadniła swą decyzję, w zakresie w jakim uznała, że notyfikowany przez władze włoskie projekt subwencji mógł, w razie przyznania subwencji, wyrządzić szkodę handlowi wewnątrzwspólnotowemu i zakłócić konkurencję,

- naruszyła art. 87 ust. 2 lit. b) WE, wytyczne w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym oraz swą własną praktykę — a w każdym razie dopuściła się błędu w ocenie okoliczności faktycznych, w zakresie w jakim uznała, że notyfikowany przez władze włoskie projekt subwencji nie mógł korzystać z odstępstwa przewidzianego w art. 87 ust. 2 lit. b) WE,
- naruszyła art. 87 ust. 3 lit. c) WE, a w każdym razie dopuściła się błędu w ocenie okoliczności faktycznych, w zakresie w jakim uznała, że notyfikowany przez władze włoskie projekt subwencji nie mógł korzystać z odstępstwa przewidzianego w art. 87 ust. 2 lit. c) WE,
- naruszyła zasady dobrej administracji, staranności i troski, w szczególności z powodu zbyt długiego czasu trwania postępowania administracyjnego.

Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2008 r. — PJ Hungary przeciwko OHIM — Pepekill (PEPEQUILLO)

(Sprawa T-580/08)

(2009/C 44/112)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: PJ Hungary Szolgáltató kft (PJ Hungary kft) (Budapeszt, Republika Węgierska) (przedstawiciele: adwokaci M. Granado Carpenter i C. Gutiérrez Martínez)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Pepekill SL (Algeciras, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 30 kwietnia 2008 r. (sprawa R 72/2007), na mocy której uwzględniono wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego złożony przez Pepekill SL;
- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 24 września 2008 r. (sprawa R 72/2007), na mocy której uchylono decyzję Wydziału Sprzeciwów z dnia 9 marca 2007 r. i w konsekwencji dopuszczono do rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 3.546.471 „PEPEQUILLO”, wraz z wszystkimi skutkami wynikającymi z prawa wspólnotowego;

- obciążenie pozwanego kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania administracyjnego przed OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Marta Sancho Lora, która następnie przeniosła zgłoszenie na spółkę PEPEKILLO SL

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „PEPEQUILLO” (zgłoszenie nr 3.546.471) dla towarów z klas 18 i 25 oraz usług z klasy 35

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Skarżąca, na którą spółka „PEPE JEANS N.V.” przeniosła swe prawa

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Zarejestrowane w Hiszpanii słowne znaki towarowe „PEPE” i „PEPE JEANS”, zarejestrowane w Hiszpanii graficzne znaki towarowe „PEPE JEANS LONDON”, zarejestrowane w Hiszpanii słowne znaki towarowe „PEPE 2XL”, „PEPE F4”, „PEPE M99”, „PEPE F4”, „PEPE M3”, „PEPE M5” i „PEPE F6”, zarejestrowane w Hiszpanii graficzne znaki towarowe „PEPE JEANS LONDON”, „PEPE JEANS 73”, „PEPE JEANS PORTOBELLO”, „PEPE” i zarejestrowane w Hiszpanii słowne znaki towarowe „PEPE JEANS M2”, „PEPE BETTY”, „PEPE CLOTHING” i „PEPECO” dla towarów należących do klas 3, 9, 14, 18 i 25; oraz wspólnotowe, słowny i graficzny, znaki towarowe „PEPE JEANS” zarejestrowane dla towarów należących do klas 3, 9, 14 i 18

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu i odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie zarzutów odwołania

Podniesione zarzuty: Nieprawidłowe zastosowanie art. 78 i 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 31 grudnia 2008 r. — Fresh Del Monte Produce przeciwko Komisji

(Sprawa T-587/08)

(2009/C 44/113)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fresh Del Monte Produce Inc. (George Town, Kajmany) (przedstawiciele: B. Meyring, adwokat, i E. Verghese, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1, 2, 3 i 4 decyzji Komisji C(2008) 5955 wersja ostateczna z dnia 15 października 2008 r. (sprawa COMP/39.188 — Banany), w zakresie w jakim dotyczy skarżącej;
- ewentualnie znaczne obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą na mocy art. 2 lit. c) tej decyzji;
- ewentualnie stwierdzenie nieważności art. 1 i 3 tej decyzji, w zakresie w jakim dotyczą skarżącej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach niniejszej skargi skarżąca wnosi o stwierdzenie — na podstawie art. 230 WE — nieważności decyzji Komisji C(2008) 5955 wersja ostateczna z dnia 15 października 2008 r. (sprawa COMP/39.188 — Banany) dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 ust. 1 WE, w której Komisja uznała, że skarżąca ponosi wspólną i solidarną odpowiedzialność za zachowanie Internationale Fruchthandels Gesellschaft Weichert & Co (zwanej dalej „Weichert”). Komisja uznała, że Weichert naruszyła art. 81 WE, uczestnicząc w uzgodnionej praktyce polegającej na koordynowaniu cen referencyjnych bananów przywożonych do ośmiu krajów członkowskich Wspólnoty położonych w Europie Północnej. Ewentualnie skarżąca wnosi o zmianę art. 2 lit. c) decyzji, w zakresie w jakim nakłada się w nim grzywnę na skarżącą.

Na poparcie swych żądań skarżąca podnosi osiem zarzutów przedstawionych w czterech częściach.

W pierwszej części skarżąca podnosi zarzuty na poparcie swojej skargi o stwierdzenie nieważności decyzji, w której Komisja uznała, że skarżąca ponosi wspólną i solidarną odpowiedzialność za zachowanie Weichert.

Po pierwsze, skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 81 ust. 1 WE i art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾, gdy uznała, że skarżąca ponosi wspólną i solidarną odpowiedzialność za zachowanie Weichert, opierając się na umowie w sprawie dystrybucji i na jej pośrednim udziale w Weichert w charakterze komandytariusza (*Kommanditist*), przy czym żaden z tych elementów (rozpatrywany sam czy łącznie) nie dawał skarżącej decydującego wpływu na Weichert.

Po drugie, skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 253 WE, jako że nie uzasadniła faktu, iż przypisała odpowiedzialność skarżącej będącej przedsiębiorstwem, które nie pozostawało w bezpośrednich stosunkach z Weichert.

Po trzecie, skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo skarżącej do obrony, odmawiając ujawnienia stosownych dowodów.

W drugiej części skarżąca podnosi zarzuty ewentualne na poparcie swej skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, w zakresie w jakim dotyczy ona zarówno skarżącej, jak i Weichert. W tej części skargi skarżąca podnosi zarzuty czwarty i piąty.

Zarzut czwarty dotyczy błędnego zastosowania art. 81 WE z uwagi na fakt, iż Komisja uznała, że Weichert uczestniczyła w uzgodnionej praktyce, której celem było ograniczenie konkurencji.

Zarzut piąty dotyczy naruszenia prawa skarżącej do obrony, jako że skarżąca nie skorzystała z prawa do przedstawienia stanowiska z uwagi na zasadniczą zmianę w sprawie prowadzonej przez Komisję zaistniałą między pismem w sprawie przedstawienia zarzutów a decyzją.

W trzeciej części skargi (również mającej charakter pomocniczy) skarżąca podnosi zarzuty o charakterze zapobiegawczym na poparcie swego żądania zmierzającego do obniżenia grzywny, na jaką skarżąca i Weichert zostały wspólnie i solidarnie skazane. Ta część obejmuje zarzuty szósty i siódmy.

W ramach zarzutu szóstego skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie przy określaniu wysokości grzywny, jako że nie oceniła poprawnie wagi naruszenia.

Zarzut siódmy dotyczy naruszenia art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, z tego względu że Komisja nie uwzględniła współpracy Weichert w toku dochodzenia.

Czwarta część skargi zmierza do stwierdzenia nieważności art. 1 i 3 decyzji w odniesieniu do skarżącej w oparciu o zarzut ósmy, zgodnie z którym art. 1 i 3 decyzji skutkują błędnym zastosowaniem art. 81 WE, naruszeniem art. 7 rozporządzenia nr 1/2003 i naruszeniem art. 253 WE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2008 r. — Dole Food i Dole Germany przeciwko Komisji

(Sprawa T-588/08)

(2009/C 44/114)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dole Food Company, Inc. (Wilmington, Stany Zjednoczone) i Dole Germany OHG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: J.-F. Bellis, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- uchylenie lub obniżenie kwoty nałożonej grzywny;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach niniejszej skargi skarżące wnoszą o stwierdzenie — na podstawie art. 230 WE — nieważności decyzji Komisji C(2008) 5955 wersja ostateczna z dnia 15 października 2008 r. (sprawa COMP/39.188 — Banany) dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 ust. 1 WE, w której Komisja uznała, że są one odpowiedzialne za udział w uzgodnionej praktyce polegającej na koordynowaniu cen referencyjnych bananów przywożonych do ośmiu krajów członkowskich Wspólnoty położonych w Europie Północnej. Skarżące wnoszą też o uchylenie lub obniżenie nałożonej na nie grzywny.

Na poparcie żądań skarżące podnoszą dwa zarzuty.

Po pierwsze, skarżące podnoszą, że Komisja popełniła błąd, uznając, iż omawiane zachowanie stanowiło w świetle art. 81 WE ograniczenie konkurencji ze względu na cel. Skarżące twierdzą, że w rzeczywistości omawiane zachowanie polegało wyłącznie na sporadycznych bilateralnych kontaktach między importerami bananów skutkujących plotkami na rynku ogólnym i nie było częścią szerszego kartelu dotyczącego ustalania cen lub podziału rynku, a w konsekwencji nie stanowiło ograniczenia konkurencji ze względu na cel. Wspomniane kontakty miały miejsce przed ustaleniem cen referencyjnych, a zatem na etapie bardzo dalekim od etapu negocjacji rzeczywistych cen z klientami. Ponadto skarżące twierdzą, że omawiane kontakty nie miały i nie mogły mieć na celu ograniczenia konkurencji na rynku bananów, jako że ceny referencyjne nie są rzeczywistymi cenami i nie stanowią podstawy negocjacji rzeczywistych cen zielonych bananów.

Po drugie, skarżące twierdzą, że nałożona na nie grzywna jest bezzasadna, ponieważ podstawowa kwota grzywny opiera się na wartości sprzedaży dóbr, których nie dotyczy zarzucane naruszenie. Ponadto skarżące podnoszą, że grzywna jest też nieproporcjonalna z tego względu, iż podstawowa kwota grzywny została błędnie ustalona w oparciu o założenie, że omawiane zachowanie dotyczyło ustalania cen.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 grudnia 2008 r. — Plant i inni przeciwko Komisji**(Sprawa T-324/07) ⁽¹⁾**

(2009/C 44/115)

Język postępowania: angielski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 20.10.2007.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 18 grudnia 2008 r. — Insight Direct USA przeciwko OHIM — Net Insight (Insight)**(Sprawa T-489/07) ⁽¹⁾**

(2009/C 44/116)

Język postępowania: angielski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 64 z 8.3.2008.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 19 grudnia 2008 r. — iTouch International przeciwko OHIM — Touchnet Information Systems (iTouch)**(Sprawa T-347/08) ⁽¹⁾**

(2009/C 44/117)

Język postępowania: angielski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 272 z 25.10.2008.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ UNII EUROPEJSKIEJ

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 5 listopada 2008 r. — Avanzata i in. przeciwko Komisji

(Sprawa F-48/06) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Pracownicy kontraktowi — Zaszeregowanie i wynagrodzenie — Byli pracownicy najemni prawa luksemburskiego)

(2009/C 44/118)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Eric Avanzata zamieszkały w Hussigny (Francja) i 20 innych pracowników kontraktowych (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i É. Marchal)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i G. Berscheid, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji ustalającej warunki zatrudnienia skarżących, w szczególności grupę funkcyjną, grupę, stopień i wynagrodzenie — tak jak elementy te zostały ujęte w ich kontraktach

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w części oddalona
- 2) Każda ze stron poniesie swoje własne koszty

⁽¹⁾ Dz.U. C 154 z 1.7.2006, s. 26.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 11 grudnia 2008 r. — Collée przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-148/06) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie przyznania punktów za zasługi w Parlamencie Europejskim — Porównanie zasług)

(2009/C 44/119)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Laurent Collée (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i E. Marchal)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: C. Burgos i A. Lukošītūtē)

Przedmiot sprawy

Po pierwsze stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 9 stycznia 2006 r. o przyznaniu skarżącemu dwóch punktów za zasługi w ramach postępowania w sprawie awansu za 2004 r., a po drugie uznanie za niezgodny z prawem pkt I.3 „Instrukcji dotyczących procedury przyznawania punktów awansu” Parlamentu Europejskiego z dnia 13 czerwca 2002 r.

Sentencja wyroku

- 1) Zostaje stwierdzona nieważność decyzji Parlamentu Europejskiego o przyznaniu L. Collée’emu dwóch punktów za zasługi w ramach postępowania w sprawie awansu za 2004 r.
- 2) Skarga zostaje oddalona w pozostałym zakresie.
- 3) Parlament Europejski zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 42 z 24.2.2007 r., s. 48.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 25 listopada 2008 r. — Hristova przeciwko Komisji**(Sprawa F-50/07) ⁽¹⁾****(Służba publiczna — Nabór — Konkurs otwarty — Warunki przyjęcia — Odrzucenie kandydatury — Uzasadnienie — Dyplomy)**

(2009/C 44/120)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Valentina Hristova, (Pavlikeni, Bułgaria) (przedstawiciel: adwokat G. Kerelov)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i B. Eggers, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej konkursu EPSO/AST/14/06 o niedopuszczeniu skarżącej do egzaminów konkursowych z uwagi na to, że po uzyskaniu dyplomu nie nabyła trzyletniego doświadczenia zawodowego w obszarze prowadzenia sekretariatu — Wniosek o odszkodowanie

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji komisji konkursowej konkursu otwartego EPSO/AST/14/06 o niedopuszczeniu V. Hristovej do egzaminów konkursowych.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 79 z 29.3.2008 r., s. 36.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 25 listopada 2008 r. — Iordanova przeciwko Komisji**(Sprawa F-53/07) ⁽¹⁾****(Służba publiczna — zatrudnienie — Konkurs otwarty — Warunki kwalifikacyjne — Odrzucenie kandydatury — Dyplomy)**

(2009/C 44/121)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ivanka Iordanova (Warna, Bułgaria) (przedstawiciel: adwokat G. Kerelov)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall et B. Eggers, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursu EPSO/AST/14/06 odmawiającej dopuszczenia skarżącej do egzaminów pisemnych z tego powodu, że dyplom szkolnictwa wyższego nie odpowiadał zadaniom na stanowisku sekretarki oraz z powodu braku trzech lat doświadczenia zawodowego w odnośnej dziedzinie — Wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona
- 2) Każda ze stron ponosi swoje własne koszty

⁽¹⁾ Dz.U. C 107 z 26.4.2008, s. 44.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 11 grudnia 2008 r. — Collotte przeciwko Komisji**(Sprawa F-58/07) ⁽¹⁾****(Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za 2006 r. — Umiejętność pracy w trzecim języku)**

(2009/C 44/122)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Pascal Collotte (Overijse, Belgia) (przedstawiciel: adwokat E. Boigelot, a następnie adwokaci E. Boigelot i L. Defalque)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i G. Berscheid, a następnie C. Berardis-Kayser i L. Lozano Palacios, pełnomocnicy)

Interwenient: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: I. Šulce i M. Simm, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji o nieawansowaniu skarżącego do grupy zaszerogowania A*12 w ramach postępowania w sprawie awansu za 2006 r. w związku z brakiem wykazania przez niego umiejętności pracy w trzecim języku — Wniosek o odszkodowanie

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Wspólnot Europejskich o niewpisaniu nazwiska P. Collotte'a na listę urzędników awansowanych do grupy zaszeregowania A*12 w ramach postępowania w sprawie awansu za 2006 r.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Wspólnot Europejskich pokryje własne koszty, jak również koszty postępowania poniesione przez skarżącego.
- 4) Rada Unii Europejskiej pokryje własne koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 199 z 25.8.2007 r., s. 50.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 11 grudnia 2008 r. — Dubus i Leveque przeciwko Komisji

(Sprawa F-66/07) (¹)

(Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za 2006 r. — Umiejętność pracy w trzecim języku)

(2009/C 44/123)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Charles Dubus (Kraainem, Belgia) i Jean Leveque (Wattignies-La-Victoire, Francja) (przedstawiciele: adwokat É. Boigelot, a następnie adwokaci É. Boigelot i L. Defalque)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i G. Berscheid, pełnomocnicy)

Interwenient: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: I. Šulce i M. Simm, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji o nieawansowaniu skarżących w ramach postępowania w sprawie awansu za 2006 r. w związku z brakiem wykazania przez nich umiejętności pracy w trzecim języku — Wniosek o odszkodowanie

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Wspólnot Europejskich o niewpisaniu nazwiska C. Dubusa na listę urzędników awansowanych do grupy C*3 o w ramach postępowania w sprawie awansu za 2006 r. oraz decyzji Komisji Wspólnot Europejskich o niewpisaniu nazwiska J. Leveque na listę urzędników awansowanych do grupy B*8 w ramach tego samego postępowania.
- 2) Skarga zostaje oddalona w pozostałym zakresie.

- 3) Komisja Wspólnot Europejskich pokryje własne koszty postępowania oraz koszty poniesione przez skarżących.
- 4) Rada Unii Europejskiej pokryje własne koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 199 z 25.8.2007, s. 54.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 13 listopada 2008 r. — Traore przeciwko Komisji

(Sprawa F-90/07) (¹)

(Służba publiczna — Urzędnicy — Ogłoszenie o wolnym stanowisku — Odrzucenie kandydatury skarżącego — Zmiana miejsca zatrudnienia — Interes służby)

(2009/C 44/124)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Amadou Traore (Rhodes Saint Genèse, Belgia) (przedstawiciel: É. Boigelot, avocat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i B. Eggers)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o odrzuceniu kandydatur skarżącego na stanowisko chargé d'affaires ad interim w przedstawicielstwie Komisji w Togo, a także na stanowisko szefa operacji w przedstawicielstwie Komisji w Tanzanii — Unieważnienie powołania innych kandydatów na te stanowiska — Wniosek o odszkodowanie

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji dyrektora zasobów ludzkich Biura Współpracy EuropeAid Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 12 grudnia 2006 r. o odrzuceniu kandydatury A. Traore'a na stanowisko szefa operacji w przedstawicielstwie Komisji w Tanzanii oraz decyzji o powołaniu pana S. na to stanowisko.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) A. Traore pokryje połowę swoich kosztów postępowania.

- 4) Komisja Wspólnot Europejskich pokryje swoje koszty postępowania oraz połowę kosztów poniesionych przez A. Traore'a.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.11.2007 r., s. 72.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 11 grudnia 2008 r. — Evraets przeciwko Komisji

(Sprawa F-92/07) (¹)

(Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za 2006 r. — Zdolność do pracy w trzecim języku)

(2009/C 44/125)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Pascal Evraets (Lambusart, Belgia) (przedstawiciele: N. Lhoëst, a następnie N. Lhoëst i S. Fernández Menéndez, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i G. Berscheid, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji o nieawansowaniu skarżącego do grupy AST 4 w ramach postępowania w sprawie awansu za 2006° r., ponieważ nie wykazał on zdolności do pracy w trzecim języku.

Sentencja wyroku

- 1) Decyzja o nieawansowaniu P. Evraetsa w ramach postępowania w sprawie awansu za 2006 r. jest nieważna.
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich pokryje własne koszty postępowania i koszty skarżącego.
- 3) Rada Unii Europejskiej pokryje własne koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 283 z 24.11.2007, s.44.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 11 grudnia 2008 r. — Beatriz Acosta Iborra i in. przeciwko Komisji

(Sprawa F-93/07) (¹)

(Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu za 2006 r. — Umiejętność pracy w trzecim języku)

(2009/C 44/126)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Beatriz Acosta Iborra (Alkmaar, Niderlandy) i dziewięciu innych urzędników Komisji (przedstawiciele: adwokat N. Lhoëst, a następnie adwokaci N. Lhoëst i S. Fernández Menéndez)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i G. Berscheid, pełnomocnicy)

Interwenient: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: I. Šulce i M. Simm, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji o nieawansowaniu skarżących w związku z brakiem wykazania przez nich zdolności pracy w trzecim języku w ramach postępowania w sprawie awansu za 2006 r.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji o nieprzedstawieniu do awansu B. Acosty Iborry i dziewięciu innych urzędników Komisji Wspólnot Europejskich, których nazwiska są zawarte w załączniku do niniejszego wyroku, w ramach postępowania w sprawie awansu za 2006 r.
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich pokryje własne koszty postępowania oraz koszty poniesione przez skarżących.
- 3) Rada Unii Europejskiej pokryje własne koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 283 z 24. 11.2007, s. 44

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 4 listopada 2008 r. — Van Beers przeciwko Komisji**(Sprawa F-126/07) ⁽¹⁾****(Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Procedura certyfikacji — Ocena za rok 2006 — Niewpisanie na listę urzędników spełniających warunki awansu — Artykuł 45 a regulaminu pracowniczego)**

(2009/C 44/127)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Isabelle Van Beers (Woluwé-St-Étienne, Belgia) (przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i É. Marchal, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i G. Berscheid, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 22 lutego 2007 r. odrzucającej kandydaturę skarżącej w ramach procedury certyfikacji za rok 2006 r.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron ponosi własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 26.1.2008, s. 57.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 9 grudnia 2008 r. — Efstathopoulos przeciwko Parlamentowi Europejskiemu**(Sprawa F-144/07) ⁽¹⁾****(Służba publiczna — Byli członkowie personelu tymczasowego — Rozporządzenie (WE, Euratom, EWWiS) nr 2689/95 — Świadczenie z tytułu zakończenia służby — Wliczenie premii za aktywność do wynagrodzenia brutto pobieranego w ramach pracy na nowym stanowisku)**

(2009/C 44/128)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: S. Efstathopoulos (Chalandri, Grecja) (przedstawiciele: N. Korogiannakis i M. Michi, adwokaci)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: A. Lukošūtė i A. Troupiotis, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2007 r., która doprowadziła do zmniejszenia emerytury skarżącego powodującej zmniejszenie emerytury skarżącego i obowiązku zwrotu nadpłaconych kwot.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron pokryje swoje własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 92 z 12.4.2008, s. 50.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 30 października 2008 r. — Ortega Serrano przeciwko Komisji**(Sprawa F-48/08) ⁽¹⁾****(Służba publiczna — Oczywista niedopuszczalność — Niemożność reprezentowania strony pozwanej przez adwokata, który nie jest osobą trzecią — Pomoc prawna — Wniosek o interwencję)**

(2009/C 44/129)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: António Ortega Serrano (Cádiz, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. Ortega Serrano)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: K. Herrmann i L. Lozano Palacios, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej konkursu EPSO/AD/26/05 odmawiających wpisania skarżącego na listę rezerwową oraz powtórzenia egzaminu ustnego

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) Wniosek pomocniczy A. Ortegi Serrany o to, by miał możliwość uzupełnienia pozwu zostaje odrzucony.
- 3) A. Ortega Serrano zostaje obciążony kosztami postępowania.
- 4) Nie ma potrzeby orzekania w przedmiocie wniosku o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

5) Europejski inspektor ochrony danych osobowych pokryje własne koszty postępowania związane z wystąpieniem z wnioskiem o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

6) Wniosek o pomoc prawną w sprawie F-48/08 AJ Ortega Serrano przeciwko Komisji zostaje odrzucony.

(¹) Dz. U. C 171 z 5.7.2008, s. 52.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 18 grudnia 2008 r. — Nijs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu Wspólnot Europejskich

(Sprawa F-64/08) (¹)

(Służba publiczna — Urzędnicy — Artykuł 35 ust. 1 lit. a) regulaminu Sądu — Zwięzłe przedstawienie zarzutów w skardze — Postępowanie w sprawie oceny — Wyznaczenie osoby oceniającej oraz osoby sprawdzającej ocenę — Brak zażalenia — Oczywista niedopuszczalność)

(2009/C 44/130)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bart Nijs (Bereldange, Luksemburg) (przedstawiciele: F. Rollinger i A. Hertzog, adwokaci)

Strona pozwana: Europejski Trybunał Obrachunkowy (przedstawiciele: T. Kennedy, J.-M. Stenier i G. Corstens, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Trybunału Obrachunkowego o wyznaczeniu osoby oceniającej oraz osoby sprawdzającej ocenę, a także żądanie odszkodowania z tytułu poniesionych strat spowodowanych wydaniem tej decyzji.

Sentencja postanowienia

1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.

2) B. Nijs zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 247 z 27.9.2008, s. 25.

Postanowienie prezesa Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 17 grudnia 2008 r. — Wenig przeciwko Komisji

(Sprawa F-80/08 R)

(Służba publiczna — Postępowanie w sprawie zastosowania środka tymczasowego — Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji o zawieszeniu w czynnościach służbowych zainteresowanego — Pilny charakter — Brak)

(2009/C 44/131)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Fritz Harald Wenig (Woluwe-Saint-Pierre, Belgia) (przedstawiciele: G.-A. Dal, D. Voillemot, D. Bosquet, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i D. Martin, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji z dnia 18 września 2008 r., na mocy której Komisja zawiesiła skarżącego w czynnościach służbowych na czas nieokreślony i nakazała potrącenie 1 000 EUR miesięcznie z jego wynagrodzenia przez okres maksymalnie sześciu miesięcy.

Sentencja postanowienia

1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.

2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 3 listopada 2008 r. — P przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-89/08)

(2009/C 44/132)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: P (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: E. Boigelot, avocat)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Przedmiot i opis sporu

Po pierwsze stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu o zwolnieniu strony skarżącej z trzymiesięcznym okresem wypowiedzenia i po drugie żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu z dnia 15 kwietnia 2008 r. o zwolnieniu strony skarżącej z trzymiesięcznym okresem wypowiedzenia i o pozbawieniu jej ze skutkiem natychmiastowym dostępu do Parlamentu żądając od niej bezzwłocznego zwrotu kluczy do biura;
- w konsekwencji po pierwsze przywrócenie strony skarżącej do służby, na jej stanowisko i do grupy zaszeręgowania, które miała w dniu wydania decyzji z dnia 15 kwietnia 2008 r., z mocą wsteczną i po drugie przyznanie jej wynagrodzenia od dnia 15 lipca 2008 r. do dnia jej efektywnego przywrócenia do służby, wraz z odsetkami za zwłokę w wysokości 7 % rocznie;
- zasądzenie od strony pozwanej zapłaty z tytułu naprawienia krzywdy i uszczerbku dla kariery kwoty 10 000 EUR, z zastrzeżeniem podwyższenia bądź obniżenia tej kwoty w trakcie postępowania;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2008 r. — Bertolete i in. przeciwko Komisji**(Sprawa F-92/08)**

(2009/C 44/133)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Marli Bertolete (Woluwe-Saint-Lambert, Belgia) i inni (przedstawiciel: L. Vogel, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji ustanawiającej nowy sposób obliczania wynagrodzeń skarżących, która wykonuje wyroki wydane w dniu 5 lipca 2007 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawach F-24/06, F-25/06 i F-26/06.

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji organu upoważnionego do zawierania umów o pracę wydanej w dniu 18 lipca 2008 r., na podstawie której oddalono zażalenia wniesione przez skarżące na decyzję wydaną w dniu 23 stycznia 2008 r. ustanawiającą nowy sposób obliczania wynagrodzeń skarżących, która wykonuje trzy wyroki wydane przez Sąd do spraw Służby Publicznej oparte na skargach skarżących z dnia 5 lipca 2007 r. oraz na liczne korekty zastosowane do wynagrodzeń, jak również na odcinki wypłaty doręczone skarżącym na podstawie ww. decyzji z dnia 23 stycznia 2008 r. za miesiąc luty, marzec i kwiecień 2008;

- o ile zajdzie taka potrzeba, uchylenie decyzji, na które złożono wspomniane wyżej zażalenia;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2008 r. — N przeciwko Parlamentowi**(Sprawa F-93/08)**

(2009/C 44/134)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: N (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat E. Boigelot)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny skarżącego w zakresie w jakim ostatecznie zatwierdza ono sprawozdanie z jego oceny za okres od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 30 kwietnia 2007 r.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności, niekorzystnej dla skarżącego, decyzji z dnia 4 marca 2008 r., w zakresie w jakim ostatecznie zatwierdza ona sprawozdanie z jego oceny za okres od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 30 kwietnia 2007 r.;
- stwierdzenie nieważności wspomnianych spornych sprawozdań;
- stwierdzenie nieważności decyzji Przewodniczącego Parlamentu z dnia 25 września 2008 r., odrzucającej zażalenie skarżącej, zmierzające do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 17 listopada 2008 r. — Cerafoli przeciwko EBC**(Sprawa F-96/08)**

(2009/C 44/135)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Maria Concetta Cerafoli (Frankfurt, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i M. Vandebussche)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji EBC o nieprzyznaniu skarżącej awansu *ad personam* oraz zasądzenie od strony pozwanej zapłaty zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez skarżącą.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji nieprzyznającej skarżącej awansu *ad personam*, o której powiadomiono ją w dniu 11 marca 2008 r.;
- w rezultacie: (i) stwierdzenie nieważności wszystkich decyzji wynikających z decyzji o nieprzedstawieniu skarżącej do awansu, którą podano jej do wiadomości w dniu 11 marca 2008 r., w tym zwłaszcza informacji o wynagrodzeniu skarżącej poczynawszy od marca 2008 r. oraz (ii) zasądzenie od strony pozwanej zapłaty kwoty w wysokości 10 000 EUR, ustalonej *ex aequo et bono*, celem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez skarżącą;
- przy założeniu, że wykonanie wyroku stwierdzającego nieważność decyzji pociągałoby za sobą poważne trudności, zasądzenie od strony pozwanej zapłaty kwoty w wysokości 78 000 EUR lub co najmniej jej połowy celem pokrycia szkody poniesionej przez skarżącą;
- obciążenie Europejskiego Banku Centralnego kosztami postępowania.

**Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2008 r. —
Füller-Tomlinson przeciwko Parlamentowi Europejskiemu**

(Sprawa F-97/08)

(2009/C 44/136)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Paulette Füller-Tomlinson (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: L. Levi, avocat)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji określającej stopień trwałej częściowej niezdolności do pracy w następstwie choroby o podłożu zawodowym na 20 % oraz tytułem żądania ewentualnego — zasądzenie od pozwanego zapłaty pewnej kwoty tytułem naprawienia krzywdy doznanej przez skarżącą.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji szefa jednostki Emerytury i Zabezpieczenia Społeczne z dnia 9 kwietnia 2008 r. określającej w swoim art. 3 stopień trwałej częściowej niezdolności do pracy w następstwie choroby o podłożu zawodowym na 20 %;

- w niezbędnym zakresie stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej zażalenie;
- tytułem żądania ewentualnego — zasądzenie od pozwanego zapłaty kwoty 12 000 EUR tytułem naprawienia krzywdy;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 11 grudnia 2008 r. — Nijs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu

(Sprawa F-98/08)

(2009/C 44/137)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bart Nijs (Aalst, Belgia) (przedstawiciel: F. Rollinger, adwokat)

Strona pozwana: Trybunał Obrachunkowy

Przedmiot i opis sporu

Po pierwsze stwierdzenie nieważności decyzji o nieawansowaniu skarżącego w ramach postępowania w sprawie awansu za rok 2008 i po drugie zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania za poniesioną przez skarżącego szkodę i doznaną krzywdę.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności w zakresie, w jakim dotyczy skarżącego: decyzji o nieawansowaniu skarżącego w 2008 r. ogłoszonej w Biuletynie pracowniczym 32/2008 z dnia 5 maja 2008 r. a także aktów przygotowawczych do tej decyzji w szczególności decyzji z dnia 19 i 29 lutego 2008 r., które obwieszczone zostały w Biuletynie pracowniczym 10-2008 i 17-2008 uchwalających listę osób objętych awansem z dniem 1 stycznia 2008 r.;
- wyraźne stwierdzenie nieważności kolejnych decyzji i wspomnianych aktów przygotowawczych;
- obciążenie strony pozwanej wypłatą 10 tys. EUR w ramach obowiązku naprawienia szkody majątkowej w wysokości utraty dochodu, którą skarżący poniósł w porównaniu do wyższego wynagrodzenia, które mógłby otrzymywać gdyby wspomniany stan tymczasowy nie stanął na przeszkodzie w jego karierze a także naprawienia poniesionej krzywdy moralnej w dodatku do podobnych odszkodowań wnioskowanych przez skarżącego w ramach innych sporów;
- obciążenie Trybunału Obrachunkowego kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2008 r. — Pappas przeciwko Komisji**(Sprawa F-101/08)**

(2009/C 44/138)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Spyros A. Pappas (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat L. Barattini)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Office Gestion et liquidation des droits individuels (biura administracji i rozliczania uprawnień indywidualnych) ustalającej uprawnienia emerytalne skarżącego oraz obliczenia lat uprawniających do emerytury do uwzględnienia dla ustalenia tych uprawnień.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Office Gestion et liquidation des droits individuels (biura administracji i rozliczania uprawnień indywidualnych) z dnia 6 lutego 2008 r. ustalającej uprawnienia emerytalne skarżącego, jak również decyzji z dnia 22 lutego 2003 r. i z dnia 27 lutego 2003 r., które określają lata uprawniające do emerytury do uwzględnienia dla ustalenia uprawnień emerytalnych;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2008 r. — Katrakasas przeciwko Komisji**(Sprawa F-103/08)**

(2009/C 44/139)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Nicolas Katrakasas (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: L. Levi, M. Vandenbussche, avocats)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej w konkursie EPSO/AD/116/08 odmawiającej wpisania skarżącego na listę kandydatów dopuszczonych do egzaminów pisemnych oraz wszystkich decyzji wydanych w jej następstwie, włącznie z listą rezerwową i wszystkimi decyzjami o powołaniu

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej w konkursie EPSO/AD/116/08 z dnia 23 września 2008 r. odmawiającej wpisania skarżącego na listę kandydatów dopuszczonych do egzaminów pisemnych;
- stwierdzenie nieważności wszystkich decyzji wydanych w następstwie decyzji z dnia 23 września 2008 r., włącznie z listą rezerwową i wszystkimi decyzjami o powołaniu;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2008 r. — Angelidis przeciwko Parlamentowi**(Sprawa F-104/08)**

(2009/C 44/140)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Angel Angelidis (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: E. Boigelot, adwokat)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności ogłoszenia o wolnym stanowisku pracy nr 12564 z dnia 26 lutego 2008 r. wydanego przez przewodniczącego Parlamentu Europejskiego dotyczącego obsadzenia stanowiska dyrektora Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Wewnętrznej Unii — Dyrekcji D ds. Budżetu, jak również rozpoczętego w wyniku tego ogłoszenia postępowania rekrutacyjnego. Stwierdzenie nieważności decyzji o odrzuceniu kandydatury skarżącego na stanowisko dyrektora ds. Budżetu Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Wewnętrznej i o powołaniu na to stanowisko innego kandydata. Wreszcie żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia za poniesioną przez skarżącego szkodę materialną i doznaną krzywdę oraz powołania go do grupy zaszerzgowania dyrektora „ad personam”.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 23 września 2008 r., a w konsekwencji ogłoszenia o wolnym stanowisku pracy nr 12564 z dnia 26 lutego 2008 r. wydanego przez przewodniczącego Parlamentu Europejskiego dotyczącego obsadzenia stanowiska dyrektora Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Wewnętrznej Unii Europejskiej — Dyrekcji D ds. Budżetu;
- w konsekwencji stwierdzenie nieważności rozpoczętego w wyniku tego ogłoszenia postępowania rekrutacyjnego w drodze przeniesienia lub awansu;

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 21 listopada 2008 r. o powołaniu na stanowisko dyrektora ds. Budżetu Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Wewnętrznej, jak również decyzji o odrzuceniu kandydatury skarżącego na to samo stanowisko;
- zasądzenie od pozwanego zapłaty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz odszkodowania za szkodę materialną i za uszczerbek w karierze zawodowej skarżącego, które wycenia on — z zastrzeżeniem możliwości żądania większej lub mniejszej sumy w trakcie postępowania — na globalną kwotę 25 000,00 EUR, oraz z uwagi, w szczególności na nieprawidłowe wykonanie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 września 2007 r., stwierdzenie poważnego nadużycia władzy oraz warunków, na jakich nastąpiło kwestionowane powołanie;
- w każdym razie, przyznanie skarżącemu przynajmniej grupy zaszeregowania dyrektora „ad personam”, z uwagi na poniesiony poważny uszczerbek w jego karierze zawodowej, w zakresie w jakim Parlament odmówił bez uzasadnienia powołania go do wyższej grupy zaszeregowania;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 18 grudnia 2008 r. — X przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-14/08) ⁽¹⁾

(2009/C 44/141)

Język postępowania: grecki

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy na skutek zawarcia ugody.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 7.6.2008, s. 39.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 27 listopada 2008 r. — Miguelez Herreras przeciwko Komisji

(Sprawa F-22/08) ⁽¹⁾

(2009/C 44/142)

Język postępowania: francuski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 116 z 9.5.2008, s. 33.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 27 listopada 2008 r. — Di Bucci przeciwko Komisji

(Sprawa F-23/08) ⁽¹⁾

(2009/C 44/143)

Język postępowania: francuski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 116 z 9.5.2008, s. 33.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 27 listopada 2008 r. — Wilms przeciwko Komisji

(Sprawa F-24/08) ⁽¹⁾

(2009/C 44/144)

Język postępowania: francuski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 116 z 9.5.2008, s. 34.

NOTA DO CZYTELNIKA

Instytucje postanowiły zaprzestać umieszczania w swoich tekstach wzmianek o ostatnich zmianach cytowanych aktów.

O ile nie określono inaczej, akty, do których następują odesłania w opublikowanych tekstach, są aktami obecnie obowiązującymi.